MARY JO PUTNEY
Iubire regăsită

Not Quite a Wife Mary Jo Putney Copyright © 2014 Mary Jo Putney
Lira
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777 e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe www.litera.ro/lirabooks.ro
Iubire regăsită Mary Jo Putney
Copyright © 2014 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Diana Calangea
Corector: Păuniţa Ana Copertă: Florentina Hidor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JO PUTNEY, MARY
Iubire regăsită / Mary Jo Putney; trad.: Graal Soft. - Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-741-193-5
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Iubire regăsită
Traducere din limba engleză Alexandru Macovescu
V
Lira

Lui Panda Max, şeful haitei.
Şi tuturor salvatorilor inimoşi care ajută animalele în pericol să ducă o viaţă mai bună.

capitolul 1

James, Lord Kirkland, deţinea o flotă de transport, jumătate de cazinou londonez la modă şi era un spion remarcabil, care lucra în secret şi cu eficienţă în războiul din umbră dintre Marea Britanie şi Franţa lui Napoleon. Rareori era îngăduitor cu sine însuşi...

... In afară de perioadele când avea treabă în ora- şul-port Bristol, cum avusese astăzi. II întâlnise pe căpitanul vasului său, descifrase scrisoarea pe care i-o adusese acesta şi o dăduse unui curier s-o ducă înapoi la Londra cu toată graba cuvenită. Apoi îi dăduse liber secretarului său, spunând că prefera să meargă pe jos până la hanul unde stăteau amândoi.

Soarele şi căldura după-amiezii de la sfârşitul primăverii îi făcură explicaţia plauzibilă, deşi nici ploaia, nici gheaţa şi nici zăpada nu l-ar fi oprit. In aceste câteva minute, nu avea să se mai gândească la afacerile sau la activitatea lui sub acoperire, ori la posibilele rezultate nedorite ale diverselor sale planuri şi la potenţialul pericol de moarte la care se expuneau agenţii săi. în schimb, avea să-şi amintească şi să jelească ce pierduse.

Vremea se încălzise considerabil în această zi, în timp ce supraveghea activitatea de la bordul navei. Dacă ar fi singur, şi-ar da jos haina şi pălăria şi ar lucra în cămaşă. Ei bine, avea să fie înapoi la han destul de curând.

Acum nu voia decât să se bucure ştiind că ea locuia la doar câteva străzi mai încolo. Savura gândul dulce-amar că, peste câteva minute, putea să bată la uşa ei. Poate îi deschidea chiar ea - nu ţinea deloc la ceremonial - şi vor fi din nou faţă în faţă. Oare i se închisese părul lucios de culoarea bronzului? Ochii ei ca marea aveau să fie albaştri sau cenuşii?

Făcu o grimasă la gândul că ochii ei expresivi vor fi cu siguranţă cenuşii de furie şi dezamăgire dacă îl va vedea.

8

'Mary Jo Tutney

De aceea, nu avea s-o ia pe strada care ducea la locuinţa ei. Ii spusese că nu mai voia să-l vadă niciodată, iar el se jurase să nu-i mai dea prilejul. Câteodată, gândirea lui sofistă cocheta cu această problemă. Promisese că ea nu avea să-l mai vadă, dar oare asta însemna că nu putea să o observe din umbră? Dar privitul n-avea să fie niciodată de-ajuns... îşi alungă aceste gânduri, căci erau nebunie curată. La naiba, dar cald mai era azi! îşi smulse lavaliera de la gât, simţind că se sufocă. Doar atunci, pe când mergea în umbra zidurilor, îşi dădu seama că avea un acces de malarie. Le avea rar în ultimul timp, dar uneori, de obicei în momentele cele mai nepotrivite, febra îi creştea din nou vertiginos. Trebuia să se întoarcă la han, unde avea scoarţă de chinină care scădea temperatura. Nu putea să facă mai mult de zece minute până la han. Cu capul învârtindu-i-se, o coti pe o alee care urma să-l ducă în acea direcţie. La jumătatea drumului se opri, nerecunoscând clădirile din capătul celălalt. Nu era bine; probabil că ajunsese mai departe decât credea. Se întoarse, nesigur pe el şi o luă înapoi pe unde mersese. Ameţit, se sprijini de un zid, recunoscător pentru cărămida rece pe care îşi puse fruntea asudată. Hanul. Hanul! Oare cum îi spunea? Vaporul? Struţul? Cum naiba se chema? Trăgea deseori acolo.

Se îndreptă cu greu şi o porni din nou către intrarea în alee, cu o mână atingând uşor zidul ca să-şi menţină echilibrul, dar, după vreo zece paşi, genunchii i se în- muiară şi începu să respire sacadat.

Trebuia să ajungă într-un loc sigur. La han sau înapoi pe vas, care trebuia să se afle încă în port.
Se întuneca, dar zări doi oameni apropiindu-se pe alee.
- Vă rog, spuse el cu vocea întretăiată. Am nevoie de ajutor...
- Iote aci, zise o voce cu un puternic accent din vestul Angliei. Un guguştiuc numa' bun de jumulit, îi beat criţă.

Iubire regăsită
9
-Poa' să fie un lord, zise tovarăşul lui, râzând pe înfundate. Iote ce haine! Pun rămăşag că are punga doldora. Numa' haina dă pă el face o avere.
Kirkland înjură în gând. De obicei, putea face faţă la doi derbedei stângaci, fără prea mare efort, dar în momentul de faţă, îl putea doborî şi o pisică vagaboandă. Chiar şi aşa, reflexele bine antrenate îi reveniră când o mână aspră îl apucă de braţ şi îl ridică în picioare pentru ca omul să-i poată scoată haina. Kirkland se eliberă dintr-o smucitură şi îi trase atacatorului un şut în genunchi, făcându-l să se clatine.
-La dracu'! îl înjură omul. O să-ţi pară rău pentru asta!
Se repeziră amândoi la el, mârâind printre dinţi cele mai murdare înjurături posibile. Kirkland reuşi să le dea câteva lovituri, dar fu doborât repede. Un picior încălţat într-o cizmă se repezi cu răutate înspre capul lui. încercă să se rostogolească mai încolo, dar zidul îl împiedica să scape. Cizma îi atinse uşor capul şi asupra lui se pogorî întunericul binecuvântat.
Programul infirmeriei pentru acea zi se terminase, şi Laurel Herbert se bucura de liniştea binemeritată. Nu veniseră mulţi oameni pentru tratament în acea după-amiază. Asta fusese un noroc, căci Daniel era

plecat, şi Laurel nu era doctor, cu toate că învăţase o mulţime de lucruri lucrând la infirmerie de atâţia ani. Betsy Rivers, asistenta ei, se dusese să-şi vadă mama suferindă, aşa că Laurel avea întreaga casă la dispoziţie în această noapte. Ce linişte încântătoare! îşi pregăti o ceaşcă de ceai, desfăcându-şi părul din panglica cu care era legat în timp ce fierbea apa. Când ceaiul fu gata, duse la etaj cana cu băutura aromată, în salonul de muzică, unde o aştepta pianul ei, un Broad- wood magnific. O aştepta şi motanul ei gri, Shadow. Se uită în sus la ea de pe scaunul unde moţăise, clipi din ochii săi aurii, apoi îşi vârî din nou nasul sub labe. Era o companie relaxantă, care se potrivea cu dispoziţia ei.

10

(Mary Jo (Putney

Laurel se aşează pe banchetă şi puse ceaiul deoparte să se mai răcească. Ce să cânte? Tocmai învăţa o nouă piesă de Mozart, dar, pentru că era obosită, degetele îi atacară din obişnuinţă sonata preferată de Beethoven. Muzica era hrană pentru suflet, iar ei îi plăcea mult forţa senină a piesei, chiar dacă îi evoca prea multe amintiri.

Tocmai terminase partea adagio când auzi ciocănelul bătând la uşa infirmeriei. Zâmbi cu tristeţe şi luă o înghiţitură generoasă de ceai înainte să pună ceaşca deoparte ca să coboare scările. Ar fi trebuit să ştie că liniştea şi pacea nu îi erau garantate. Infirmeria Herbert nu refuza niciodată pe nimeni şi, dat fiind că locuia la etaj şi era singura persoană de acolo în această seară, obligaţia era a ei.

De dragul unei aparenţe demne, îşi legă părul lung la spate. Avea să iasă repede din panglică, dar, cât timp rămânea strâns, avea să pară mai matură şi competentă.

Deschise uşa şi văzu doi docheri din port care veneau la slujbă la capela fratelui ei. Duceau între ei un bărbat leşinat, purtând doar izmene şi o cămaşă ruptă, însângerată, iar braţele lui fără vlagă atârnau peste umerii lor.

- Scuze, domnişoară Herbert, spuse omul mai înalt, Potter. L-am găsit pe tipul ăsta bătut măr pe o alee şi ne-am închipuit că o să-l îngrijiţi.

-Aşa o să şi fac. Aţi făcut bine că l-aţi adus aici. Laurel se dădu un pic înapoi ca să poată trece pe lângă ea. Capul rănitului atârna şi părul negru îi ascundea faţa, dar părea zdravăn şi în formă, ceea ce ajuta întotdeauna însănătoşirea.

Pe când îl duceau la cea mai apropiată sală de consultaţii, Larkin spuse, îngrijorat;

-Are febră, bietul de el. Nu e variolă, nu?

- Nu văd semne de variolă, spuse Laurel ca să-l liniştească. Febra are multe cauze.

Cabinetul avea; lumină naturală bună şi o masă mare, capitonată, pusă în mijlocul camerei. în dulăpioarele încastrate în pereţi erau instrumente, bandaje, bucăţi de pânză albă şi alte materiale medicale.

Docherii îl puseră jos pe bărbat, cu o delicateţe surprinzătoare, şi îl întoarseră pe spate. Laurel seîncruntă când îl examină. Avea o mulţime de vânătăi şi plăgi, dar nu sângera prea tare, nu părea să aibă oase rupte şi respira normal.

De n-ar fi fost rana gravă de la cap... îşi mută privirea la faţa lui. Trăsături puternice, regulate, pometi înalţi... Laurel icni, fiind străbătută de un fior de gheaţă.

- îl cunoaşteţi, domnişoară? o întrebă Potter.

Ea se strădui să-şi stăpânească emoţiile şi fu surprinsă de cât de calmă îi sună vocea:
- Este... lordul Kirkland. Un prieten de familie. El şi fratele meu au fost colegi de şcoală.
Larkin se scărpină în cap.
-Dacă-i lord, o să-l caute cin'va. Venea la 'mneata în vizită?
-Are o companie navală, aşa că probabil e în Bristol cu afaceri, spuse ea, tot pe un ton neobişnuit de calm. A avut malarie în copilărie şi îi revine uneori. Dacă despre asta este vorba şi acum, nu aţi riscat nimic pentru fapta voastră bună.
-Aveţi nevoie de ajutor cu tipu' ăsta, domnişoară Herbert? întrebă Potter.
Bănuind că oamenii voiau să ajungă acasă la cină, ea scuturã din cap.
- Nu, îl voi examina pe Lord Kirkland, să văd cât de grave îi sunt rănile. Dacă are nevoie de un chirurg, voi trimite pe cineva la Casa Sionului să aducă unul.
Reuşi să zâmbească. Domnule Potter, domnule Larkin, astăzi aţi fost buni samariteni în adevăratul sens al cuvântului.
încântaţi de lauda ei, cei doi îşi plecară capetele cu sfială şi apoi plecară. Laurel puse zăvorul după ce ieşiră, apoi se rezemă de uşă, tremurând. Oare se înşelase când îl identificase? Ani de zile, îl văzuse pe James Kirkland în atâţia bărbaţi.
Nu, l-ar recunoaşte şi la miezul nopţii, în bezna dintr-o mină de cărbune. Făcându-şi curaj, se întoarse în cabinetul de consultaţii să-i trateze rănile. Părea

ciudat de vulnerabil aşa cum stătea întins acolo. Tânăr. Nu atât de enigmatic şi de formidabil cum apărea în amintirile ei.

James, Lord Kirkland. Putred de bogat, odinioară cel mai bun prieten al fratelui ei, cel mai periculos bărbat pe care îl întâlnise vreodată.
James, soţul pe care îl părăsise cu zece ani lungi în urmă.
capitolul 2
Kirkland se lupta într-un întuneric chinuitor, ştiind că avea un acces de malarie. Visele lui cu Laurel erau întotdeauna mai pregnante când îi ardea trupul de la febră. Atunci părea atât de reală încât ar fi putut so atingă. Amintiri despre ea îl năpădiră cu o intensitate hipnotică.
Nici dacă ar trăi până la o sută de ani, n-ar uita niciodată seara în care se întâlniseră. Fratele mai mare al lui Laurel, Daniel Herbert, era elev la Academia Wes- terfield intr-un an mai mic decât cel al lui Kirkland. Daniel nu fusese trimis acolo pentru rea purtare - era un model de politeţe şi disciplină. însă părinţii lui îşi făceau griji că era prea credincios. Un adevărat gentleman englez trebuia să fie un om cu credinţă, dar prea multă religie era... nepotrivită. Şi mai rău, Daniel era atras de sectele reformiste ca aceea a metodiştilor, iar părinţii lui nu vedeau de ce ar trebui reformată societatea. Aşa că îşi trimiseseră fiul la Lady Agnes Westerfield, presupunând că o fiică de duce le va da elevilor ei o educaţie sănătoasă în spiritul Bisericii Anglicane.
Avuseseră dreptate până la un punct. Elevii trebuiau să participe la slujbe săptămânale la capelă, dar nu li se cerea să aibă o anumită credinţă. Lady Agnes, care călătorise mult, nu credea că Biserica Anglicană oferea singura cale spre rai.
Kirkland şi Daniel Herbert se împrieteniseră când îşi descoperiseră pasiunea comună de a discuta despre

etică, morală şi filosofie cu atâta profunzime, că alţi elevi fugeau de lângă ei. Concepţiile lui Daniel erau preponderent religioase şi spirituale, pe când Kirkland înclina mai mult spre filosofi ca Locke şi Voltaire. Concluziile lor despre dreptate şi morală erau adesea aceleaşi, dar căile pe care ajungeau la ele erau diferite.
Discuţiile lor incitante continuaseră ani de zile, şi după ce trecuseră de la Academia Westerfield la Oxford. Kirkland tocmai terminase Colegiul Balliol când Daniel îl invitase la casa familiei Herbert, lângă Bristol.
Călătorind mai încet din cauza drumurilor înglodate, cei doi tineri ajunseseră târziu la conacul Belmond, după ce toţi cei din casă se retrăseseră în odăile lor. Daniel îl condusese pe Kirkland în camera de oaspeţi, apoi merseseră amândoi la culcare, căscând.
Deşi odaia era confortabilă, Kirkland nu putea să adoarmă. Se tot răsucea în pat, când auzise muzică. Un pianist cânta Beethoven în camera de sub a lui. Lui îi plăcea enorm muzica şi se pricepea la pian, dar oricine cânta acolo jos era un instrumentist excepţional.
Kirkland era blestemat să fie foarte curios, aşa că îşi pusese papucii şi un halat de casă şi o luase în direcţia din care venea muzica minunată. La parter, deschisese uşa salonului de muzică - şi o văzuse pe Laurel Herbert pentru prima oară.
Stătea la pian, cu trăsăturile ei fine luminate de lumânările unui sfeşnic cu mai multe braţe. Chipul şi coloritul deschis îi accentuau asemănarea cu Daniel şi era aşa frumoasă, că îl săgetase drept în inimă. Nu avea frumuseţea epatantă a unei fete care atrăgea toate privirile când intra într-o încăpere. Dar el nu-şi putea lua ochii de la ea.

Ea îşi ridică privirea când se deschise uşa. Ochii ei, îndepărtaţi unul de celălalt, erau de un albastru-cenuşiu înceţoşat, iar cosiţa ce îi cădea pe un umăr avea luciul intens al bronzului bine lustruit.
Când privirile li se întâlniră, se produse între ei un puternic curent de electricitate, asemenea unui fulger tăcut. Fiecare fibră din corpul lui se trezi la viaţă. Preţ

de vreo zece secunde, mâinile îi rămaseră nemişcate pe claviatură, iar ochii i se măriră. Apoi se ridică şi înconjură pianul ca să-l salute. Cu toate că el ştia că fata nu împlinise 18 ani, avea o stăpânire de sine rar întâlnită la orice vârstă.
-Trebuie să fiţi prietenul lui Daniel, Lord Kirkland. îi zâmbi şi îi întinse mâna. Era înaltă şi graţioasă ca o gazelă. Bun venit la conacul Belmond, milord.
- Spune-mi James.
Pe când îi luă mâna şi îi întâlni privirea serioasă, un val de căldură şi de pace se răspândi prin el, ajungând în locuri din sufletul lui care fuseseră amorţite întreaga viaţă. Căldura şi sinceritatea erau atributele esenţiale ale lui Laurel Herbert şi, în timp ce îi strângea mâna, ştiu cu o certitudine absurdă că avea s-o iubească pe acea femeie până în ziua morţii lui.
Laurel îngrijise de-a lungul anilor pacienţi de ambele sexe, de toate vârstele şi rasele, aşa că putea să se ocupe şi de un soţ înstrăinat. Sau, cel puţin, aşa îşi spuse, deşi mâinile îi tremurau când puse la fiert nişte scoarţă de chinină, apoi o luă de pe foc şi o lăsă să se mai răcească în timp ce îi trata rănile.
Ar fi putut să-i scoată hainele ferfeniţite dacă ar fi fost un străin leşinat, dar cu James - nu putea. Era un om care ţinea mult la intimitatea lui, şi ea, dintre toate femeile, nu avea nici un drept să i-o încalce. Aşa că îi examină atât mâinile, cât şi picioarele, verificând dacă

nu avea vreun os rupt, curăţând apoi juliturile şi tăieturile înainte să continue consultaţia.
îi ştiuse atât de bine corpul pe vremuri...
Nu! Alungă acest gând şi se concentră pe spălatul plăgii superficiale, dar murdare de la cap, din care curgea cea mai mare parte din sângele care îi pătase cămaşa. Era mai slab decât şi-l amintea, cu muşchi tari şi fără pic de grăsime. Muncea prea mult, fără îndoială... Sub rezerva lui amabilă, se consuma tot timpul. Ca o lumânare ce arde la ambele capete...

îşi alungă şi acest gând. Avea o mulţime de vânătăi, dar, în afară de febră, starea lui era bună, deşi avea să-l doară groaznic capul când se va trezi din leşin. Până să-i cureţe şi să-i trateze rănile, fiertura din coajă de chinină era gata. Strecură într-o ceaşcă lichidul amar, adăugă o porţie generoasă de miere şi amestecă.
El se agită fără încetare când îl sprijini de perne, apoi îi turnă cu linguriţa decoctul în gură. Deşi se strâmbă când simţi gustul, o recunoscu probabil ca fiind doctoria necesară, căci nu se împotrivi. Văzând că poate înghiţi, ea îi ţinu ceaşca la gură să bea singur. După ce goli ceaşca, ea o puse deoparte. Trebuia să aprindă lumina, pentru că se însera. Dar când vru să plece, el îi luă mâna şi i-o duse la buze, depunând acolo un sărut ce păru să-i ardă degetele. Tresări şi îşi trase mâna, dar nu fu în stare să oprească şuvoiul de amintiri despre seara când se întâlniseră.
Daniel îi vorbise deseori de Kirkland, aşadar, ştia că prietenul fratelui ei era un tânăr interesant şi extrem de inteligent. Dar nu se aşteptase la acea intensitate tulburătoare şi misterioasă, când el intrase în salonul de muzică.

îşi ridicase privirea şi fusese hipnotizată de ochii lui albaştri, întunecaţi, ce păreau să pătrundă până în adâncul sufletului ei. Când se ridicase de pe scaun să-l salute, nu o făcuse de dragul manierelor, ci din nevoia de a fi mai aproape de el.
Se prezentaseră, şi ea îi întinsese mâna. După ce îi dăduse permisiunea să-i spună Laurel, el se înclinase în faţa ei şi îşi apăsase buzele pe degetele ei, un gest ciudat de oficial în acele împrejurări.
Inima începuse să-i bată mai tare. Kirkland o fascina, dar şi ea părea să aibă acelaşi efect asupra lui, deşi nu ştia de ce. Era o fată obişnuită, fără aptitudini deosebite sau talente ieşite din comun. Cu toate acestea, când o privise, se simţise unică şi frumoasă ca o zână.
La rugămintea lui, mai cântase o piesă la pian, iar el se aşezase lângă ea pe banchetă şi întorsese paginile partiturii. Deşi nu se atingeau, era atât de aproape de ea,

că îi simţea căldura corpului pe toată partea ei dreaptă. Când o rugase să cânte din gură, ea îl convinsese să i se alăture, iar vocile lor se îmbinaseră atât de armonios, de parcă ar fi cântat toată viaţa împreună.
Nici unul din ei nu voia să se ducă la culcare, aşa că ea propusese să coboare la bucătărie ca să ia o cină târzie. Bătuse nişte ouă cu verdeţuri şi brânză cât timp făcea el ceaiul şi prăjea pâinea. Laurel avea noţiuni de bază despre gătit, deoarece mama ei credea că datoria unei femei era să ştie tot ce trebuie făcut într-o gospodărie, dar fusese impresionată că lordul Kirkland nu era complet neştiutor în ale bucătăriei.

Cu îndrăzneală, Laurel scosese pentru cină o sticlă din cel mai bun vin alb al tatălui ei, şi conversaţia lor continuase până noaptea târziu. Kirkland o încurajase să vorbească despre ea şi interesul lui autentic era îmbătător.
La rândul lui, Kirkland îi povestise intr-un mod amuzant despre ciocnirile dintre părinţii lui. Tatăl lui, un aristocrat englez, se însurase cu încăpăţânata fiică a unui negustor scoţian pentru zestrea ei, iar nunta lor fusese ultima ocazie în care perechea convenise asupra unui lucru. Preferinţa lui Kirkland pentru rudele sale scoţiene, oameni cu picioarele pe pământ, se produsese ca urmare a faptului că tatăl său îl trimisese la Academia Westerfield după ce se despărţise de mama lui.
Deşi anecdotele lui erau spirituale, Laurel percepea suferinţa şi singurătatea băieţelului care fusese el pe atunci. Doar mai târziu aflase că îi dezvăluise mai multe despre el într-o singură noapte decât îi spusese fratelui ei în ani întregi de prietenie.
Conversaţia lor între patru ochi luase sfârşit când, căscând, bucătăreasa intrase ca să-şi înceapă ziua de muncă făcând pâine. Râsese şi îi alungase în camerele lor să doarmă până se trezeau ceilalţi ai casei. Laurel părăsise bucătăria fără tragere de inimă, temându-se că vraja acelei nopţi avea să se destrame până dimineaţa.
Dar nu fusese aşa. în loc să o însoţească până la odaia ei, Kirkland făcuse un ocol prin salonul de muzică, unde

primele raze ale zorilor luminau încăperea. Punându-şi mâinile pe umerii ei, spusese cu o convingere calmă:

- Laurel, cred că ar trebui să ne căsătorim. Să vorbesc de dimineaţă cu tatăl tău?
Ea rămăsese cu gura căscată. în ciuda orelor extrem de plăcute pe care le petrecuseră împreună, ideea căsătoriei o şocase. Bărbatul acela, un tânăr lord sclipitor, o dorea de soţie?
- Cred... eu... se bâlbâise ea, cred că răspunsul corect ar fi „Domnule, e prea brusc! “
-Da, aşa e, spusese el blând, susţinându-i privirea. Dar nu m-am simţit niciodată mai sigur de ceva în toată viaţa mea.
Ea inspirase şovăielnic, vrând să spună da, însă îşi dăduse seama ce nebunie era acea discuţie.
- De ce eu? Ai întâlnit cu siguranţă multe femei mai bogate, mai frumoase şi mai cultivate ca mine.
- Poate. Dar, de îndată ce te-am văzut, am ştiut că tu eşti cea pe care o caut, spuse el cu o sinceritate dezarmantă. Putem să aşteptăm cât timp vrei ca să ne cunoaştem mai bine. Doar... te rog, nu spune nu. Am nevoie de tine.
Forţa certitudinii lui o străbătuse ca o furtună de vară şi găsise aceeaşi siguranţă în sufletul ei. Deşi nu crezuse niciodată în dragoste la prima vedere, acum era sigură că există. Erau multe lucruri pe care nu le ştiau unul despre celălalt, dar era încredinţată că îşi aparţineau ca de un adevăr universal.
Gândindu-se că trebuie să fie nebună, îşi verificase convingerea înălţându-se pe vârfuri şi dându-i un sărut sfios. Buzele lui erau calde şi ferme. îmbătătoare. El îşi ţinuse respiraţia şi o luase de mijloc, dându-i înapoi sărutul cu o tandreţe lentă şi o dorinţă atât de arzătoare, că o pătrunsese până în măduva oaselor.
Din clipa în care se văzuseră, Laurel ştiuse că era un bărbat pasional. Acum descoperea că şi ea era o femeie pasională. Fusese sărutată de câteva ori de

tineri din cercul ei de cunoştinţe, dar găsise acel lucru doar vag interesant.

18
‘Mary Jo “Putney
Dar cu James Kirkland, atât corpul, cât şi sufletul ei parcă luaseră foc. Se lipise de el, gura deschizându-i-se sub a lui, dornică să exploreze. Nu era de mirare că bărbaţii şi femeile îşi pierdeau minţile din dragoste, se gândise ea, ameţită. Ar fi vrut sâ jse cufunde în el, să se contopească amândoi într-unul. îşi dorea ca el să se cufunde în ea...
Cu respiraţia întretăiată, Kirkland pusese capăt sărutului, o apucă de braţe şi se trăsese se cu un pas înapoi.
-Sper... sper că asta înseamnă că eşti măcar dispusă să te gândeşti la cererea mea în căsătorie.
Nemaiavând nici o îndoială, ea îi zâmbise, mai fericită decât fusese vreodată în viaţa ei.
- Sunt convinsă că ai dreptate. Trebuie să ne căsătorim, pentru că nu cred să mai simt vreodată aşa ceva pentru alt bărbat.
Faţa lui se luminase de bucurie când o sărutase din nou. Puternicul sentiment că făceau lucrul corect era irezistibil, aşa că i se lăsase în voie. Erau sortiţi să fie împreună, era sigură...
Când Laurel ieşi din reveria nedorită, îşi dădu seama că se retrăsese până la jumătatea camerei. Tremura şi îşi apăsase degetele cu putere de buze, ca şi cum sărutul lui încă ardea acolo.
Măcar de l-ar putea urî pe Kirkland! Dar nu putea. Ura nu-i stătea în fire. în locul acestui sentiment, avea un gol chinuitor în inimă, pentru că prăpastia care se căscase între ei era prea mare ca să poată fi trecută.
Părinţii ei fuseseră uluiţi când Laurel şi Kirkland hotărâseră să se căsătorească în urma unei

conversaţii de o noapte, dar şi foarte bucuroşi că fiica lor făcea o partidă atât de bună. Deşi neamul Herbert făcea parte din mica nobilime şi era respectat, ramura lor din familie nu deţinea titluri sau avere prea mare şi nici nu avea relaţii politice. Acum fiica lor avea să fie contesă.
Familia Herbert îl invitase pe Kirkland să stea în casa lor o lună, până împlinea Laurel 18 ani. în acest timp,

tinerii se puteau cunoaşte mai bine. După ziua ei de naştere, dacă mai voiau să se căsătorească, puteau să se cunune la biserica parohială.
Deşi ar fi fost mai raţional să aştepte un timp, în următoarele săptămâni nu se întâmplase nimic care s-o facă pe Laurel să creadă că logodna lor era o greşeală. Iubirea ei pentru James creştea cu fiecare zi în care râdeau, discutau şi cântau împreună.
El îi comandase cărţi şi o asculta cu un aer serios când le comentau. Unul dintre lucrurile care îi plăceau enorm la el era că îi respecta inteligenţa şi o încuraja să-şi exprime propriile păreri.
II urmărea cu atenţie, să surprindă orice semn că şi-ar regreta cererea rapidă în căsătorie, dar nu vedea nici unul. El se lumina la faţă de câte ori o vedea şi îşi dădea seama că prezenţa ei îl făcea mai fericit decât fusese vreodată. Renunţase să mai înţeleagă de ce. Era doar recunoscătoare cerului că se iubeau unul pe altul la fel de mult.
în mod interesant, numai Daniel, care îl cunoştea cel mai bine pe Kirkland, avea unele îndoieli. Laurel râsese de grijile pe care şi le făcea fratele ei când acesta o atenţionase că Kirkland era un om complicat şi uneori dificil. Da, ea şi soţul ei vor avea neînţelegeri din când în când. Aşa era în toate cuplurile. Dar

iubirea lor era prea puternică şi sinceră ca să nu fie luată în seamă.
Privind în urmă la acea perioadă fericită de certitudine absolută, îşi dădu seama că avusese dreptate în ceea ce priveşte puterea şi sinceritatea iubirii. Fiind prea tânără şi lipsită de experienţă, greşeala pe care o făcuse, cu urmări tragice, era că nu ştiuse că iubirea nu era întotdeauna de-ajuns.
capitolul 3
Amintirile lui Laurel fură întrerupte când Kirkland începu să se agite, cu faţa lucioasă de transpiraţie.

Ea se încruntă şi îi mai turnă o ceaşcă de ceai contra febrei. Avea nevoie atât de doctorie, cât şi de lichide. Tratase destui pacienţi de febră ca să ştie ce evoluţie imprevizibilă avea uneori, oscilând între friguri şi temperatură ridicată şi, cel mai rău, delir. Spera că el primea doctoria la timp ca boala să nu se agraveze.
îl ridică şi îl sprijini de perne şi îl îndemnă încet să mai bea din ceai. Părul lui negru era îmbâcsit de sudoare şi trebuia tuns. Preferase întotdeauna să-l poarte un pic mai lung decât dicta moda. Deşi vedea în jurul ochilor lui riduri fine de la prea mult efort, o uimea cât de puţin i se schimbase înfăţişarea.
Câţi ani avea oare acum, treizeci şi doi? Un bărbat în floarea vârstei. Când se întâlniseră, avea 21 de ani. Tânăr. Terminase de curând colegiul la Oxford şi intrase de mai puţin de un an în posesia întregii sale averi.
Ei i se păruse un bărbat matur, umblat prin lume, dar privind înapoi, îşi dădu seama că amândoi fuseseră, de fapt, nişte copii. Măcar de ar fi avut răbdare să aştepte! Dar pasiunea le clocotea în vine, aşteptarea părea de nesuportat şi nu existau piedici în calea căsătoriei lor.

- La naiba, n-ai să scapi aşa uşor! strigă Kirkland cu voce aspră.
îşi agită braţul, lovind-o peste obraz pe Laurel şi aproape doborând-o. începu să se zbată, de parcă se lupta pentru viaţa lui. Temându-se că va cădea de pe masa de consultaţii, ea îl apucă de umăr.
-James, nu te mai agita! îi spuse ea repede. Eşti în siguranţă acum. Sunt cu tine şi eşti în siguranţă.
El încetă să se mai zvârcolească, îşi înălţă capul şi se uită la ea ca un nebun, aproape fără să o vadă.
- Laurel, eşti chiar tu?
Ea îi dădu de pe frunte părul ud şi îi spuse pe un ton liniştitor:
- Desigur, James. Ai unul dintre accesele tale de malarie, dar aici eşti în siguranţă. O să te faci bine.
- O, Doamne, Laurel! îi înconjură mijlocul cu braţul şi o trase lângă el într-o îmbrăţişare înfocată. Am avut cele mai groaznice vise că te-am pierdut. Te căutam

peste tot şi nu te găseam. O strânse mai tare în timp ce îi şopti cu vocea răguşită: Plecaseşi, şi mi-era atât de frică. Atât de frică...
Ea icni, şocată că o ţinea lipită de corpul lui aproape gol. Ştia că trebuia să se elibereze, dar senzaţia distinctă că era corect să fie în braţele lui o paraliza. Şi mai şocante erau emoţia şi dorinţa animalică din vocea lui. Când îl părăsise, păruse rece şi nepăsător, de parcă era uşurat că nu mai trebuia să-i acorde timp şi atenţie. Nu arătase deloc că l-ar fi durut.
încercând să-şi stăpânească tremurul, Laurel îi spuse:
- Nu m-ai pierdut, sunt aici. Ai nevoie de odihnă şi trebuie să bei mai mult ceai din coajă de chinină. Până dimineaţă ar trebui să fii bine.

-Acum că te-am regăsit... Se întoarse să ajungă peste ea. Nu te las să mai pleci niciodată.
O sărută cu lăcomie, de parcă ar fi vrut să-i soarbă sufletul.
Raţiunea o părăsi într-o clipă şi îi răspunse la sărut, bând cu nesaţ din gura lui, de parcă ar fi fost pe moarte şi pasiunea lui era nectarul vieţii. Toţi anii în care plânsese de singurătate şi avusese vise erotice frustrante îi făcuseră o foame la fel de mare ca a lui. Mâinile i se plimbau pe tot trupul ei, frământându-i carnea moale, iar sărutările lui o ardeau ca nişte flăcări în noapte. Când îi luă sânii în mâini, o năpădi un val de căldură drept în pântece. Când îi ridică fustele şi îi puse mâna fierbinte pe coapsa goală, aproape că îşi pierdu minţile, fiecare fibră din ea pulsând drept răspuns. îşi depărtă picioarele şi ţipă când el îi atinse carnea umedă şi umflată, înnebunită după uşurarea pe care avea să i-o ofere el.
Abia observă când el îşi scoase şi aruncă izmenele, dar era pregătită, mai mult decât pregătită când intră în locul ei cel mai intim.
- Laurel, iubita mea, îngăimă el. Mi-a fost atât de dor de tine...
Avea nevoie de această împreunare la fel de mult ca el. în anii de singurătate, visase la acele luni fericite,

dar prea scurte, cât fuseseră căsătoriţi. Deşi diferenţele dintre ei se dovediseră ireconciliabile, în pat nu avuseseră conflicte.
-Ah, Doamne...
El gemu şi îşi vărsă sămânţa în ea, aducându-i o uşurare atât de copleşitoare, că pierdu noţiunea timpului şi a spaţiului, fiind conştientă doar de pasiunea care îi unea. Atâta timp fusese goală pe dinăuntru, dar acum se simţea din nou întreagă.

Scoase un strigăt şi se lipi de el, corpul destinzându-i-se pe măsură ce tensiunea se risipea, lăsând în urmă pacea şi împlinirea. Şi el se relaxă, şoptindu-i vorbe blânde, de neînţeles, dar care ea ştia că erau de dragoste.
Laurel voia ca această senzaţie profundă şi amăgitoare de bună rânduială să dureze la nesfârşit, însă ştia că nu era decât o iluzie. Societatea nu ar vedea nici un păcat în împreunarea lor, deoarece erau căsătoriţi cu acte în regulă, dar ea ştia că era o greşeală. îşi părăsise soţul din motive întemeiate, şi totuşi, în seara asta, cedase, din slăbiciune, afurisitei de dorinţe care îi mai lega încă. Ce fusese în capul ei? Nu se gândise la nimic, doar reacţionase la mângâierile şi la dorinţa lui imperioasă. începu să se tragă de sub trupul lui masiv.
Deşi era încă în delir, el se întoarse pe o parte s-o elibereze, dar îi luă mâna ca s-o ţină lângă el. în loc să se tragă mai departe, inspiră adânc să-şi adune gândurile. Apoi îl studie cu ochi cunoscători.
Deşi avea încă febră şi nu ştia prea bine unde se afla, se liniştise şi se cufunda într-un somn adânc. Avusese două accese de malaria în timpul cât fuseseră împreună. A doua oară, făcuseră dragoste înainte ca accesul să se agraveze. James fusese febril, dar conştient şi pasional. După aceea, căzuse într-un somn adânc şi, când se trezise, febra dispăruse. Când o sărutase de bună dimineaţa, îi spusese că era cel mai bun leac imaginabil.
Ea bănuia că scoarţa de chinină era mai eficace, dar prezenţa ei părea să-i facă bine. Intuiţia ei de infirmieră

îi spunea că erau şanse ca, şi de această dată, James să doarmă bine şi să se trezească fără febră.
Nu putea să schimbe ceea ce tocmai făcuseră. Nici nu putea să dorească să nu se fi întâmplat. Dar putea să ţină totul pentru ea. Când era febril, James avea vise ciudate, sălbatice. Dacă se purta cu o detaşare calmă, el avea să creadă că întâlnirea lor nu fusese decât în vis.
Trebuia să se spele, la fel şi pe James, şi să-i pună o cămaşă de noapte ca să nu rămână nici o urmă a intimi- tăţii lor. Când se va trezi, avea să-i înştiinţeze servitorii să vină după el şi va fi ca şi cum uniunea nebunească din această noapte nu s-ar fi întâmplat niciodată. James urma să se întoarcă în lumea lui complicată, iar ea o să-şi continue activitatea care dădea sens vieţii ei.
Şi din nou avea să-şi îngroape inima.
Laurel. Kirkland îşi revenea încet din starea de inconştienţă, plutind pe o mare de senzaţii plăcute. îşi visase soţia, ceea ce nu era ceva neobişnuit, dar în majoritatea timpului, ea dispărea când o lua în braţe, lăsându-l îndurerat de singurătate şi frustrare. De această dată, avusese unul dintre acele rare vise care îi aduceau satisfacţie şi aveau o doză de realism care îi ardea sufletul.
Dar starea de conştienţă nu putea fi alungată. Avea o mulţime de dureri şi suferinţe, inclusiv o durere groaznică de cap. Ce i se întâmplase? Şi unde era? Nu într-un loc cunoscut, era sigur de asta, dar se simţea destul de bine aşa cum stătea întins pe un pat tare, dar bine capitonat, cu cearşafuri şi pături care miroseau a proaspăt spălate. îi reveni memoria. Fir-ar să fie, avusese un acces de malarie când se plimba prin Bristol şi fusese prea slăbit ca să se apere de atacatori!

Recunoscu mirosul de lavandă, probabil de la cearşafuri. Acesta trebuia să fie motivul^ pentru care se gândise la Laurel cu atâta intensitate. îi spunea uneori Lady Lavandă datorită parfumului pe care îl folosea aproape mereu.

Când deschise ochii, fără tragere de inimă, văzu un tavan fără ornamente, zugrăvit într-o culoare pală. Chiar şi acel mic efort îl obosise.

-Văd că te-ai trezit.

Vocea feminină liniştitoare venea din dreapta lui şi îl şocă profund.

întoarse capul atât de repede încât simţi că-l ia cu ameţeală. Laurel stătea pe un scaun lângă patul lui, având în poală o mulţime de lucruri de cârpit. Văzând-o, îşi aminti o serie impresionantă de senzaţii plăcute din ultimul său vis. Gustul, mirosul ei, căldura mătăsoasă a pielii şi fierbinţeala primitoare a trupului ei...

Strânse din dinţi ca să-şi alunge amintirile pasionale, dar nu putu să alunge şi prezenţa ei reală. Chiar şi după zece ani, îi era dureros de cunoscută. Superbul ei păr de culoarea aramei era acum legat lejer la spate şi era atât de frumoasă că îl durea inima.

Dar nu mai era fata cu care se însurase. Entuziasmul ei faţă de el şi de lume dispăruse, fiind înlocuit de o rezervă rece. Cu siguranţă, minunata ei fire pasională nu putuse să dispară cu totul, dar nu mai era pentru el. Inima lui muri un pic.

Totuşi, era încă nevasta lui. Şi, Doamne, cât de mult o dorea!

- îmi pare rău, Laurel. Vocea lui era o şoaptă răguşită. N-ai mai vrut să mă vezi niciodată, dar iată-mă.

Ea puse veşmântul pe care îl peticea în coşul de lângă scaun.
-Nu este vina ta, James. în timp ce aveai febră, ai fost atacat de doi pungaşi, nu departe de aici. Te-au găsit doi oameni care vin la noi la capelă şi te-au adus la infirmerie.
Pe când încerca să se gândească la ce să-i spună soţiei plecate de lângă el de atâta vreme, simţi un brânci uşor lângă şoldul stâng. întoarse capul cu prudenţă şi se pomeni uitându-se în ochii aurii ai unui motan gri şi gras, care se ghemuise lângă el. Coada lui groasă mişcându-se îi atrăsese atenţia.
Clipi de câteva ori.

-Asta e pisoiaşul gri pe care m-ai pus să-l scot din iaz cu atâţia ani în urmă?
-Da, e Shadow1. A crescut acum. E motan în toată regula. Mai iese câteodată din infirmerie.
Kirkland scărpină motanul la gât şi fu răsplătit cu un tors zgomotos.
- E cam consistent pentru o umbră.
-îl interesează foarte mult mâncarea, dar e băiat bun. Pacienţii care vin mai des pe aici au grijă de el. îşi puse mâna răcoroasă pe fruntea lui Kirkland. Nu mai ai febră, dar cred că ţi-e sete. Uite, bea asta. O să-ţi facă bine la gât.
Turnă un lichid dintr-un urcior într-o cană, apoi îşi vârî o mână sub perne şi îi înălţă capul suficient pentru a-i ţine recipientul la buze. Apropierea ei era îmbătătoare.
Alungându-şi acest gând, el sorbi din supa de pui, caldă şi gustoasă. Detesta să fie aşa slăbit, dar aşa se simţea întotdeauna după un acces de malarie. îl făcea blând ca un mieluşel. Termină supa, apoi se lăsă pe

perne. Corpul lui avea mare nevoie de odihnă, dar nu suporta să închidă ochii când avea în faţa lor chipul minunat al soţiei sale.

- De cât timp sunt aici ?

- De ieri-seară. Am reuşit să te fac să bei câteva ceşti de ceai din coajă de chinină şi se pare că ţi-a scăzut repede temperatura. Mai vrei supă? Când el scutură din cap, ea puse cana jos. Presupun că ai servitori îngrijoraţi care te aşteaptă la han. Spune-mi cum îi zice şi le voi trimite vorbă.

- La Struţul. Ochii i se închiseră şi trebui să facă un efort să-i ţină deschişi. Vine şi Daniel mai târziu sau nu mai vrea să-mi vorbească?

-E plecat pentru câteva zile într-un turneu chirurgical în Ţara Galilor.

Sprâncenele lui Kirkland se uniră a nedumerire.

- Un turneu chirurgical?

1 Umbră (în lb. engleză, în original)

- De mai multe ori pe an se duce în zone unde nu există chirurgi sau medici şi îi tratează pe cei suferinzi, îi explică ea.

-Daniel, sfântul, murmură Kirkland, nefiind în stare să-şi stăpânească tonul sec. A fost mereu interesat de medicină şi ştiam că a devenit doctor, dar cum a ajuns de la studiul clasicilor şi teologiei la Oxford să se facă doctor?

Laurel îl privi cu răceală.

- Şi-a dorit întotdeauna să studieze medicina, dar părinţii mei credeau că e o ocupaţie nedemnă pentru el. Spuneau că, dacă voia neapărat să se pregătească pentru o profesie, chiar dacă avea să moştenească domeniul, ar trebui să intre în rândurile clerului, iar el nu era contra acestei idei. S-a hotărât să studieze medicina în momentul în care te-am părăsit şi părinţii

mi-au interzis să mă întorc acasă. Ziceau să mă întorc la tine sau să mor de foame.
Kirkland tresări.
-N-am ştiut asta. Ar fi trebuit să le spui că era vina mea.
- Le-am zis, spuse ea, cu o voce şi mai rece. Dar tu eşti conte şi, prin urmare, era datoria mea să accept orice excentricităţi ale tale. Eram lipsită de ruşine şi îmi făceam familia de râs pentru că te părăsisem.
Pe Kirkland îl durea capul mai tare acum.
-De asta tu şi Daniel aţi hotărât să vă mutaţi împreună?
Ea încuviinţă din cap.
-Era furios pe părinţii noştri. Fiindcă tu ai insistat să-mi dai o alocaţie generoasă, deşi eram despărţiţi, am reuşit să ducem un trai confortabil în timp ce Daniel studia medicina. Făcu un gest larg, arătându-i tot ce era prin jur. Când şi-a terminat facultatea, am cumpărat casa asta şi am înfiinţat infirmeria. Mai târziu, am cumpărat şi casa din spate şi am transformat-o într-un adăpost pentru femeile şi copiii care fug de bărbaţi vio-lenţi şi periculoşi. Ochii i se îngustară. Casa Sionului.

Dar, cu siguranţă, pentru un spion desăvârşit ca tine a fost un fleac să afle.
-Am ştiut tot timpul unde locuieşti, dar nu mai mult, spuse el pe scurt, Gândindu-se că era mai bine să afle acum ce era mai rău, o întrebă: Mă mai urăşte Daniel?
Ea ezită prea mult timp.
-Nu-i stă în fire să urască pe cineva cu adevărat. Dar, fiindcă îi e loial surorii sale, te consideră vinovat pentru... pentru... Ezită din nou.

-Pentru că ţi-am distrus viaţa? Este îndreptăţit să mă urască.
Dacă nu i-ar fi apărut în cale Kirkland, Laurel s-ar fi măritat cu uri bărbat normal şi ar fi avut o căsnicie fericită şi copii. în loc de asta, avea o situaţie incertă, nici fecioară, dar nici nevastă pe de-a-ntregul, dormind singură şi neavând copii. Cel puţin el presupunea că dormea singură. Deşi nu suporta gândul că ea ar fi cu alt bărbat, nu putea s-o învinovăţească dacă găsea pe cineva să-i încălzească nopţile.
-Nu mi-ai distrus viaţa, spuse ea, calmă. Doar ai pus-o pe alt făgaş şi nu neapărat unul mai rău. Activitatea pe care o desfăşor aici e importantă, James. Dacă eram doar o soţie, aş fi dus o viaţă mai superficială şi limitată.
îl durea că Laurel credea că viaţa cu el ar fi fost superficială, însă măcar ieşise din căsnicia lor dezastruoasă fără amărăciune. Avea calitatea de a aprecia ce are la un moment dat, în loc să tânjească după ce nu avea. însă, deşi nu îl ura, o înconjura un zid invizibil care îi dădea lui de înţeles că trebuia să păstreze distanţa. Ceea ce era uşor, pentru că era prea slăbit să traverseze camera. Dar, deşi corpul îi cerea imperios mai multă odihnă, nu voia să pună capăt discuţiei lor.
- Mai cânţi la pian?
- Bineînţeles. Zâmbi cu o umbră de autoironie. Chiar şi reformatorii hotărâţi ca mine au nevoie de plăceri în viaţă. Pianul Broadwood pe care mi l-ai dăruit este acum în camera pentru muzică de la etaj. A fost un chin să-l urcăm acolo.

Aruncă o privire la mâna ei stângă, pe degetele căreia nu purta nici un inel, şi se întrebă ce făcuse cu verigheta.
-Pianul Broadwood e un instrument excelent, dar mă mir că ai păstrat ceva din ce ţi-am dăruit.
-Sună atât de frumos că nu m-am putut despărţi de el. îşi înclină capul într-o parte. Tu mai cânţi? Sau nu ai timp?
-Mai cânt din când în când.
După ce îl părăsise Laurel, muzica rămăsese cea mai mare plăcere a lui, pentru că putea să cânte de unul singur şi îi alina întotdeauna suferinţa. îşi perfecţionase mult tehnica de-a lungul anilor, dar nu avea să fie niciodată la fel de bun ca Laurel, care poseda un talent incontestabil.
- îmi pare rău că nu ai pianul aici. Mi-ar plăcea să te mai ascult.
- Am la infirmerie o mică harfă, spuse ea, ezitând un pic. Pot să cânt la ea dacă vrei.
- Nu aveam idee că ştii să cânţi şi la harfă. Mi-ar plăcea foarte mult să te ascult.
Laurel îşi puse deoparte lucrul.
-Mă întorc într-un minut. Dacă nu ai nevoie şi de altceva.
- Numai harfa. Muzica îmi este de-ajuns. Hrană pentru suflet.
Ea încuviinţă din cap şi ieşi din cameră. Din fericire, se întoarse înainte ca el să adoarmă din nou. Harfa din braţele ei era destul de mică să o ducă uşor şi s-o pună în poală când se aşeză din nou. El studie instrumentul în timp ce ea îl acorda.
- N-am mai văzut o harfă ca asta.
-A fost a unei bătrâne irlandeze de aici din Bristol. O vizitam aproape în fiecare săptămână. îi duceam un coş cu de-ale gurii, iar doamna Donovan îmi spunea poveşti minunate. Pentru că degetele îi erau prea

deformate să mai cânte la harfă, m-a învăţat pe mine să-i cânt. Degete lui Laurel ciupiră coardele să verifice dacă instrumentul era bine acordat. Deşi mic, avea un sunet

surprinzător de plin şi profund. M-a rugat să-i cânt când era pe moarte şi apoi mi-a lăsat harfa. Era comoara ei.
Kirkland se căsătorise cu o sfântă. Nu era de mirare că mariajul lor se terminase aşa repede când ea îşi dăduse seama ce păcătos era el.
Dar acum primise un dar neaşteptat: acela de a petrece un timp cu ea. Poate nu va mai avea niciodată acest prilej, aşa că va savura fiecare clipă, ca să i se întipărească bine în minte pentru viitor. Şi cea mai scumpă amintire avea să fie acel vis în care făceau dragoste, ceea ce nu se întâmplase în realitate...
Laurel începu să cânte o melodie irlandeză obsedantă, acompaniindu-se cu vocea ei de contralto, dulce şi plină.
Micul menestrelul la război s-a dus,
Şi printre cei morţi îl veţi găsi acum;
Cu sabia tatălui s-a-ncins la brâu,
Iar harpa cea vrăjită o aruncă în urma lui...
Kirkland închise ochii, lăsând muzica să-l pătrundă, în notele fluide regăsi dulcea căldură ce o caracterizase pe Laurel când se întâlniseră prima oară. Se bucura să afle că acea căldură exista încă undeva, în adâncul sufletului ei, sub aparenta stăpânire de sine.
Şi, preţ de câteva clipe, avea privilegiul să se bucure încă o dată de ea.
capitolul 4
Pentru o vreme, Laurel se pierdu în îmbrăţişarea muzicii. Era a doua mare pasiune pe care o

împărtăşise cu soţul ei, şi acum, când cânta pentru el, i se potolea întru câtva zbuciumul sufletesc provocat de scurta şi şocanta lor intimitate. îi mulţumea lui Dumnezeu că el nu părea^ să-şi fi dat seama ce făcuseră.
îşi ridică privirea şi văzu că James adormise, căci respiraţia îi era lentă şi regulată. Chipul său nemişcat

îi amintea de efigia unui cruciat care se găsea în biserica familiei Herbert din sat. Avea trăsăturile dăltuite ale unui războinic, un cavaler auster şi chinuit.
Degetele i se opriră pe coardele harfei în timp ce îl studia, întipărindu-şi în minte fiecare amănunt. Acea întâlnire fusese cu totul întâmplătoare şi nu avea să se mai repete.
Totuşi, în pofida relaţiei intime înfocate, însă nedorite, se bucura să-l revadă. Despărţirea de el o duruse ani de zile ca o rană, dar acum se aşternuse pacea în sufletul ei. Atracţia reciprocă dintre ei nu avea să dispară probabil niciodată, dar vieţile lor o luaseră în direcţii foarte diferite. Ea învăţase că iubirea nu era de-ajuns, şi poate şi James.
Se luminase de-a binelea acum şi în curând în infirmerie avea să fie agitaţia obişnuită a personalului şi a pacienţilor care veneau la tratament. Trebuia să trimită un mesaj servitorilor lui Kirkland la hanul Struţul. Erau probabil îngrijoraţi. Imediat ce vor primi mesajul, oamenii aveau să vină în grabă aici să-l ia şi să vadă dacă fusese bine îngrijit.
Puse harfa jos şi se ridică, dar, înainte să iasă din odaie, îşi trecu uşor degetele prin părul lui negru. James era acelaşi bărbat dintotdeauna, doar că poate puţin mai mult. Ea era aceeaşi femeie dintotdeauna,

doar că poate puţin mai mult. Avea să ţină întotdeauna la el, dar asta nu însemna că trebuia să se vadă sau să fie cu el.
„Du-te cu Dumnezeu, James. Dar du-te odată!“
Kirkland fu trezit din visul că Laurel îl îmbrăţişa cu o voce aspră, cu un accent cockney cunoscut.
-V-aţi trezit, sir, sau va trebui să vă cărăm ca pe un sac de cartofi?
Vocea îi aparţinea lui Rhodes, care era în prezent valetul lui Kirkland, deşi inteligenţa lui ascuţită îl făcea să primească îndatoriri mai solicitante. Insă astăzi, îngrijorarea ce se ghicea în cuvintele lui obraznice îl făcea să semene mai mult cu o cloşcă.

Iubire regăsită
31
Fără tragere de inimă, Kirkland deschise ochii şi îl văzu pe Rhodes aplecat peste el, încruntându-se. Această încăpere din infirmeria Herbert era scăldată în lumină, iar liniştea de la primele ore ale dimineţii fusese înlocuită de zgomotele specifice unui mare oraş şi ale unei infirmerii ocupate.
- Nu vreau să mă duci de aici ca pe un sac de cartofi, spuse el pe un ton ferm.
încercă să se ridice în capul oaselor şi fu cât pe ce să leşine de ameţeală. Rhodes îl susţinu până când capul încetă să i se mai învârtească.
- Doamna a zis că aţi fost jefuit şi apoi aţi avut un acces de malarie?
-Nu chiar. întâi mi-a crescut febra. După aia a fost jaful. Kirkland reuşi să stea în fund, să-şi treacă picioarele peste marginea mesei de consultaţii. Nu avea pe el decât o cămaşă de noapte largă. încercă să nu se gândească la mâinile experimentate ale lui Laurel care îl lăsaseră în pielea goală. Domnişoara

Herbert mi-a dat un decoct din scoarţă de chinină. M-a salvat de la un acces în toată regula.
- E o doamnă pe cinste, spuse Rhodes pe un ton admirativ. Trăsura domniei tale e afară. Dacă vă îmbrac eu, puteţi merge până acolo?
Kirkland se gândi puţin. Febra îl lăsa întotdeauna atât de slăbit că abia se putea mişca, dar întrucât accesul acesta fusese oprit la început, starea lui nu era atât de gravă ca de obicei.
-Voi avea nevoie de puţin ajutor, dar cred c-o să reuşesc să ajung în stradă.
-Atunci ridicaţi-vă în picioare să vă pot îmbrăca, sir.
Kirkland trase adânc aer în piept, apoi se ridică în picioare, clătinându-se, şi se ţinu cu o mână de masă ca să-şi păstreze echilibrul. Rhodes îl mai văzuse având alte accese de malarie şi ştiuse ce să-i aducă: haine comode şi pantofi fără şireturi. Să încalţi cu cizme un om aşa vlăguit ca Kirkland ar fi fost un efort inutil.

32
'Mary Jo (Putney
Când fu decent îmbrăcat, Kirkland se aşeză din nou pe marginea mesei, la fel de obosit ca şi când ar fi alergat cincisprezece kilometri.
-Fii drăguţ şi roag-o pe domnişoara Herbert să vină aici când are timp. Vreau să-i mulţumesc pentru îngrijire.
Rhodes încuviinţă din cap, gândindu-se la aspectul concret al mulţumirilor. Intrase în serviciul lui Kirkland după ce soţii se despărţiseră, aşa că nu ştia de Lau- rel. Din pricina lunii de miere prelungite, foarte puţini oameni aflaseră de căsătorie.
-Mi-am închipuit că vreţi să-i mulţumiţi doamnei într-o formă concretă.

Rhodes scoase o punguţă care zornăi şi o puse lângă Kirkland, apoi se duse s-o cheme pe Laurel.
Kirkland se îndreptă de spate, încercând să nu pară aşa slăbit cum se simţea. Indiferent în ce stare era, un bărbat nu se putea abţine să nu impresioneze o femeie atrăgătoare. îşi trecu o mână peste barba nerasă şi oftă. S-o impresioneze pe Laurel era deja o cauză pierdută. Aşteptând-o, se gândi la discuţia lor de mai înainte. Laurel nu păruse nemulţumită sau supărată de prezenţa lui. Exista oare vreo şansă ca ea să se gândească la împăcare? Poate ar reclădi împreună ce fusese complet distrus.
îşi dădu seama că se amăgea când se deschise uşa şi Laurel intră. Avea părul strâns la spate şi purta o rochie simplă, cenuşie, care îl duse cu gândul la o călugăriţă. Părea foarte preocupată de treburile ei, dovadă că el nu era decât altă obligaţie de serviciu pe care trebuia s-o îndeplinească.
- îţi mulţumesc că ai avut grijă de mine. Oraşul Bristol are noroc cu infirmeria lui Daniel şi a ta. Ridică punguţa cu monede şi i-o înmână. Ca să-i ajutaţi şi pe alţii.
Ea acceptă banii înclinând din cap în chip de mulţumire.
- Deja susţii financiar cea mai mare parte din infirmerie cu venitul pe care mi l-ai stabilit la despărţire, dar şi suma asta va fi folositoare.

-Sunt sigur. Ezită un pic, vrând să spună ceva mai semnificativ. Deşi a fost un accident nefericit, nu-mi pare rău că am ajuns aici. Mă bucur că eşti bine şi faci o muncă importantă.
Expresia ei se îmblânzi.

- Şi eu mă bucur că te-am văzut. Trăiam cu senzaţia că mai avem ceva... să ne spunem. Acum relaţia noastră s-a terminat de-a binelea.
Fusese o căsnicie, nu o relaţie. Din fericire, Kirkland se pricepea să-şi ascundă suferinţa.
- O să-i spui fratelui tău că am fost aici ?
Ea ridică din umeri.
- Nu, dacă nu-i spune cineva din personal că am tratat un lord cât a fost el plecat şi nu mă întreabă despre cine a fost vorba.
- Asta o să-i menajeze nervii. Ştiind că sosise timpul să plece, Kirkland se ridică în picioare, făcând un efort să nu se clatine. Dacă ai vreodată nevoie de ajutorul meu, nu ezita să mi-l ceri.
-Nu cred să fie necesar, îi răspunse ea pe un ton rece. El bănuia că adevărata ei reacţie fusese cam de genul „O să-ţi cer ajutorul când o îngheţa iadul", dar era prea doamnă să spună aşa ceva. Deoarece ar fi putut să cadă dacă făcea o plecăciune, se mulţumi să încline din cap.
- La revedere, Laurel. Şi mulţumesc.
Se mai uită o dată lung la ea, să-şi întipărească în minte graţia, modestia, seriozitatea şi inteligenţa ei. Soţia lui fusese o fată fermecătoare. Acum era o femeie puternică, frumoasă, nu în mod ostentativ, dar nu mai era a lui.
Şi nu avea să mai fie niciodată.
După ce plecă James, Laurel se prăbuşi pe scaunul de lângă masa de consultaţii şi îşi împreună mâinile tremu- rânde în poală. Ii mulţumi Domnului că reuşise să-şi păstreze cumpătul până ieşise el pe uşă. Era uimitor cât de mult încă o tulbura prezenţa lui.

Dar nu şi ea pe el. Se bucurase s-o revadă, dar plecase fără să privească înapoi.

Se rugă lui Dumnezeu ca afurisitul acela de bărbat să nu mai calce niciodată pragul infirmeriei sale.

capitolul 5

Biroul lui Laurel era la parter, în spatele casei Herbert, şi dădea înspre grădina pe care o împărţeau cu infirmeria şi Casa Sionului. Era aproape seară, aşa că biroul lui Laurel era cufundat în linişte, şi ea se putea concentra asupra listei de materiale pe care trebuia să le comande, îşi mijea ochii în lumina slabă a lămpii când auzi o voce cunoscută în spatele ei spunând uşor ironic:

- Lucrezi cam târziu.

Ea se întoarse pe scaun şi văzu bine cunoscuta siluetă înaltă şi zveltă a fratelui ei în pragul încăperii. Părea obosit de călătorie şi de efortul depus, dar zâmbetul îi era cald.

- Daniel!

Se ridică repede să-l îmbrăţişeze. Când o înconjură cu braţele, închise ochii şi se destinse complet pentru prima oară de când plecase Kirkland, cu două săptămâni în urmă. Fratele ei blând şi bun la suflet, care avusese întotdeauna grijă de ea, chiar şi când părinţii o alungaseră. în îmbrăţişarea lui, se simţea iubită şi ocrotită. Făcând un pas înapoi, Laurel spuse cu şovăială în glas:

- Nu te aşteptam până săptămâna viitoare. -Avându-l pe Colin Hoit cu mine să-mi preia unii dintre pacienţi, am terminat mai repede decât mă aşteptasem şi eram nerăbdător să ajung acasă. Se uită la ea cu un aer gânditor. Asta a fost o îmbrăţişare neobişnuit de puternică. Sunt ceva probleme aici?

Ea ezită o clipă. Dacă urma să-i spună lui Daniel de neaşteptata venire a lui Kirkland în infirmerie, acum era momentul s-o facă. Dar momentul trecu şi se hotărî să păstreze tăcerea. Fratele ei părea obosit, şi nu exista nici un motiv pentru care trebuia să ştie.

-Nimic ieşit din comun. Una dintre educatoarele de la grădiniţă a fost bolnavă săptămâna trecută şi a trebuit să-i ţin locul, şi să mă achit şi de restul obligaţiilor mele. Micuţii aceia au aşa multă energie!
- Nu'i de mirare că eşti istovită. Daniel o luă de umeri şi se îndreptă cu ea spre uşă. Dar îi adori. Hai să-mi ţii de urât în timp ce caut ceva de mâncare.
Ea zâmbi.
- Cu alte cuvinte, ai vrea să-ţi fac nişte ouă din alea speciale.
- îmi citeşti gândurile mult prea uşor, surioară, spuse el cu o tristeţe prefăcută în glas. Se aplecă să-l scarpine pe cap pe Shadow, care îi ţinea companie lui Laurel în birou şi, cu siguranţă, avea să facă acelaşi lucru şi în bucătărie. Dar tristul adevăr e că nimic nu mi-ar reface mai repede puterile, aşa că voi profita de bine cunoscuta ta fire caritabilă.
Râzând, Laurel coborî scările cu el. Era, fără îndoială, cel mai bun frate din lume. Aveau acelaşi ten, aceleaşi trăsături şi oase lungi, şi oricine îi vedea împreună nu se îndoia nici o clipă că erau rude apropiate. Dar Daniel era mult mai sociabil decât ea. Putea să vorbească oricui despre orice. Când intrară în bucătărie, ea îl rugă:
-Vorbeşte-mi, te rog, de călătoria ta. Cum merge noua capelă din Aberwilly ?
- Foarte bine. Proprietarul de pământuri din partea locului le-a dat voie să folosească o casă veche de la ieşirea din sat şi enoriaşii deja au reparat-o şi au înfiinţat o şcoală acolo. Am oficiat prima cununie în capela lor, deoarece vicarul parohiei nu-i aprobă pe metodişti şi refuză să-i cunune.

- Bine că ai rămas la Oxford suficient ca să fii hirotonisit! Câte ouă crezi că ţi-ar potoli foamea?
- Patru. Şi mai pune două pentru tine. Arăţi de parcă ai uitat să mănânci.
Ea se încruntă.
-Cred că aşa a fost. Am lucrat la bugetul pe anul viitor şi am pierdut noţiunea timpului.

36 (Mary Jo “Putney
Daniel desfăcu o bucată de brânză şi o tăie în felii groase, oferindu-i una şi lui Shadow.
-Te pricepi mai bine decât de mine, zise el.
- De aceea mă ocup eu de socoteli, spuse Laurel. Este bine că mă pricep la cifre, pentru că, oricum, nu sunt chirurg.
Apoi se duse în cămară şi luă ouă, cartofi, ceapă şi costiţă.
- Poate că nu eşti chirurg, dar eşti cea mai bună infirmieră din spitalul nostru. Găsi o pâine şi un cuţit şi începu să taie felii. O să prăjesc nişte pâine la ouă. Bere sau ceai?
-Ceai. Laurel tăie costiţa în bucăţele şi începu s-o prăjească. Te-ai gândit că, luându-l pe Colin în „turneu11, îi vei verifica priceperea şi temperamentul. înţeleg că a trecut testul cu brio.
- Intr-adevăr. Daniel umplu ceainicul cu apă şi îl puse pe foc. învaţă repede, este adaptabil şi dornic să facă tot ce e nevoie, mai degrabă decât să se laude cu o poziţie de doctor londonez. M-am gândit să-i ofer un post permanent, dar voiam să vorbesc cu tine mai întâi. Ce crezi?
Laurel turnă ouăle bătute peste ingredientele călite, apoi amestecă de câteva ori înainte să lase amestecul la foc mic. Colin Hoit era asistentul lui Daniel de câteva luni. Era un tânăr simpatic şi trebuia să fie un

doctor foarte bun pentru a câştiga aprecierea fratelui ei.
- îmi place de el, pare capabil şi, dacă va mai fi un doctor la infirmerie, tu nu va mai trebui să munceşti atât mult, aşa că sunt de acord să-l angajezi.
- Nu m-ar deranja să lucrez mai puţine ore, recunoscu Daniel.
Ouăle erau gata, aşa că Laurel luă tigaia de pe foc şi împărţi mâncarea în două porţii, punând partea leului în farfuria lui Daniel, împreună cu două felii de pâine pe care le prăjise el şi le unsese cu unt. După ce se servi şi ea, se aşeză în faţa fratelui ei şi începu să mănânce, îi era mai foame decât crezuse.

Rămaseră tăcuţi, mâncând tot din farfurii. Când termină, Daniel oftă de plăcere.
- Da’ bun a mai fost. Mă simt refăcut. îşi mai turnă ceai, apoi unse cu miere pâinea prăjită. Crezi că-i putem oferi lui Colin un salariu decent?
Laurel se gândi puţin în timp ce hrănea motanul cu o bucăţică de ou.
- Da, deşi poate va trebui să-ţi mai iei câţiva pacienţi care îşi permit să te plătească bine.
El ridică din umeri.
-Cei bogaţi au nevoie de îngrijiri medicale la fel de mult ca săracii.
- Dacă nu eşti prea ocupat, poate vei avea timp să-ţi cauţi şi o nevastă, spuse ea, pe un ton uşor ironic. Chirurgia este poate o profesie nedemnă, dar eşti şi preot, şi moştenitor al conacului Belmond. Asta te face o partidă foarte bună.
- Presupun că într-o zi îmi voi face datoria şi mă voi însura ca să dau domeniului familiei un moştenitor, zise el fără entuziasm. Dar nu e nici o

grabă. N-am întâlnit încă o femeie care să mi se pară că merită să-mi dau viaţa peste cap, şi pe a ta totodată.
Ea se încruntă.
-Ai evitat să faci curte unei femei din cauza mea, Daniel?
- Nu-i chiar aşa. îl luă pe Shadow în poală şi începu să-l scarpine în spatele urechilor. Fu răsplătit cu un tors zgomotos. Rose a fost singura fată pe care mi-o puteam închipui soţia mea. După ce a murit... Ridică din umeri.
Laurel îşi muşcă buza. Mereu surâzătoarea Rose, cu părul ei auriu, le fusese vecină şi prietenă scumpă amândurora. Prietenia dintre Rose şi Daniel se transformase pe nesimţite în dragoste. Deşi nu fuseseră logodiţi oficial, ambele familii le aprobau sentimentele şi era de la sine înţeles că se vor căsători după ce Daniel avea să-şi termine studiile la Oxford. Rose fusese domnişoară de onoare la nunta lui Laurel. Nu cu mult timp înainte să se despartă Laurel de soţul ei, Rose murise de o febră

galopantă. Se prăpădise înainte să se poată întoarce Daniel de la Oxford, iar el fusese distrus.
Laurel bănuia că moartea lui Rose fusese în mare măsură motivul pentru care fratele ei hotărâse să-şi urmeze visul din copilărie de a face medicina, în loc să intre în rândurile clerului după ce fusese hirotonisit. Poate contribuise şi la susţinerea îndârjită a surorii lui după ce aceasta îl părăsise pe Kirkland. Era un protector din fire şi, deoarece nu fusese în stare s-o apere pe Rose, devenise mult mai grijuliu cu alte femei.
Doar acum, când pomenise numele lui Rose pentru prima dată după atâţia ani, Laurel îşi dădu seama cât

de marcat era încă de moartea ei. Daniel avea o inimă atât de mărinimoasă şi iubitoare. Rosti în sinea ei o rugăciune pentru el, să găsească într-o zi o altă femeie pe care s-o poată iubi şi care să-l iubească aşa cum merita. Dar nu spuse nimic. Se ridică şi începu să strângă masa. Cine era ea să dea cuiva sfaturi în dragoste?
Din fericire, educatoarea de la grădiniţă se simţea destul de bine ca să lucreze a doua zi dimineaţă, aşa că Laurel se întoarse la ea în birou să termine bugetul. Trebuia să facă mici modificări pentru a-i oferi lui Colin Hoit un salariu decent. Tocmai îşi termina treaba când auzi o bătaie uşoară la uşă.
- Intră, strigă ea, fără să-şi ridice ochii.
Presupuse că era secretara ei, Sally Rivers, care o ajuta
în majoritatea dimineţilor, dar, în locul ei, auzi o voce masculină emoţionată spunând:
- Domnişoara Herbert?
Colin Hoit. Cu un zâmbet, se ridică să-l salute. Era cu un an sau doi mai mare ca Laurel, dar chipul de băieţandru şi entuziasmul lui îl făceau să pară mai tânăr.
- Pari fericit, domnule Colt. Ai vorbit cu fratele meu azi-dimineaţă?
- Da, chiar aşa, spuse Colin, surâzând. M-am rugat cerului să-mi ceară să rămân la infirmerie, şi rugăciunile mi-au fost ascultate.
Ea îi întinse mâna.

- Felicitări! Vei fi o binecuvântare pentru noi.
El îi luă mâna Intr-ale sale, expresia de pe faţa lui devenind serioasă.

-Dumneata şi fratele dumitale sunteţi exemple minunate de caritate creştină. îmi place munca mea aici şi oamenii cu care lucrez.
- Mă bucur mult. Laurel încercă să-şi tragă mâna dintre ale lui. Şi acum, te rog să mă scuzi, tocmai căutam bani pentru salariul dumitale şi sunt sigură că eşti de acord cu acest scop onorabil.
încă ţinându-i mâna, el spuse cu înflăcărare :
- Domnişoară Herbert. Laurel. Acum, că am o slujbă sigură şi un viitor, aş... aş dori să-mi dai voie să-mi prezint omagiile...
Ea rămase cu gura căscată. După despărţirea de soţ, îşi cultivase în mod conştient un aer rezervat şi rece, care se dovedise foarte eficient. Era considerată o celibatară convinsă, aşa că nu trebuise să înveţe cum să respingă avansurile nedorite.
Văzând ce surprinsă era Laurel, Colin continuă pe un ton serios:
-Sunt sigur că ştii ce mult te admir. Eşti întruchiparea graţiei şi a bunătăţii feminine. Acum, că îmi pot permite să mă însor, sunt dornic să ne cunoaştem mai bine.
Laurel îşi smulse mâna din ale lui. Amintindu-şi că el nu-i cunoştea situaţia, inspiră adânc înainte să spună pe un ton calm :
- îţi datorez scuze, doctore Hoit. Cu toate că mi se spune domnişoara Herbert, nu sunt... liberă să mă mărit. îmi pare rău că te-am indus în eroare, dar a fost fără intenţie.
Era rândul lui Colin să fie şocat.
- îmi pare rău, se bâlbâi el. N-am avut idee.
-Nu vorbesc niciodată despre acest subiect. Vrând să atenueze lovitura, adăugă: Poate, dacă lucrurile ar sta altfel, am descoperi că ne potrivim, dar aşa, este imposibil.

Ceea ce nu era adevărat. Nici dacă ar fi fost liberă, Colin n-ar fi interesat-o, îşi dădu ea seama. Poate că i-ar fi plăcut la 18 ani, dar Kirkland o făcuse să nu mai fie atrasă de bărbaţii necomplicaţi.
- îmi pare rău că te-am supărat, spuse el cu stângăcie.
-Nu trebuie să-ţi ceri scuze. îşi muşcă buza. Sper că asta nu-ţi schimbă decizia de a lucra la infirmerie într-un post permanent.
El clipi de câteva ori.
-Nu... nu mă voi răzgândi. N-o să găsesc alt loc care să corespundă aşa mult idealurilor mele.
-Mă bucur să aud asta, spuse ea cu sinceritate. Daniel ar fi foarte dezamăgit să te piardă. După o clipă de ezitare, adăugă: Dacă îţi cauţi într-adevăr o nevastă, n-ai remarcat-o cumva pe domnişoara Elizabeth Allen, care lucrează ca voluntară de câteva ori pe săptămână la Casa Sionului?
-Blonda cea drăgălaşă? Colin se înseninâ la faţă. Nu mi-am dat seama ca ea să mă fi remarcat. Pare foarte modestă şi se poartă ca o doamnă.
- Da, aşa e Elizabeth. Sfioasă, dar foarte inteligentă şi binevoitoare. Are grijă de copiii mici, iar ei o adoră. Este fiica unui avocat. Cu alte cuvinte, ar fi o partidă potrivită pentru un tânăr doctor.
- Trebuie să trec pe la Casa Sionului mâine-diminea- ţă să consult mai mulţi pacienţi. Poate... poate voi avea ocazia să vorbesc cu ea.
Părând mai fericit, Colin îşi luă rămas-bun de la Laurel.
Până atunci, Laurel avea să stea de vorbă cu Anne Wilson, capabila directoare a Casei Sionului. Anne avea o fire romantică şi va avea grijă ca Elizabeth şi Colin să se cunoască aşa cum se cuvine. Tânărul

doctor era un protestant evlavios, ca şi Elizabeth. Va fi cu siguranţă mai fericit cu o fată blândă şi nevinovată decât cu Laurel.
După ce schiţă bugetul, verifică data în agenda ei - şi încremeni. Erau două săptămâni de la apariţia neaşteptată a lui Kirkland, şi îşi dădea seama că organismul

ei nu mai funcţiona In ritmul normal. Ciclurile ei erau mai exacte şi regulate decât multe ceasuri. De când devenise femeie, îi venea ciclul cam pe la ora cinci în fiecare a patra luni. Trăind ca o celibatară, nu se gândise prea mult la această regularitate - până acum, când nu mai exista. Consternată, îşi apăsă cu o mână abdomenul şi sânii cu cealaltă. Deşi ea şi James avuseseră o relaţie pasională, nu rămăsese niciodată grea. Se întrebase dacă nu era cumva stearpă. Apoi, căsnicia ei se destrămase şi nu se mai pusese problema. Putea să fi rămas însărcinată în urma acelei scurte împreunări pătimaşe?
Da. Ştiuse răspunsul în adâncul sufletului imediat ce întrebarea prinsese contur în mintea ei. învăţase multe despre graviditate în anii în care lucrase la infirmerie, inclusiv faptul că unele femei ştiau imediat că erau însărcinate. Acum, că nu mai încerca să-şi ţină mintea ocupată, recunoscu că îşi simţea trupul un pic altfel.
Doamne sfinte, ce făcuse?
capitolul 6
Tremurând din cauza şocului, Laurel se ridică şi merse în camera alăturată, unde lucra secretara ei. Străduin- du-se să vorbească pe un ton normal, îi spuse:

- După toată bătaia asta de cap cu bugetul, am nevoie să iau o gură de aer curat.
Betsy Rivers, care venise la Casa Sionului ca fiică mai mare a unei soţii maltratate şi care îi era acum un ajutor nepreţuit în multe privinţe, încuviinţă din cap.
- E o zi prea frumoasă să stai la birou. Munceşti prea mult. N-ai vrea să mă uit eu prin dulapurile cu materiale să văd ce trebuie să comandăm?
- Chiar te rog.
Sperând că ochii ei nu aruncau priviri prea disperate, Laurel coborî la parter, luându-şi şalul şi boneta înainte să iasă în stradă, dar fără să vadă nimic.
Şi acum ce are să facă? Era atât de confuză încât nu-şi dădu seama că paşii ei mari, grăbiţi o purtaseră

42 “Mary Jo'Putney

cam jumătate din oraşul Bristol, până la Noul Lăcaş, capela lui John Wesley. Clădirea modestă era leagănul mişcării religioase metodiste.
Deşi nici Laurel, nici fratele ei nu se alăturaseră oficial Bisericii Metodiste, lucrau în strânsă legătură cu me- todiştii din Bristol. Casa Sionului fusese înfiinţată pe lângă o capelă din partea locului, aşa că era inevitabil să fie atrasă de Noul Lăcaş, unde îşi găsea întotdeauna pacea şi limpezimea minţii.
Interiorul era simplu, în conformitate cu doctrina metodistă, dar spaţiul era impregnat de puterea credinţei şi a rugăciunilor. Obosită, se lăsă pe una dintre băncile lungi din lemn şi îşi plecă fruntea, rugându-se Domnului s-o îndrume.
Treptat, seninătatea capelei o eliberă din ghearele anxietăţii. Viaţa ei se schimbase probabil pentru totdeauna, dar îi era imposibil să regrete că purta în pântece un copilaş, căci îşi dorise mereu copii. Cea mai mare dificultate va fi să le spună celor din jurul ei, pentru că o sarcină nu se putea ascunde mult timp.

Nu putea lăsa lumea să creadă că purta un copil fără să fie căsătorită, când era considerată un model al virtuţii feminine.
Daniel avea să fie şocat şi profund dezamăgit. în ciuda firii lui îngăduitoare, va fi mânios pe ea şi mult mai mult pe Kirkland.
Adevărata problemă era cum va reacţiona soţul ei. Normal, James avea să fie încântat la gândul că urma să aibă un moştenitor. O fiică nu l-ar interesa atât de mult ca un fiu, aşa că era puţin probabil să ia de lângă ea o fetiţă. Chiar dacă îi făcea un băiat, Kirkland i-ar îngădui să stea cu mama lui până venea timpul să fie trimis la şcoală. Laurel trebuia să creadă că soţul ei va fi rezonabil, pentru că nu ar fi îndurat să se întâmple altfel.
După ce îşi puse ordine în gânduri, Laurel se înfăşură în şal şi părăsi Noul Lăcaş. Soarele coborâse pe cer. Pacea sufletească nu venea repede.
Mergând pe străzile încă aglomerate, se gândea cum să procedeze. Daniel trebuia să fie primul pe care să-l anunţe. Odată ce îşi va fi revenit din şoc şi dezamăgire,

era convinsă că va fi fericit pentru ea. Cu siguranţă se va bucura să aibă un nepot sau o nepoată. Ii plăceau la nebunie copiii. Pentru prieteni şi vecini, o explicaţie simplă şi rezonabil de sinceră ar fi cea mai bună soluţie. Avea să le spună că ea şi soţul ei, de care se despărţise de atâta vreme, se împăcaseră pentru scurt timp, dar lucrurile nu merseseră bine între ei, aşa că se despărţiseră din nou. Cu totul adevărat.
Nefiind încă pregătită să se întoarcă acasă, hotărî să facă o plimbare prin port, care era o sursă inepuizabilă de fascinaţie. Corăbiile din toate colţurile

lumii şi marinarii care vorbeau toate limbile pământului o ajutau să mai uite de problemele ei. Se opri pe chei să inspire mirosurile de la ţărmul mării şi să privească pădurea de catarge ce scârţâiau în vânt. Pentru prima dată se întrebă cât de des venea soţul ei la Bristol să se consulte cu unul dintre căpitanii săi. Oare se gândise la ea când se plimba prin oraş? Probabil că da. Omul era spion, la urma urmei. Ştiuse mereu unde era ea, chiar din momentul când se despărţiseră. încă nu era sigură ce simţea în această privinţă.
Tocmai se întorcea să o ia spre casă, când o brişcă se opri pe chei, chiar în faţa ei. Doi bărbaţi coborâră şi se întoarseră să târască din vehicul o tânără negresă zvel- tă. Fata se zbătea înnebunită, ţipând:
-Nu, nu!
Bărbatul mai solid o pălmui cu putere, aproape doborând-o.
-Tacă-ţi gura aia mare, fato! O să faci o frumoasă călătorie pe mare cu domnul Hardwick.
Groaza lui Laurel fu imediat urmată de furie. Se îndreptă cu paşi mari spre brişcă.
- Dă-i imediat drumul fetei!
Celălalt bărbat, Hardwick, purta haine scumpe şi avea un aer autoritar şi arogant. Spuse tărăgănat:
- Nu e treaba ta, cucoană. Violet e proprietatea mea şi pot să fac ce vreau cu ea.
- Nu, nu poţi! îi ripostă Laurel. Dă-i drumul!

Deoarece oamenii îşi îndreptaseră atenţia spre Laurel, fata reuşi să se elibereze. Fugi spre Laurel, cu spaima citindu-se în ochii ei negri.
-Vă rog, coniţă, ajutaţi-mă!
Violet vorbea cu un uşor accent melodios şi avea acea frumuseţe exotică, răvăşitoare, pe care Laurel o

văzuse şi la alţii de rase amestecate. Părea să aibă vreo 20 de ani şi rochia ei simplă, cenuşie se rupsese cât se zbătuse să scape.
Laurel o luă pe Violet de mână.
-Eşti în siguranţă acum, draga mea, îi spuse ea so liniştească. Oamenii ăştia n-au nici un drept să te ducă de aici.
Cu ochii reci ca gheaţa, Hardwick zbieră:
- Fata îmi aparţine şi am acte care o dovedesc! Dâ-te din drum dacă nu vrei să te pocnesc.
Laurel se puse între fată şi urmăritorii ei, spunând cu vocea ei cea mai autoritară:
- Nimeni nu e sclav în Marea Britanie. Aşa a hotărât în 1772 Lord Mansfield, magistrat la Curtea Regală, în cazul Knowles contra Somersett.
Hardwick ridică din sprâncene.
- Bine, mititico, eşti deşteaptă, o luă el peste picior. Dar noi suntem doi şi împărţim dreptatea după o lege mult mai veche.
-Nu e nici o lege, ci simplă intimidare, îi replică Laurel. Mai încet, îi spuse lui Violet: Ar fi mai bine să plecăm de aici.
înainte să poată face ele vreo mişcare, bărbatul cel solid încercă so înhaţe pe Violet. Fata se feri de el, apoi întinse un picior, punându-i piedică. Omul căzu rău, apoi se ridică, înjurând murdar. în spatele lui, Hard- wick scoase un pistol.
Laurel nu-şi putu reţine un icnet de spaimă, dar vocea îi rămase calmă:
- Pistoalele îşi mai ratează ţinta, şi un singur foc nu ne va opri pe amândouă.
- Dar poate pe una din voi, mormăi Hardwick, pregă- tindu-se să apese pe trăgaci.

- Hei, voi de colo, daţi-i pace domnişoarei Herbert! tună o voce din spate.
Laurel se uită peste umăr şi văzu un grup de docheri care fuseseră atraşi de altercaţie. îl recunoscu pe cel care vorbise, un docher pe nume Jeb Brown. îşi adusese la infirmerie nevasta grav bolnavă, cu febră mare.
Alt docher păşi în faţă. Avusese nasul spart după un scandal la cârciumă, iar Daniel ii pusese oasele la loc. îl chema Brian, dacă îşi amintea bine.
- Da, dom'le. Cară-te acum. Fata aia nu e sclavă în ţara asta.
Un murmur se ridică din mulţime. Mulţi fuseseră trataţi la infirmerie şi câţiva se duceau la capela lui Daniel. Erau cu totul de partea ei şi împotriva străinilor.
Pentru o clipă, Hardwick păru pe punctual de a exploda, dar nu era prost. Aruncând priviri fioroase, luă degetul de pe trăgaci şi puse pistolul în toc, sub haină.
- Aţi câştigat azi! zbieră el. Dar, de acum încolo, să vă păziţi amândouă, târfelor.
Coborî la debarcader, cu mardeiaşul după el, şi se urcă într-o barcă acostată acolo.
Violet încă tremura când căzu în genunchi în faţa lui Laurel.
-Domnul să vă binecuvânteze, domnişoară Herbert! spuse ea cu o voce întretăiată. Eram sigură că sunt pierdută!
Laurel o luă pe fată de ambele mâini şi o ridică în picioare.
- Eşti în siguranţă acum, Violet. Ai unde să te duci?
- Nu, dar găsesc eu ceva. Fac orice fel de muncă, numai să fiu liberă.

-Eu şi fratele meu avem o infirmerie şi Casa Sionului, un adăpost pentru femeile şi copiii care au nevoie de ajutor. Poţi să stai acolo deocamdată. Dar mai întâi să mulţumim acestor oameni că ne-au salvat. Se întoarse şi zâmbi grupului de docheri care o ajutaseră. Vă mulţumesc tuturor pentru fapta voastră bună! Domnule Brown, se simte bine soţia dumitale?

-Da, domnişoară Herbert, foarte bine. Aşteptăm un copil acum. Se uită lung după barca lui Hardwick. Vă vom însoţi până acasă, doamnelor, să fim siguri că nu păţiţi nimic.
- Sunteţi foarte amabili. Violet îşi şterse lacrimile şi le zâmbi salvatorilor ei. Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru ce-aţi făcut!
Mulţumiţi de ei, oamenii zâmbiră şi ei. Cei mai mulţi se întoarseră la muncă, dar Jeb şi Brian le urmară pe Laurel şi Violet la un pas în urmă. Laurel îi spuse fetei, cu căldură în glas:
- Pe mine mă cheamă Laurel Herbert. N-ai vrea să-mi vorbeşti despre tine?
- Mi se spune Violet Smith. Stăpânul meu din Jamaica nu credea că sclavii merită altceva decât cele mai comune nume. Se uită cu teamă la Laurel. Legea de care aţi pomenit. E adevărată? Sunt liberă?
- Da, nu există o tradiţie a sclaviei în Anglia. E un lucru general acceptat că un sclav adus aici devine liber.
Deoarece Bristol fusese unul dintre principalele porturi englezeşti ale comerţului cu sclavi, Laurel avusese ocazia să afle toate acestea.
Zâmbetul lui Violet deveni radios.
-Aleluia!
-Cum ai ajuns aici? Era omul ăla stăpânul tău adevărat?

Violet scuipă în stradă.
-Aşa cum am zis, sunt din Jamaica. Doar uitându-te la mine îţi poţi da seama că tatăl meu a fost alb. Soţia lui l-a obligat s-o vândă pe mama unui alt stăpân de plantaţie înainte să mă nasc eu.
Observând ce bine vorbeşte fata, Laurel făcu o remarcă:
- Pari să fi fost crescută cu unele privilegii, nu?
Violet încuviinţă din cap.
-Am fost educată să fiu camerista doamnei Bertram, noua soţie a stăpânului meu. S-a purtat frumos cu mine şi m-a adus cu ea în Anglia când a venit în vizită. Nu sunt aici decât de o săptămână. Când am crescut,

soţul ei a ajuns să mă urască pentru că nu voiam să mă culc cu el, iar stăpâna mea nu-l lăsa să mă siluiască. Hard- wick m-a văzut şi a vrut să mă cumpere pentru plăcerile lui, iar domnul Bertram a fost încântat să mă vândă.
Laurel tresări.
- Ce mult mă bucur că treceam pe aici! întrucât eşti camerista unei lady, n-ar trebui să-ţi fie greu să găseşti de lucru. O slujbă cât mai departe de Bristol, ca să nu rişti să te vadă Hardwick.
Violet dădu cu convingere din cap.
-Vă rog! Vă rog! Oriunde pot să muncesc şi să fiu în siguranţă!
Ghicind că fata avea să fie foarte dezorientată după ce îi trecea bucuria că era liberă, Laurel spuse:
- Nu-ţi va fi uşor să renunţi la viaţa ta de dinainte.
Fata oftă.
- Mama a murit cu puţin timp în urmă, alţi prieteni ai mei sunt în Jamaica. Doamna Bertram era o stăpână bună, dar nu mă pot întoarce la ea sau în

Jamaica, altminteri voi fi iar sclavă. îmi voi face aici o nouă viaţă.
- O să reuşeşti, Violet. O ştiu.
Pe când se apropiau de Herbert House, Laurel se gândi ce iute îi săriseră docherii în ajutor la ananghie. Oare ar privi-o la fel dacă ar şti că e contesă? S-ar teme de ea sau ar antipatiza-o? Nici una din aceste reacţii nu i-ar fi pe plac.
Zâmbi confuză în timp ce o ducea pe Violet la Casa Sionului şi o prezenta lui Anne Wilson, directoarea. Nu era doar o binecuvântare că Laurel fusese la locul potrivit să o ajute pe fată, dar incidentul o şi făcuse să uite de problemele ei pentru un timp.
capitolul 7
Cu un oftat de uşurare, Laurel se lăsă învăluită în liniştea din Herbert House. Daniel oficia un serviciu religios în acea seară, iar Betsy Rivers lua de obicei masa vizavi, la Casa Sionului. Toţi servitorii familiei Herbert

locuiau acolo şi veneau în casă zi de zi pentru pregătire în treburile gospodăreşti, ca să fie calificaţi şi să-şi poată câştiga existenţa oriunde.
Drept urmare, serviciul din casă era dezordonat, în funcţie de nivelul de pregătire al servitorilor actuali, dar serile Laurel avea parte de singurătate. Astă-seară o aştepta cina în bucătărie, iar bucătăreasa pe care o pregăteau acum era destul de bună. Plimbarea îi făcuse poftă de mâncare, aşa că, după ce luă o masă consistentă, îşi duse ceaiul în salonul de muzică. Cântatul la pian o liniştea la fel de mult ca şi rugăciunile spuse în Noul Lăcaş.
Alese cea mai impresionantă şi sentimentală muzică pe care o ştia: piese de Bach, Händel şi Beethoven, între care strecură cântece religioase şi balade

populare despre poveşti de iubire tragice. Tocmai terminase o interpretare zguduitoare a imnului lui Martin Luther, Măreaţă cetate este Dumnezeul nostru, când auzi vocea amuzată a fratelui ei spunând:
-Judecând după ce cânţi astă-seară, ai avut o zi grea.
Nu era pregătită să discute despre probabila ei sarcină, dar povestea lui Violet Smith era suficientă să justifice muzica pe care o alesese.
- Mă plimbam prin port când am văzut un om îngrozitor pe nume Hardwick. El şi servitorul lui încercau să scoată cu forţa dintr-o trăsură o tânără sclavă pe care tocmai o cumpărase şi s-o ducă la barca lui. I-am spus că nu are voie să facă aşa ceva, iar bunii docheri din Bristol m-au sprijinit, şi fata e acum în siguranţă la Casa Sionului.
Daniel se holbă la ea, îngrozit.
-Doamne sfinte, Laurel, nu erai în toate minţile? Puteai să fii omorâtă!
-Cineva trebuia să intervină, remarcă Laurel. Peste un minut sau două, Violet ar fi fost pe o barcă, îndreptându-se spre o corabie şi o viaţă de sclavie.
-Ai o ceată de îngeri păzitori în spatele tău, spuse Daniel, scuturând din cap.

- Docherii au fost mai folositori în cazul ăsta, replică ea cu umor.
Dar fratele ei nu era deloc amuzat.
-Ar fi periculos în orice împrejurări să te amesteci în treburile unui proprietar de sclavi. Faptul că a fost vorba de căpitanul Hardwick e şi mai rău. Este bine-cu- noscut pentru brutalitatea lui şi probabil că face comerţ cu sclavi, chiar dacă e ilegal.

Laurel se încruntă.

-Nu-i de mirare că părea aşa înfricoşător. Mă voi ruga ca Marina Regală să-l prindă asupra faptului şi să pună capăt ticăloşiilor lui.
- Oceanul e mare şi blestematul ăsta are vase rapide, spuse fratele ei cu o voce aspră. Comerţul ilegal nu se va termina prea curând, mă tem.
- Nu putem pune capăt tuturor relelor de pe lume, zise ea cu blândeţe. Dar azi o tânără a fost salvată de la sclavie. Violet este o cameristă cu experienţă, aşa că se va descurca foarte bine.
Daniel părea căzut pe gânduri.
- Ar putea să le pregătească la Casa Sionului pe fetele care vor să facă munca asta. Crezi că domnişoara Smith ar fi dispusă să facă asta?
-Foarte probabil. Este foarte recunoscătoare că a fost eliberată.
-Aşa ar şi trebui! Daniel îi zâmbi afectuos. Ştiu că eşti o sfântă recunoscută de toţi, dar te rog să nu te mai amesteci în treburile negustorilor de sclavi dacă nu ai docheri care să te apere.
Afecţiunea de pe faţa lui îi zdruncină hotărârea de a-i ascunde mai mult timp starea în care era.
-Daniel, sunt... sunt... însărcinată, izbucni ea.
Fratele ei se holbă la ea, la fel de şocat ca şi cum l-ar fi lovit cu o bâtă.
- Cum ai zis că eşti?
îl vedea străduindu-se să înţeleagă cum putea virtuoasa lui soră să fie gravidă, aşa că îi spuse repede:
- îmi pare rău, trebuia să încep cu începutul. într-o seară, când erai în Ţara Galilor, domnii Potter şi Larkin

de la capelă au adus aici un bărbat care fusese bătut, jefuit şi lăsat inconştient pe o alee. Era Kirkland.

Faţa fratelui ei se împietri, parcă se prefăcuse în granit.
- Kirkland! De ce naiba l-au adus aici ?
-L-au găsit în apropiere şi nu ştiau cine e, aşa că, normal, s-au gândit la infirmerie.
Fiind doctor până în măduva oaselor, Daniel întrebă:
- Cât de grav era rănit?
-Nu avea oase rupte, dar multe tăieturi şi vânătăi. Avea şi un acces de malarie, poate de aceea li s-a părut aşa vulnerabil bandiţilor care l-au atacat.
- Deci a fost adus aici, tu i-ai tratat rănile şi el te-a violat, spuse Daniel pe un ton feroce. Sau a fost tot atâta seducţie câtă forţă ?
-Nici una, nici alta! Făcu o pauză să-şi adune gândurile, nefiind sigură că Daniel avea să înţeleagă. O iubise pe Rose Willard, dar nu credea că simţise vreodată o pasiune dezlănţuită, mistuitoare ca aceea dintre ea şi James. Era complet ameţit de febră. Am reuşit să-i dau ceai de coajă de chinină care i-a scăzut temperatura înainte să i se agraveze accesul. Dar, cât timp a avut febră... Ezită din nou. Părea să aibă halucinaţii cu mine. Când am încercat să-l calmez... un lucru a dus la altul.
Părând îndurerat, Daniel spuse:
-Nu am nevoie de amănunte. Deci, după această scurtă împăcare a trupurilor, dacă nu şi a sufletelor, a făcut stânga-mprejur şi a plecat? Sau l-ai dat tu afară imediat ce a fost în stare să se ţină pe picioare?
-Nici una, nici alta, repetă ea. Când i-a scăzut febra şi şi-a venit în fire, nu şi-a amintit ce se întâmplase. Făcu o grimasă de tristeţe. Când s-a trezit, eram perfect aranjată şi virtuoasă, aşa că, dacă şi-a adus cumva aminte ceva, probabil s-a gândit că fusese o halucinaţie. Mi-a spus numele hanului la care stătea, am trimis vorbă servitorilor lui să vină după el şi apoi ne-am spus politicos la revedere.

Ochii lui Daniel se îngustară.
- De ce nu mi-ai spus că a fost aici ?

-Nu mi s-a părut important. Se opri, apoi reluă: Şi n-am vrut să te necăjesc. Ştiu ce simţi faţă de el.
Fără să-i mai comenteze răspunsul, Daniel o întrebă:
- Eşti sigură că ai rămas grea? E foarte devreme.
- Da, sunt cât se poate de sigură. Mă simt... diferită. Ea oftă. Când eram căsătoriţi, tot speram să rămân grea. începusem să mă gândesc că nu puteam. N-am crezut niciodată că pot rămâne însărcinată în urma unei întâlniri atât de scurte.
- Câteodată nu e nevoie de mai mult, spuse el pe un ton sarcastic. Ce vrei să faci? Nu-i poţi nega soţului tău dreptul de a şti că va avea un moştenitor. Dar, dacă vrei să-l ţii pe Kirkland departe de tine, poţi să te retragi într-un loc izolat înainte să se vadă sarcina, să-ţi naşti liniştită copilul şi apoi să i-l dai lui Kirkland, împreună cu o doică bună, bineînţeles.
Ea se holbă la fratele ei.
- Crezi că voi renunţa la copilul meu?
- Nu, dar e singurul mod sigur de a-ţi păstra independenţa şi viaţa pe care o duci aici. Dacă e băiat, Kirkland îşi va avea moştenitorul dorit şi tu nu va mai trebui să-l vezi niciodată. Daniel scutură din cap. Eşti în faţa unei alegeri grele, Laurel. Nu-mi imaginez că vei renunţa complet la copil, însă, păstrându-1, nu vei reuşi să-l eviţi pe tatăl lui.
La naiba, fratele ei avea dreptate. Laurel strânse din dinţi.
- Nu-mi dau copilul ca să-mi simplific viaţa. Intenţionez să le spun oamenilor că am un soţ de care sunt despărţită şi că am încercat să ne împăcăm. Dacă este fetiţă, Kirkland nu o să se amestece în viaţa ei cât

e mică. Odată ce va merge la şcoală, lucrurile o să stea altfel, bineînţeles.
-Ai putea să descoperi că pe Kirkland îl interesează copiii lui mai mult decât crezi, o avertiză Daniel. Dar nu e nevoie să-l anunţi imediat. Primele trei luni sunt riscante. Poate nici nu ţii sarcina.
Laurel îşi puse o mână pe burtă, regretând că fratele ei era doctor şi încă unul cunoscut pentru onestitatea

lui. Ştia din activitatea ei la infirmerie că multe sarcini se pierdeau în primele luni, dar nu voia să se gândească la asta.
-O să-i scriu lui Kirkland să-l anunţ şi să-i spun să stea deoparte. O să-i scriu tot ce trebuie să ştie. îşi stăpâni emoţia. Nu-mi va fi uşor să scriu o asemenea scrisoare.
Daniel se încruntă.
-Vrei să mă duc la Londra şi să-i spun eu?
Ea clipi, un pic nedumerită.
-Ai face asta pentru mine? Doar îl urăşti pe Kirkland!
-Dar pe tine te iubesc, spuse el cu mult calm. Nu vreau doar să fac lucrurile mai uşoare pentru tine, ci şi să văd ce fel de om a devenit el.
- Ca să mă poţi apăra? Nu va fi necesar. Kirkland a fost tot timpul un gentleman desăvârşit. M-am întrebat adesea dacă regretă că s-a însurat cu o fată de la ţară, fără experienţă. Zâmbi palid. Nu a încercat să mă facă să mă răzgândesc când am plecat de la el.
Daniel se încruntă din nou.
-Laurel, de ce a trebuit să-l părăseşti pe Kirkland? Ai fost aşa de nefericită că nu am vrut să te iscodesc, dar a sosit timpul să-mi explici. întrucât vei avea un copil cu el, va trebui să îi scrii din când în când. Părinţii noştri cred că te-a înşelat, dar Kirkland e un moralist convins. E greu să ţi-l închipui vreodată săvârşind un

adulter, mai ales aşa curând după căsătorie. Dacă nu...
Vocea i se pierdu.
Ea se uită în jos şi îşi văzu mâinile încleştate în poală, cu încheieturile degetelor albe.
- Dacă nu, ce? Presupun că te-ai gândit la ceva.
-Tăcerea ta încăpăţânată mi-a sugerat că ar putea fi vreo problemă de dormitor. Apoi ezită, alegându-şi cu grijă cuvintele. Poate că, după şase luni de... relaţii conjugale normale, a încercat să facă vreo perversiune abjectă care te-a îngrozit, făcându-te să fugi de el cât te ţineau picioarele.

Iubire regăsită
53
Altădată nu ar fi înţeles ce insinua el, dar, după anii de muncă la infirmerie şi Casa Sionului, devenise aproape la fel de greu de şocat ca şi fratele ei.
-Nimic de genul ăsta, zise ea, cu vocea împietrită. Nu avuseseră niciodată probleme în patul conjugal. Abia reuşind să rostească acele cuvinte, şopti: L-am părăsit pentru că l-am văzut omorând un om.
Daniel îşi ţinu respiraţia.
- în ce împrejurări? Presupun că n-a omorât pe cineva aşa, la nimereală.
-Tocmai ne întorseserăm din luna de miere şi ne instalam în reşedinţa lui din Londra, spuse ea cu vocea întretăiată. Lucra până târziu la corespondenţa lui. Era aproape miezul nopţii, aşa că m-am dus jos să văd dacă nu voia să se odihnească.
Ea îşi privi lung mâinile încleştate, amintindu-şi dorinţa arzătoare de a-şi îndupleca soţul să vină în pat. Era prima oară de când se căsătoriseră că nu se retrăgeau la aceeaşi oră, şi îi era dor de el.
- Am deschis uşa de la biroul lui şi am văzut un om care traversa pe furiş încăperea să ajungă în

spatele lui. Era un tip solid, musculos, îmbrăcat sărăcăcios, care părea să prezinte o ameninţare. Nu-l mai văzusem niciodată, aşa că am strigat ceva de genul „Păzea, James!" închise ochii, de parcă voia să-şi şteargă din memorie ce se întâmplase după aceea. James s-a ridicat de pe scaun, s-a întors şi, fără să spună o vorbă, l-a înhăţat pe om şi... i-a sucit gâtul. Am auzit oasele rupându-se. Se cutremură când îşi aminti cum se prăbuşise fără vlagă trupul neînsufleţit pe covorul oriental. Totul s-a terminat în câteva secunde.
Faţa lui Daniel reflectă şocul surorii lui.
- A fost autoapărare?
- N-a părut aşa. Omul n-a vorbit şi eu n-am văzut nici o armă. Acum înghiţea spasmodic. Dar, oricât de oribil a fost să văd cum se săvârşise omorul, mai groaznică era expresia de pe faţa lui James. S-a uitat la mine şi era... un străin. Un monstru. N-am văzut şoc pe faţa lui, nici remuşcări. Părea... întruchiparea răului. împărţisem

patul cu un ucigaş fără inimă. Şi mă dăruisem lui cu trup şi suflet. Acel gând îngrozitor o îmbolnăvise. Soţul meu era un om pe care nu-l cunoşteam şi nici nu voiam să-l cunosc.
-Acum înţeleg de ce l-ai părăsit şi n-ai vrut să spui nimănui din ce motiv. Daniel se ridică, cu o expresie feroce pe faţă. Plec la Londra mâine-dimineaţă. Vreau să-i văd faţa când va afla că ai rămas grea. Şi, dacă am vreo îndoială în ceea ce-l priveşte, n-o să-l las pe diavol să se apropie de tine.
capitolul 8
într-o bună zi, războaiele cu Franţa aveau să se termine, dar nu încă. Kirkland răsfoia cu atenţie ultimele rapoarte ale agenţilor săi, încercând să

găsească sursa unei anumite nelinişti pe care o simţea în privinţa Marinei Regale. Nu mai reuşi să se concentreze când intră majordomul, Soames, probabil să-i aducă aminte să mănânce. Dar, când îşi ridică privirea de pe hârtii, văzu că în urma servitorului venea Daniel Herbert, părând foarte furios.
Soames spuse, parcă scuzându-se:
- Domnul a insistat mult să vă vadă, milord.
Prima reacţie a lui Kirkland fu de încântare. Prietenii îi fuseseră familia în adolescenţă, iar el şi Daniel erau foarte apropiaţi. Faptul că-l pierduse odată cu Laurel făcuse lovitura şi mai dureroasă. Dar Daniel părea în stare să facă moarte de om, aşa că plăcerea se transformă imediat în spaimă. Se ridică, îngheţându-i sângele în vine.
-E-n regulă, Soames. Domnul Herbert mi-a fost coleg de şcoală.
Majordomul dădu din cap şi se retrase. De îndată ce se închise uşa, Kirkland întrebă cu asprime în glas:
-A păţit Laurel ceva?
Daniel ridică din sprâncene,
- Chiar îţi pasă?

-Sigur că-mi pasă! izbucni Kirkland, gândind că, pentru un om al Domnului, Daniel era uneori prea trufaş. E bolnavă sau rănită? „Doamne, rogu-te să nu fi murit!"
- într-un fel. Ochii celuilalt se îngustară. Mi-a spus că ai fost adus la infirmerie rănit şi febril, iar acum e grea.
Lovitura aceasta era chiar mai mare decât revederea cu Daniel. Kirkland se simţi de parcă l-ar fi călcat o trăsură.

- Dacă întrebi al cui e, îţi rup oasele cu mâna mea, adăugă Daniel pe un ton caustic. Ea a zis că nu ai luat-o cu forţa, dar poate a vrut să mă împiedice să-ţi fac vreun rău.
-Nu mai face pe nebunul, i-o întoarse Kirkland, trezit din amorţeală. Când eram la infirmerie, am avut un vis parcă aievea, care am crezut că fusese datorat febrei... dar probabil că n-a fost un vis. închise ochii şi începu să înţeleagă. Laurel era grea. Făcuseră un copil împreună. Asta schimba... totul. Un val de căldură şi uimire începu să se răspândească prin el. Când mi-am recăpătat cunoştinţa, sora ta a jucat teatru extraordinar, pretinzând că doar îmi bandajase rănile şi îmi turnase pe gât decoct din scoarţă de chinină. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că fusese mai mult între noi.
- Evident că a fost. Ea mi-a zis să-ţi spun că starea ei de sănătate e bună şi te va anunţa când se naşte copilul. Doreşte să-l crească singură, dar înţelege că, în caz că e băiat, vei vrea să-l trimiţi mai târziu la o şcoală unde să fie educat cu alţi băieţi de rangul lui.
-Ce drăguţ din partea ei! Cu mintea încă neclară, Kirkland o luă spre uşă. O să-i spun lui Soames să ne trimită cina şi să pregătească o cameră pentru tine. Mai stai câteva zile şi bucură-te de Londra.
Daniel îl apucă de braţ.
- Dar tu unde te duci?
Kirkland îşi smuci braţul.
-Unde naiba crezi că mă duc? La soţia mea.

-Laurel nu vrea să te vadă! se răsti Daniel la James. A fost foarte limpede în privinţa asta. Nu trebuie să te duci la Bristol.
Kirkland îşi stăpâni enervarea.

-Crezi că mă poţi opri? Ba mai mult, că ai vreun drept să încerci?
Daniel se uită urât la el.
- Sunt fratele ei, nu vreau so văd rănită.
Kirkland se uită şi el urât la Daniel.
- Eu sunt soţul ei şi n-am ridicat niciodată mâna asupra ei.
Vocea lui Daniel ajunse o şoaptă ameninţătoare:
- Poate că nu, dar, când v-aţi despărţit, lui Laurel i s-a frânt inima.
Gura lui Kirkland se strâmbă cu amărăciune.
- Ea m-a părăsit, în caz că ai uitat. Crezi că inima ei a fost singura care a suferit?
Daniel îl studie cu privirea.
- N-am fost sigur până acum. Dar acum înţeleg.
-Atunci nu-mi sta în cale. Kirkland ieşi cu paşi mari din birou, trântind uşa după el.
Laurel era soţia lui şi sosise timpul să stea de vorbă cu ea.
După o zi aglomerată la Casa Sionului şi infirmerie, Laurel găsi destul de plăcut să facă socotelile. Avea nevoie de concentrare să adune coloanele şi cifrele - de ce aveau englezii un sistem monetar atât de absurd? Ar fi cu siguranţă mai uşor dacă ar fi zece peni într-un şiling şi zece şilingi într-o liră - dar treaba asta o făcea să nu se mai întrebe care fusese reacţia lui Kirkland la veştile aduse de fratele ei.
Calculase cam cât îi va lua lui Daniel să ajungă la Londra, să se vadă cu Kirkland şi să se întoarcă acasă. Auzi paşi de bărbat apropiindu-se de biroul ei. Gândindu-se că fratele ei făcuse drumul într-un timp record, puse tocul deoparte şi se întoarse cu faţa spre uşă să-l salute.

Kirkland! încremeni, şocată. Brunet, lat în umeri şi o prezenţă remarcabilă - căci îi trecuseră complet vânătăile, tăieturile şi febra - era la fel de impresionant ca atunci când îl întâlnise pentru prima oară.
Nu, chiar mai mult. Deşi îl crezuse un bărbat matur când se întâlniseră, nu avea decât 21 de ani. Suficient de experimentat so zăpăcească, dar mult prea tânăr, ca şi ea de altfel.
Acum că nu mai avea 21 de ani şi nici nu era bolnav, vedea că anii care trecuseră de la despărţirea lor îl întăriseră şi îl maturizaseră. Dăduse întotdeauna impresia de forţă reţinută, iar acum era cu adevărat formidabil. Fratele ei avusese îndoieli în privinţa căsătoriei, pentru că Kirkland era un om complicat, dar, cu timpul, devenise şi mai complicat.
Era mult mai sofisticat decât ea. Fusese adevărat şi când se căsătoriseră, şi era mai adevărat acum. Ea nici nu putea bănui toate lucrurile pe care le văzuse, gândise şi făcuse el. Totuşi, privirea lui era la fel de directă şi de intensă, iar sufletul ei îi răspundea, pentru că, în profunzime, era legat de al lui. Gheaţa din inima ei fu imediat topită de un val de căldură. Ar fi trebuit să ştie că avea să vină. Poată că o parte bine ascunsă din ea sperase că avea so facă.
Probabil că el îi ghicise reacţia, căci se opri în prag.
- N-am venit să te omor, Laurel, îi spuse pe un ton blând.
Ea se ridică, vrând să evite pe cât cu putinţă să se uite la el. Nu îi va fi uşor să scape de el, dar trebuia, îi schimbase deja viaţa într-un mod neaşteptat, dureros. Era treaba ei să se asigure că no va mai face din nou.
Când lui Kirkland îi trecuse febra la infirmerie, avusese senzaţia că Laurel era o halucinaţie, nu o femeie în carne şi oase. Acum o percepea cu toate simţurile în alertă. Era la fel de atrăgătoare ca prima oară când o văzuse, cu silueta ei graţioasă şi privirea

directă. Dar ochii ei albaştri-cenuşii care îşi schimbau culoarea erau îngrijoraţi, şi se înconjurase cu un zid protector pe care

îl simţea din capătul celălalt al odăii. Ceea ce avea să facă propunerea lui mai greu de avansat.
După şocul provocat de revederea lui, ochii ei deveniră de un cenuşiu îngheţat.
-Ce plăcere neaşteptată, Lord Kirkland! Ai venit într-o viteză remarcabilă.
-Nu te aşteptai să vin?
-Până acum, mi-ai respectat dorinţele. Daniel ţi-a spus că nu vreau să te văd. Sau i-ai rupt gâtul înainte să ajungă la asta?
- Deloc, spuse Kirkland pe un ton sec. L-am lăsat stăpân pe Kirkland House şi i-am zis să se simtă bine în Londra timp de câteva zile.
-Ţi-a acceptat invitaţia asta generoasă?
-Nu ştiu. Am plecat înainte să apuce să-mi răspundă.
Ochii ei se îngustară.
-Ai venit să-mi spui că îmi vei lua copilul? Poate legea e de partea ta, dar sper mai mult de la tine.
- Nu e doar copilul tău, Laurel, spuse el cu blândeţe. E copilul nostru. De asta sunt aici. Trebuie să vorbim.
- Şi dacă ţi-aş spune că pruncul nu e al tău? îl întrebă ea brusc.
Fiecare fibră a corpului păru să-i îngheţe înainte să spună cu emoţie în glas:
- Din punct de vedere legal, eşti soţia mea şi, oricum, aş recunoaşte copilul ca fiind al meu, pentru binele lui. Nici n-aş vrea să porţi stigmatul că ai făcut un copil din flori.
- Chiar dacă fiul altui bărbat ţi-ar moşteni titlul?

Gura i se strâmbă.
- Dacă mă uit la rudele mele din partea tatălui, mi-e greu să fac mult caz de sângele nobil. Chiar ai conceput copilul ăsta cu alt bărbat?
- Nu, zise ea, sfidătoare. Dar tu eşti sigur tatăl bastarzilor tăi?
- Nu am copii, din câte ştiu. Buzele i se arcuiră. Nu o să mă scoţi din sărite până să vorbim serios, Laurel.

- Credeam că merită să încerc, spuse ea cu ţâfnă. Mai bine ne-am duce în salonul de muzică. Acolo nu ne va deranja nimeni.
- Cum vrei. Se dădu deoparte ca să treacă ea pe lângă el. Ea aşa şi făcu, cu capul sus şi lăsând o dâră îmbătătoare de lavandă în urma ei.
Braţele i se încordară involuntar şi îi trebui toată voinţa din lume să nu le întindă şi so tragă la pieptul lui. Cu trei săptămâni în urmă, când îi fusese pacient, se întrebase dacă impactul ei asupra lui nu se datorase şi faptului că era slăbit şi vulnerabil, dar acum era perfect sănătos şi prezenţa ei îi submina stăpânirea de sine atât de greu câştigată.
Când Laurel trecu prin anticameră, unde se aflau un mic birou şi o bibliotecă mare, o femeie tânără intră pe cealaltă uşă. Avea în braţe un teanc de documente.
- Pot să vin să discutăm despre facturile astea? Se opri când îl văzu pe Kirkland. Sau poate eşti încă ocupată?
-Putem să ne uităm pe facturi şi mâine-dimineaţă, Betsy.
Fără să i-l prezinte pe Kirkland, Laurel îl conduse pe lângă fata care îl privea curioasă.

O scară de serviciu îngustă ducea spre salonul de muzică. Mobilierul elegant şi pianul frumos s-ar fi potrivit şi în casa unui mare lord. Ceea ce nu era de mirare, dat fiind că Kirkland le cumpărase pentru mireasa lui la scurt timp după ce se căsătoriseră, drept cadou prin care îşi arăta respectul faţă de talentul ei la muzică. După ce îl părăsise, împachetase cu grijă pianul şi restul de lucruri pe care i le dăruise şi le trimisese la familia ei. Fusese aproape nebun de durere în acele zile, iar faptul că se ocupase de lucrurile soţiei sale plecate îl făcuse să simtă că păstrase oarecum contactul cu ea.

- Te rog, ia loc, îi spuse Laurel. Să sun să ni se aducă nişte băuturi răcoritoare?

- Prefer să nu fim întrerupţi. Kirkland zâmbi fără veselie. E poate mai bine să rămân în picioare. Poate că o să ajung să măsor odaia cu pasul.

-Cum vrei. Rămânând şi ea în picioare, Laurel se duse la un fotoliu de lângă fereastră. Motanul ei era lungit pe spătar, aşa că îi mângâie blana cenuşie, mătăsoasă. Deşi legea îi dă tatălui drepturi asupra tuturor copiilor lui, nu cred c-ar trebui să te osteneşti cu un bebeluş. II voi îngriji eu cât e mic.

-Ciudat, dar mă interesează foarte mult odraslele mele, spuse el, cu o voce seacă precum deşertul. Nu am nici o intenţie să vă las singuri pe tine şi copil în următorii opt-zece ani.

- N-ai să-mi iei copilul de lângă mine! Ochii ei aruncau văpăi. Dacă încerci, o să plec într-un loc unde nu mă vei găsi niciodată.

- Nu-mi subestima talentul de a te găsi. O pironi cu privirea, voind s-o convingă de sinceritatea lui. N-o să iei copilul cu tine şi nu vei începe un război ca

acela dintre părinţii mei. Vreau să trăim ca soţ şi soţie.
capitolul 9
-Sunt sigură că glumeşti! Laurel se uită la el, înspăimântată. Nu ne putem întoarce la ce-a fost. Este imposibil!
In ochii lui Kirkland se ivi un licăr imposibil de interpretat.
-Nu, nu ne putem întoarce, dar nu ajung zece ani de înstrăinare? Ce a unit Dumnezeu nu poate despărţi nimeni. Ne-am făcut jurăminte în faţa Domnului şi a oamenilor, Laurel. Ne datorăm nouă şi copilului nostru să ne refacem căsnicia în aşa fel încât să fie bine pentru toţii.
Cu gâtlejul uscat, ea spuse:
- Copilul a fost un accident.
- Oare? Sau soarta a vrut aşa? Kirkland o privi cu ochi arzători, la fel de periculoşi ca nişte pumnale. Când mi-am revenit, după ce mi-a trecut febra, am crezut că visasem relaţia noastră intimă. Evident, îmi aminteam, nu visasem, dar nu eram sigur cât de mult corespundeau

amintirile cu realitatea. Nu te-am luat cu forţa, nu-i aşa? Nu pot să cred că aş fi făcut aşa ceva, nici doborât de febră cum eram.
- Nu m-ai luat cu forţa. Dar te luptai cu un coşmar, iar eu eram în drum.
El păru îngrozit.
-Te-am lovit?
- Doar o lovitură uşoară. Dacă el n-ar fi avut halucinaţii, noaptea ar fi fost foarte diferită. Când am încercat să te liniştesc, m-ai recunoscut şi ai crezut că încă suntem căsătoriţi, aşa că m-ai sărutat. Puteam să

mă smulg din braţele tale dacă aş fi vrut. Vocea îi deveni o şoaptă când recunoscu: Pentru câteva clipe de rătăcire, nu am vrut asta.
- Dar suntem căsătoriţi încă, precizâ el. Pasiunea ne-a unit, aşa că nu e de mirare că focul mai arde încă.
Cu toate că nu îi tresărea nici un muşchi, tensiunea senzuală din odaie crescu, făcând-o să fie dornică, jenant de conştientă de apropierea lui.
-Nu voi încerca să neg, dar pasiunea nu e de-ajuns.
- Ne-am căsătorit prea tineri, Laurel, şi asta a fost una dintre cauzele pentru care căsnicia noastră nu a mers. Era tristeţe în ochii lui. Acum suntem mai copţi şi avem mai multă minte. Vom găsi cu siguranţă o cale de a rămâne căsătoriţi fără să împărţim patul.
Ea îl întrebă cu prudenţă:
- N-ai vrea să-mi spui mai limpede la ce te referi?
- Unele cupluri moderne rămân prieteni loiali, afec- tuoşi, chiar dacă nu mai trăiesc împreună. Sunt sigur că şi noi am reuşi. Zâmbi crispat. Ne va fi probabil mai uşor să fim prieteni dacă nu vom împărţi patul.
-Nu doar tinereţea a fost problema noastră, milord, spuse ea cu o precizie ucigătoare. Câţi oameni ai mai omorât de atunci?
El căpătă o expresie impenetrabilă.
-Foarte puţini, şi nici unul pe care nu trebuia să-l omor, replică el cu aceeaşi precizie. Am mai avea oare discuţia asta dacă aş fi soldat, nu lucrător pe nisipurile mişcătoare ale spionajului?

Era o întrebare justificată, gândi ea înainte să-i răspundă.
- Nu m-aş simţi în largul meu nici dacă ai fi soldat cu mâinile pătate de sânge, spuse încet. însă măcar aş

înţelege. Dar când ai ucis un om în faţa mea a fost cu totul altceva. Ea închise ochii, vrând să alunge acea imagine oribilă. Când ţi-ai ridicat privirea şi te-ai uitat la mine, expresia ta era a unui monstru. întruchiparea răului. M-a revoltat gândul că erai soţul meu. Cum aş putea permite unui ucigaş să se apropie de copilul meu?
El tresări, în ochii lui de un albastru întunecat citindu-se durerea, nu răutatea.
-Aveam circumstanţe atenuante.
-Ce fel de circumstanţe atenuante pot exista pentru o crimă? I se strânse stomacul când îşi aminti de fuga din casa soţului ei, care nu spusese o vorbă s-o oprească. Dacă aveai motive întemeiate, de ce nu mi le-ai spus atunci?
- Eram la fel de îngrozit ca tine, pentru că n-am vrut să-l omor pe omul acela. Chipul îi părea dăltuit în marmură. Deşi tu crezi că firea mea e însetată de sânge, nu omorâsem pe nimeni. Până atunci.
-Şi atunci de ce-ai făcut-o? Nu părea să-ţi fie viaţa în pericol. îşi dădu seama că voia să-l creadă mai puţin crud decât părea să fie. Avea la el o armă pe care n-am văzut-o eu?
-Numele lui era Harry Moran şi era cunoscut ca un cuţitar şi asasin plătit. Avea la el un cuţit foarte lung şi ascuţit. Dar nu de asta l-am omorât Kirkland începu din nou să măsoare camera cu pasul. îţi aminteşti că era în mai 1803? Tocmai se terminase Pacea de la Amiens şi eram iar în război cu Franţa.
- Sigur că îmi amintesc. Ne-am întors din luna noastră de miere prelungită pentru că tu credeai că se apropie războiul.
Laurel încercă să nu se gândească la zilele fericite ale lunii lor de miere. începuse într-o frumoasă casă de pe malul râului Severn, apoi continuase în Scoţia, la conacul de pe malul mării unde se născuse mama lui

Kirkland. Avuseseră parte de mai multă linişte, veselie şi singurătate decât îşi închipuia ea că există în toată lumea.
Cum se apropia iarna, o dusese într-o călătorie pe unul dintre vasele sale. Navigaseră spre apele turcoaz ale Mării Caraibilor, un loc atât de magic că nu părea real. Făcuseră dragoste şi dormiseră legănaţi de valuri.
-Mi-a părut rău că ne întorceam în Londra, dar tu aveai responsabilităţi acasă şi era timpul să începem o nouă viaţă. Nimeni nu poate fi tot timpul în luna de miere.
-Aşa am aflat şi eu. în seara aceea... zise el şi i se puse un nod în gât. Când Moran a intrat în casă, tocmai citisem un raport în care eram informat că prietenul meu Wyndham dispăruse la Paris şi se presupunea că murise când izbucnise iar războiul. Şi asta se întâmplase doar din vina mea!
Uimită, ea spuse:
-Asta e o prostie! Prietenul tău era în vârstă. Toţi englezii cu scaun la cap părăsiseră Parisul pe atunci. Ce-ai fi putut să faci? Să mergi acolo şi să-l aduci cu forţa înapoi în ţară?
- Asta-i exact ce-aş fi putut şi ar fi trebuit să fac, zise el pe un ton categoric. I-am scris lui Wyndham să-l avertizez că pacea nu putea să ţină mult, dar era un tip senin, care nu se confruntase cu nici o situaţie din care să nu iasă onorabil. Până atunci.
- Deci, pentru că erai supărat, ai reacţionat mai violent decât ai fi făcut-o altminteri. Laurel se încruntă, încercând să înţeleagă. Cum e posibil să ucizi un om cu mâinile goale aşa, din întâmplare?

- Sunt sigur că Daniel ţi-a spus de Kalaripayattu, tehnica hindusă de luptă pe care am învăţat-o cu toţii de la Ashton. Când ea încuviinţă din cap, el continuă: Poate fi mortală. La şcoală doar ne antrenam, evitând să ne rănim. Oricine îşi pierdea controlul era imediat exclus de la antrenamente. Dar, când l-am văzut pe Moran şi am ştiut cine era, m-au cuprins furia şi vina cauzate

de pierderea lui Wyndham. L-am lovit şi, înainte să-mi dau seama ce fac, omul şi murise.
Ea îi studie expresia tristă pe când începea să vadă acea noapte oribilă cu alţi ochi.
- Poate nu eşti monstrul care păreai să fii atunci. Dar nu eşti nici omul de care credeam că m-am îndrăgostit. N-am ştiut că ascunzi atâtea părţi întunecate.
-Poate că de aceea am fost aşa atras de tine, spuse el, calm. Tu erai numai lumină. Totul la tine era bun, sincer şi frumos.
-Nu sunt o sfântă, spuse ea stânjenită. Ne-am căsătorit orbiţi de dorinţă. Era mai bine să nu ne fi întâlnit niciodată.
-Poate, dar ne-am căsătorit. Ne-am jurat credinţă unul altuia, Laurel. îi datorăm copilului nostru şansa de a avea o familie. Ii susţinu privirea, iar vocea i se îmblânzi. Nu vreau să-mi trăiesc tot restul vieţii despărţit de tine.
Ea oftă.
-Şi ce formă ai sugera să îmbrace căsnicia noastră? Poate că sunt mai în vârstă acum şi am mai multă minte, dar mi-am format şi nişte deprinderi. La 18 ani, toate ţi se par posibile. Acum ştiu mai bine. îmi place viaţa mea aici, munca pe care o fac, care cred că e valoroasă. La 18 ani eram maleabilă, gata să-mi

părăsesc prietenii şi familia fără nici o remuşcare. Acum am mult mai multe de pierdut.
- Munca ta e importantă oriunde, preciză el. Dacă îţi vei petrece o parte din timp cu mine în Londra, ai putea înfiinţa mai multe clinici, mai multe adăposturi cum e Casa Sionului. Poţi să ai două case şi să mergi de la una la alta, după cum ai chef. Copilul nostru va creşte cu ambii părinţi lângă el, nu despărţiţi permanent.
Ea îşi muşcă buza.
- Poate ar merita să încerc dacă ar fi vorba numai de noi doi. Dar cum îmi pot creşte copilul lângă un bărbat care poate omorî oricând pe cineva?
El se făcu alb ca varul la faţă.

-Nu s-a mai întâmplat niciodată de atunci. Nici nu se va mai întâmpla vreodată.
Ea trase adânc aer în piept, încercând să scape de durerea cuibărită în pieptul ei.
-Eşti sigur? Tehnicile de luptă hinduse ţi-au intrat aşa mult în sânge, că au devenit reflexe, altfel nu l-ai fi ucis pe Moran.
- Poate că doar eu sunt un om rău, căci elevii de la Academia Westerfield încă învaţă Kalaripayattu, dar n-am auzit niciodată de unul care să fi făcut aşa ceva. Dar cred că a fost o situaţie deosebită care nu se va mai repeta niciodată. In nici un caz cu un copil. Zâmbi fără veselie. Chiar şi fratele tău, vicar, medic şi chirurg, era foarte bun la Kalaripayattu. A omorât el vreodată pe cineva ?
Era uimitor să te gândeşti că Daniel ar fi în stare să ucidă un om atât de repede cum o făcuse Kirkland. Apoi îşi aminti că pomenise odată în treacăt că fusese atacat pe stradă de doi hoţi. Nu dăduse importanţă

incidentului, spunând că pungaşii fugiseră imediat, dar acum ea se întreba dacă fratele ei nu cumva folosise aceleaşi tehnici ca Kirkland.
Dar nu despre Daniel era vorba.
- Nu, dar nu asta e problema aici. Când ne-am căsătorit, aveam deplină încredere în tine, în orice privinţă. Acea încredere mi-a fost zdruncinată în noaptea când ai comis o crimă. Nu-mi pot închipui cum să mai fiu soţia unui bărbat în care nu am încredere şi nu ştiu cum sau dacă încrederea se poate reface.
-Nici eu nu ştiu, spuse el pe un ton calm. Dar ştiu că nu avem nici o şansă să refacem ceva dacă vom continua să trăim despărţiţi. Poate că încrederea va renaşte dacă vom sta împreună măcar o parte din timp.
Ea se duse la pian şi cântă un arpegiu duios în timp ce se străduia să înţeleagă de ce se împotrivea propunerii lui cu atâta spaimă. Femeile îşi părăsiseră casele părinteşti din timpuri imemoriale ca să fie alături de bărbaţii lor. Şi ea o făcuse bucuroasă când se căsătoriseră şi putea s-o mai facă, mai ales dacă stătea cu el o parte

din timp. Şi el avea dreptate, putea să facă mult bine cu averea lui. Adevăratele motive ale împotrivirii ei erau mai profunde. Nu era doar lipsa de încredere; îi plăcea femeia care ajunsese. Nu îi era aşa uşor să se închipuie dominată din nou de puterea şi de înflăcărarea lui.
- Poate că aveam mai mult curaj la 18 ani. Sau poate eram atât de îndrăgostită, că nu mai gândeam limpede pe atunci, dar acum o fac.

-Gândirea prea limpede constituie un pericol la adresa căsătoriei, spuse el cu un umor sec. Nu uita că, dacă încerci o apropiere între noi, nu eşti obligată să faci nimic altceva decât să-ţi petreci câtva timp cu mine. Dacă nu merge, te poţi întoarce la Bristol oricând vrei. Dar cred că ar trebui să încercăm asta înainte să se nască micuţul, pentru ca, atunci când vine pe lume, să fim iar un cuplu, dacă se poate. Prietenoşi. Amabili. Soţ şi soţie. Ar fi mai bine pentru toţi trei.
Ea îi studie faţa frumoasă, formidabilă. Era oare încă acolo tânărul înflăcărat care o iubise atât de mult? Aşa crezuse în timpul scurtei lor întâlniri pasionale care îi adusese în această situaţie, dar poate fusese pur şi simplu poftă trupească, nu iubire. Poate îi propunea împăcarea pentru că era singurul lucru corect pe care îl puteau face.
Şi avea dreptate afurisitul: să încerce împăcarea era lucrul potrivit. Apelul lui la jurămintele pe care şi le făcuseră era imposibil de ignorat. Fusese întotdeauna o femeie de cuvânt, dar nu reuşise să-şi ţină cele mai importante jurăminte, acelea făcute la căsătorie. Ii făgăduise să fie cu el şi la bine, şi la rău. Jurămintele şi copilul lor le cereau să încerce să refacă o căsnicie din care nu mai rămăsese decât o umbră a ceea ce fusese odată.
-Ai dreptate că trebuie să petrecem un timp împreună ca să existe vreo speranţă, spuse ea încet. Iar eu am dreptate că intimitatea zăpăceşte mintea oricui.
-Ai idee cum să procedăm?
-Să stăm împreună... o lună, să zicem? Nu ca soţ şi soţie, ci ca prieteni. Asta o să ne dea timp să ne obişnuim iar unul cu altul. Probabil că şi încrederea va creşte.

- N-ar fi mai bine trei luni? sugeră el. Suficient timp să aflăm dacă putem sta sub acelaşi acoperiş ca doi prieteni.
-O lună, spuse ea pe un ton ferm. Putem prelungi încercarea dacă merge bine. Dacă ne scoatem din sărite unul pe altul, e mai bine să-i punem capăt mai devreme.
Laurel presupunea că el avea o amantă, ca mulţi bărbaţi de rangul lui. Să-i ceară oare să renunţe la acea femeie? Nu, mai bine nu aducea vorba de asta. Situaţia ei ar fi mai uşoară dacă el avea altă femeie la care să se ducă, şi Laurel era destul de laşă ca să dorească să afle de existenţa altei femei în viaţa lui.
- Foarte bine, o lună. Avem o înţelegere acum. El îi oferi mâna şi un zâmbet devastator. Sunt atât de bucuros, Lady Lavandă. Mi-a fost dor de tine.
Folosirea poreclei îi aminti lui Laurel de tot ce pierduseră, dar reuşi să zâmbească.
- Şi mie mi-a fost dor de tine.
Apoi făcu greşeala să-i ia mâna, iar atingerea o tulbură mai mult decât orice poreclă. Dar îşi stăpâni emoţia. La urma urmei, era mai coaptă şi avea mai multă minte acum.
capitolul 10
Kirkland i-ar fi ţinut mâna într-a lui toată noaptea, în ciuda prudenţei lui Laurel şi a rezervei dintre ei, simţea că era bine s-o atingă.
Când plecă de lângă el, lăsă un gol imens. Ar fi vrut s-o tragă înapoi în braţele lui, dar, pentru ca lucrurile să meargă bine între ei, trebuia să-şi stăpânească nerăbdarea şi să o lase în ritmul ei.
Laurel se mută pe partea cealaltă a pianului.
- Cred că în meseria ta trebuie să ştii foarte bine să minţi. Dar pe mine să nu mă minţi niciodată.
-Iţi promit. Nu te-am minţit niciodată. Sper că nici tu.
- Se pun la socoteală şi minciunile prin omisiune?

El zâmbi.
- Dacă te referi la purtarea ta foarte oficială şi corectă când m-am trezit din somn la infirmerie - nu, asta nu se pune. Voiai să scapi de mine, aşa că era cel mai bine să nu-mi dezvălui ce se întâmplase între noi. Ar fi mers dacă nu ai fi rămas grea.
Ea îşi stăpâni emoţia.
- N-ar fi trebuit să-ţi spun aşa devreme. Se pierd multe sarcini în primele luni.
-Ar fi fost mare păcat, spuse el, calm. Dar, chiar dacă pierzi sarcina, întâmplarea ne-a adus iar împreună să încercăm din nou. Nu credeam să fie posibil. Acum pare necesar.
-Asta şi trebuie să facem, aprobă ea. Dar nu înseamnă că nu sunt agitată ca un leu în cuşcă!
El râse, şi ea îi urmă exemplul. Să râdă împreună trebuia să fie un semn bun. Ea îl întrebă:
- Şi acum ce facem?
- Trebuie să-i dăm veştile lui Daniel când se întoarce de la Londra. Nu cred că va fi încântat de idee.
Puţin spus, dar Daniel era un om raţional şi voia să-şi vadă sora fericită.
- Schimbarea îi va face bine, spuse ea, grijulie. Amândurora a ajuns să ne placă prea mult confortul. Dacă nu voi fi aici să am grijă de casă, poate îşi va da seama că a sosit timpul să-şi găsească o nevastă.
Nu era ceva neobişnuit ca o soră şi un frate să locuiască împreună, iar Laurel şi Daniel fuseseră întotdeauna foarte apropiaţi. Dar, ce naiba, ea era soţia lui Kirkland, iar Daniel ar fi cu siguranţă un soţ bun, asta în caz că se va oşteni vreodată să-şi caute o mireasă.

- îmi închipui că i-ai uşurat lui Daniel sarcina de a munci pe rupte. Cât timp crezi că-ţi va trebui să organizezi treburile aici ca să poţi veni la Londra?
-Nu mult. Betsy Rivers, asistenta mea, care e foarte capabilă, se poate ocupa de facturi, de achiziţiile de materiale şi tot restul. Anne Wilson e intendentă la Casa Sionului şi se va descurca foarte bine şi fără mine.

Laurel zâmbi cu un pic de nostalgie. îmi va fi dor de ea. Am devenit prietene bune.
- Invit-o In vizită la Londra după ce ajungi în oraş. Pot să trimit o trăsură după ea. Vreau să faci mai multe lucruri în viaţă, nu mai puţine. Se gândi ce trebuia făcut. Pentru a-ţi justifica plecarea din Bristol ca să stai cu un soţ de mult absent din viaţa ta, n-ai vrea să mă prezinţi prietenelor tale de aici? Probabil că ar trebui să trec şi pe la părinţii tăi şi să le repet că vina a fost numai a mea.
- Nu pot să-i iert, aşa cum ar trebui, pentru felul în care s-au purtat cu mine când te-am părăsit, dar cred că ar fi mai bine să mă împac cu ei. Făcu o grimasă. Aici la infirmerie, te superi dacă te prezint doar ca domnul Kirkland? Va fi mai simplu dacă nu se ştie că sunt contesă.
Raţiunea îi spunea lui Laurel că ar trebui să se împace, dar inima avea încă rezerve. Ascunzându-şi gândul, el spuse:
- Ce noroc am că sunt unul dintre puţinii conţi ale căror titlu şi nume de familie sunt identice. Kirkland să fie atunci.
Ea îl luă pe Shadow de pe scaun şi se aşeză cu el în poală. Un tovarăş blănos.

- înţeleg că îţi petreci majoritatea timpului la Londra în ultimul timp?
El se aşează pe canapea în faţa ei, dar destul de departe ca să nu o poată atinge şi să reducă astfel tentaţia.
- Munca mea mi-o cere.
-Nu cred c-ai renunţat la activitatea ta criminală, spuse ea pe un ton sec.
El oftă, ştiind ce mult cântărea asta împotriva lui în mintea ei.
- Nu pot, milady. Mare parte din ce fac sunt lucruri lipsite de importanţă, dar unele treburi sunt vitale.
- Ce fel de treburi? Gesticulă cu o mână. Lumea ta este atât de diferită de a mea. Ce anume ai făcut care să fie vital?
El se gândi o clipă.

-Trebuie să rămână un secret din raţiuni evidente, dar acum câteva luni, oamenii mei au dejucat o conspiraţie care urmărea să-i asasineze pe regent şi pe fraţii lui şi s-o răpească pe prinţesa Charlotte. La un moment dat, l-am omorât pe unul dintre răpitori când era pe punctul de a împuşca o femeie care îşi risca viaţa ca s-o salveze pe a prinţesei. Regret felul în care l-am ucis pe Moran, dar n-am nici un fel de remuşcări că l-am oprit pe ticălosul ăla.
Laurel făcu ochii mari.
- înţeleg... Astfel de muncă e vitală şi îmi închipui că o faci mai bine decât mulţi alţii. Te reţine în Londra aproape tot timpul? Dar domeniul din Scoţia? Te duci des acolo? E aşa frumos.
- Mă mai duc, dar nu des. Domeniul îi amintea prea mult de fericirea pe care o cunoscuse acolo cu

Laurel. Ii era mai uşor să stea în casa lui din Edinburgh. Am mai cumpărat şi un mic domeniu în împrejurimile Londrei. Se numeşte Conacul Milton. Cred că o să-ţi placă.
-Şi eu cred la fel. Evenimentele sociale nu-mi plac. Se strâmbă. N-o să fiu niciodată o amfitrioană vestită care să dea strălucire numelui tău.
- Nu-ţi cer să fii o mare amfitrioană şi nu eşti obligată să participi la evenimentele sociale care nu-ţi plac. Nu vreau decât să am o relaţie civilizată cu soţia mea. Dorind s-o liniştească, continuă: Nu va trebui să faci faţă singură în Londra. Te voi prezenta unor femei care îţi pot deveni prietene. Femei cărora le pasă mai mult de cei necăjiţi decât de modă. Nu vei fi singură.
Ea zâmbi prefăcut.
- Ţărăncuţa se duce la oraş. Voi încerca să nu te fac de râs.
- Sigur n-o vei face.
Nu-şi dăduse seama niciodată ce deosebită era, cum căldura şi calmul făceau din prezenţa ei o binecuvântare. Acum avea să fie din nou lângă el, chiar dacă numai o parte din timp şi fără să-i fie chiar nevastă.
îşi ascunse un căscat cu mâna, epuizat acum că îşi îndeplinise misiunea.

-Scuze, e un drum lung de la Londra până aici. Mă duc acum la han. Sunt sigur că se va găsi o cameră pentru mine.
Ea se uită pe fereastră la cerul nocturn.
-E târziu. Dat fiind că am convenit să locuim din nou sub acelaşi acoperiş cel puţin o parte timp, am putea să începem imediat. Poţi să dormi în camera de oaspeţi şi să-ţi laşi calul în grajdul nostru.

Bucuros că îi făcuse oferta, el spuse:
-Ar fi grozav.
-După ce-ţi aranjezi treburile, vino la mine în bucătărie şi o să te conduc la camera ta.
El încuviinţă din cap şi coborî la parter să stea de vorbă cu Rhodes, singurul servitor pe care îl luase cu el. Faptul că avea să fie sub acelaşi acoperiş cu soţia lui era atât minunat, cât şi înspăimântător. „Doamne, nu mă lăsa să stric din nou lucrurile."
Avea mare noroc că Laurel îi mai dădea o şansă, chiar aşa limitată şi condiţionată cum era. Poate că nu vor mai fi cum fuseseră, dar asta nu însemna că nu putea să spere că vor avea o relaţie care îl va salva temporar de la singurătate.
Laurel îşi ridică privirea când intră Kirkland în bucătărie.
- M-am gândit că ţi-e foame după drumul făcut în aşa scurt timp de la Londra.
El îi dărui acel zâmbet care era mai degrabă o sclipire în ochii lui. Al naibii de atrăgător.
- Da, dar nu mă aştept să-mi dai ceva de mâncare. N-ar trebui să faci munca unei bucătărese.
-Asta arată ce diferite sunt vieţile noastre. Turnă supă de cartofi şi brânză în două castroane şi le puse pe masă. Avem mereu alte servitoare de la Casa Sionului, care se pregătesc aici, aşa că fac adesea treburi nedemne de o contesă.
El se aşeză pe scaunul cu spătar din partea cealaltă a mesei.

- întrucât eşti o contesă, munca asta nu e înjositoare prin definiţie.
- E un raţionament elocvent. Puse în mijlocul mesei un platou cu felii de şuncă, brânză şi pâine, turnă cidru în două pahare şi luă loc vizavi de el.

Poate că oficial sunt contesă, dar sunt o femeie care munceşte, nu o lady. Şi am mâini aspre, care o dovedesc.
Îşi ridică mâna stângă să-i demonstreze, ceea ce fu o greşeală. El io luă între ale sale.
- Sunt mâini frumoase. Puternice, pricepute. îi mângâie mâna de la încheietură până în vârful degetelor. Atingerea lui îi trimise fiori prin tot corpul. Cum putea să-şi piardă cumpătul aşa de repede1 îşi trase mâna.
- Cred c-ar trebui să evităm atingerile inutile.
El trase aer adânc în piept şi îşi lăsă mâinile în jos.
-Asta ar fi... o dovadă de înţelepciune.
Ea sorbi o lingură de supă, aproape frigându-şi limba.
-A ieşit bine. Am avut brânză bună în casă.
El gustă supa apreciativ.
- Talentele tale culinare s-au înmulţit. Dacă nu-ţi place să fii contesă, poţi oricând să te faci bucătăreasă.
Ea zâmbi, dar scutură din cap.
- Deşi gătitul e relaxant, mă bucur că nu trebuie să fac mâncare tot timpul. Atunci ar fi o muncă neplăcută.
- Multe lucruri sunt aşa. Mai luă o lingură de supă. Faptul că eşti dispusă să faci tot ce trebuie făcut este o parte din... originalitatea ta, în lipsa unui cuvânt mai bun. îi întâlni privirea. Dat fiind că eu lucrez aşa de mult în umbră, limpezimea ta e pentru mine ca un far călăuzitor.
Fusese nebună să accepte să stea cu el sub acelaşi acoperiş, când o înfiorau până şi cuvintele lui, chiar dacă nu o atingea. Spunându-şi că se va obişnui cu prezenţa lui în casă şi că nu se va mai zăpăci aşa, ea îi zise:
-Tu eşti poetic, iar eu am o fire practică. Mănâncă-ţi supa înainte să se răcească, James.

El râse şi o ascultă.
- Da, milady.

‘Iubire regăsită

Ea unse o felie de pâine cu unt.
-Te întorci la Londra mâine-dimineaţă?
- Nu sunt situaţii de criză acum, aşa că mai pot sta câteva zile ca să-ţi cunosc prietenele şi colegele de lucru, îşi puse în farfurie o felie de şuncă. Să începem prin a trece pe la părinţii tăi mâine-dimineaţă?
Lui Laurel i se strânse stomacul.
- Cred c-ar trebui.
- Dar ai prefera să nu mergem.
Kirkland o urmărea cu atenţie. Laurel se mira cât de tulburată era la gândul de a-şi revedea părinţii. Păstrând un ton măsurat, spuse :
- Este foarte trist să recunosc că, de când m-au dat afară din casă, nu mi-a fost deloc dor de ei. Nu s-au interesat niciodată prea mult de mine, în afară de faptul că au dorit să am maniere frumoase şi să fac o căsătorie reuşită. Relaţia cu ei îmi aduce aminte că nu sunt o bună creştină.
- E greu să ierţi, zise el încet.
- îmi tot spun că nu sunt răi. Doar... foarte mărginiţi. Singurul lucru pe care l-am făcut şi ei l-au aprobat a fost să mă mărit cu tine. Speraseră să mai aibă un fiu, dar m-au avut pe mine. A fost o mare dezamăgire. Cred că faptul că te-am părăsit a fost pentru ei cea mai mare catastrofă din viaţa lor. Apoi să lucrez pentru nevoiaşi aici în Bristol...! Scutură din cap. O ruşine!
Kirkland se încruntă.
- Te-ar ajuta dacă am aştepta să se întoarcă Daniel şi să vină cu noi?
Ea ezită, apoi scutură din cap.

-Prezenţa lui ar complica lucrurile. Daniel a fost întotdeauna mândria şi bucuria vieţii lor. Relaţia lui cu ei a fost oarecum tensionată în ultimii ani, pentru că nu sunt de acord cu munca lui şi cu faptul că nu m-a renegat, dar tot îi vede destul de des.
- E greu pentru cineva să admită că nu e ataşat de membrii familiei lui. Kirkland îşi tăie şunca în bucăţele. Dar adevărul rămâne adevăr.

Se simţi uşurată că el îi accepta cu atâta calm gândurile nedemne de o fiică. Ingăduindu-şi să spere, îi spuse: -Acum, că am acceptat faptul că nu pot să fiu fiica pe care o vor ei şi ei nu pot fi părinţii pe care mi-i doresc, putem fi măcar civilizaţi. Nu va exista niciodată un moment mai potrivit de a reînnoda o relaţie.
El ridică paharul cu cidru într-un toast:
-Atunci mâine vom arăta cu toţii cât de civilizaţi putem fi.
îşi ridică şi ea paharul şi se rugă în gând ca totul să fie plictisitor de civilizat a doua zi dimineaţă.
Cine se ia în grabă se căieşte toată viaţa. Ce proverb înţelept! Păcat că Laurel nu îl luase în seamă. Tinerii de 18 ani nu o fac. Se întoarse pe cealaltă parte şi îşi bătu perna să-i dea o formă mai comodă. îi era greu să se relaxeze cu Kirkland sub acelaşi acoperiş.
Din domnişoara Herbert ajunsese Lady Kirkland, apoi din nou domnişoara Herbert. Acum avea să fie iar doamna Kirkland, cel puţin în Bristol, dar era o identitate cu care nu se împăcase niciodată.
îşi aminti că ştia mult mai multe despre lume decât atunci când se măritase. în ciuda rezervei sale obişnuite, putea să susţină o conversaţie cu oricine. Chiar şi cu prietenii lui Kirkland, care o vor detesta probabil pentru că îl făcuse nefericit.

Dar femeile pe care spusese că i le va prezenta ca posibile prietene? Aveau să fie foste amante ale lui? Sau mai rău, actuale amante?
Nu suporta să se gândească la aşa ceva. El şi ea vor fi civilizaţi. Acesta era scopul lor. Ea putea să fie civilizată.
îşi aduse aminte că avea să stea în Londra cel mult o lună. Apoi putea să se întoarcă acasă. în viitor, urma să vină la soţul ei în capitală o dată sau de două ori pe an, dar locul în care îşi va trăi cea mai mare parte din viaţă avea să rămână Bristol.
Se întoarse pe spate când îi veni în minte alt gând. Avea nevoie de o garderobă nouă. Poate Kirkland avea alte defecte, dar era foarte generos şi va dori să-şi facă

o sumedenie de rochii. Detesta să stea nemişcată în timp ce croitoresele îi probau toaletele.
Cu un geamăt, se întoarse pe burtă şi îşi frământă perna. Putea să facă asta. Trebuia să o facă.

capitolul 11

Laurel se socotea norocoasă că avea un stomac doar uşor deranjat dimineţile, dar astăzi se trezise cu nişte greţuri în toată regula. După ce vomită în lavoar, se şterse pe faţă cu un prosop ud şi se întrebă dacă starea ei se datora mai mult vizitei la părinţii ei sau sarcinii care înainta. Spera să fie din prima cauză, căci asta însemna că în dimineaţa următoare nu îi va mai fi atât de rău.
După ce i se linişti stomacul, bău puţină apă. Trebuia s-o anunţe pe bucătăreasă că era un bărbat în casă care va vrea să ia micul dejun. Dar mai întâi, avea nevoie de o rochie. Ce trebuia să poarte o femeie care se ducea în vizită la părinţii dificili de care se înstrăi-

nase, în compania unui soţ elegant pe care îl acceptase din nou de curând? Ceva modest, dar nu demodat, asta era ideea.
Laurel alese o rochie simplă de dimineaţă, fără decolteu, pe care o purta la capelă duminicile. Deşi nu era la modă, stilul i se potrivea, iar materialul azuriu îi făcea pielea mai luminoasă şi ochii mai albaştri. După ce îşi strânse părul la spate într-un coc simplu, o luă spre bucătărie după mirosul îmbietor al pâinii care se cocea.
Când se apropie de uşă, auzi râsul grosolan al bucătăresei, doamna Wicker, o văduvă cam vulgară. Surprinsă, Laurel intră în bucătărie şi văzu că James venise acolo înaintea ei. Era îmbrăcat impecabil, fiind un bărbat mereu la modă şi grozav de arătos, care reuşea să arate ca la el acasă la masa masivă din lemn.
îi acorda bucătăresei scunde şi corpolente întreaga sa atenţie. Asta făcea parte din farmecul lui, îşi dădu ea seama. Când era cu el, Laurel se simţea cea mai

importantă persoană din lume. Asta însemna că nu trebuia să ia prea în serios atenţia pe care i-o acorda, îi stătea în fire să asculte oamenii cu multă atenţie, ceea ce era, fără îndoială, o calitate la un spion.
Bucătăreasa zâmbi când o văzu pe Laurel.
- Iată-vă, domnişoară Laurel! Sau mai degrabă, doamnă Kirkland. Aţi ţinut aşa un secret! îl bătu pe Kirkland pe braţ, binedispusă, lăsând nişte făină pe mâneca elegantului său costum bleumarin. Eu, dacă aş avea un soţ ca ăsta, l-aş ţine numai în pat!
Privirea lui Laurel se fixă apoi asupra lui Kirkland, ai cărui ochi străluceau de un amuzament stăpânit. Străduindu-se să nu pară jenată, ea spuse pe un ton calm:

- Din câte am auzit, chiar asta ai şi făcut cu soţii tăi şi umblă vorba că brutarul de pe strada de alături e gata să-ţi devină soţul numărul patru.
- Da’ multe mai auziţi, don’şoară! Sau mai degrabă, doamnă, poa’ mă cunun cu el sau poate nu.
Doamna Wicker îi turnă ceaiul şi i-l împinse pe masă.
Ai nevoie de un mic dejun sănătos înainte să pleci să-ţi vezi părinţii. Ouă? Fasole? Şuncă?
Stomacul lui Laurel se răzvrăti la gândul vizitei. I se puse şi un nod în gât.
-Doar ceai şi pâine prăjită, te rog.
Kirkland îşi dădu seama ce tensionată era, dar nu comentă. O făcu pe doamna Wicker să râdă în continuare de glumele lui în timp ce se servea cu poftă din micul dejun copios.
Dacă părinţii lui ar trăi, oare ar fi şi el încordat înainte să meargă în vizită la ei? Chiar dacă ar fi, nu ar arăta decât o amabilitate impenetrabilă, stăpânită. Laurel trebuia să se străduiască să facă la fel.
După micul dejun, îşi puse boneta şi ieşi afară la cabrioleta elegantă pe care o închiriase Kirkland pentru acel drum. Când îi luă mâna s-o ajute să se suie pe bancheta înaltă, îi spuse:
-Ai degetele reci ca gheaţa, se simte şi prin mănuşi. Nu trebuie să facem asta dacă nu vrei.

Iubire regăsită
TI
Pentru o clipă, fu foarte tentată să nu se ducă. „Nu fi laşă, Laurel! “ Dacă era să înceapă o nouă viaţă, trebuia să fie mai curajoasă. Se urcă pe locul ei şi îşi trase iute mâna dintr-a lui.
- Nu vreau cu adevărat să-i văd - dar voi încerca să mă apropii din nou de ei. La urma urmei, trebuie să ne cinstim mama şi tatăl.

-Nu toţi părinţii merită să fie onoraţi, spuse el pe un ton sec, urcă pe capra cabrioletei şi luă hăţurile. Oricum, când ajungem acolo, trebuie să ne comportăm normal unul cu celălalt dacă vrem să lăsăm impresia că ne-am împăcat.
Ea îi descifră vorbele cu uşurinţă.
-Asta înseamnă că nu trebuie să mă trag înapoi de câte ori te apropii de mine?
-Exact, li aruncă o privire piezişă pe când pornea. Nu poţi suporta atenţiile obişnuite din partea mea?
- O să mă străduiesc să nu tresar. Ceea ce nu era uşor. Când cabrioleta se puse în mişcare, adăugă: Cred că e prea devreme să pomenim de copil.
-Vestea asta i-ar bucura foarte mult
Ea nu voia să le spună asta faţă în faţă. Mai bine le scria o scrisoare ca să evite criticile şi sfaturile mamei sale.
- Da, dar s-ar ivi complicaţii. Nu sunt oameni răi... ci doar foarte mărginiţi. Cel mai bine se descurcă în situaţii simple.
Kirkland depăşi cu prudenţă o căruţă plină cu butoaie care se oprise în mijlocul străzii. Deoarece Herbert House se afla aproape de port, traficul era aglomerat, aşa că strecuratul printre căruţe şi trăsuri puse capăt conversaţiei lor. Lui Laurel îi convenea.
Şi el părea mulţumit că nu mai vorbeau. Perechea de murgi care trăgeau cabrioleta erau neastâmpăraţi, dar Kirkland se pricepea la strunit caii, aşa că părea să-i stăpânească foarte uşor. După ce ieşiră din oraş, Laurel se relaxă şi începu să se bucure de ziua frumoasă. Ieşea rareori din oraş în ultimul timp şi îi lipseau aerul curat şi coamele dealurilor înşirate una după alta.

‘Mary Jo ‘Putney
La jumătatea drumului spre Belmond, lui Laurel îi veni în minte o întrebare.
- întrucât dispariţia lui ne-a schimbat vieţile, ai aflat ce i s-a întâmplat prietenului tău Wyndham? Sau moartea lui a rămas unul dintre misterele războiului?
Kirkland se uită la ea şi îi zâmbi fără reticenţă, ceea ce se întâmpla foarte rar.
- în mod uimitor, Wyndham a supravieţuit. Tocmai când s-a terminat armistiţiul, a jignit un demnitar francez şi a fost aruncat într-o temniţă particulară, la izolare. Ani de zile, oamenii mei din Franţa au căutat dovezi în privinţa sorţii lui. Acum câteva luni, unul dintre cei mai buni agenţi ai mei a urmat o pistă şi, datorită priceperii şi norocului, l-a salvat pe Wyndham şi l-a adus înapoi în Anglia, teafăr şi nevătămat.
-Doamne sfinte! exclamă Laurel, şocată. Mai era sănătos la cap după cei zece ani petrecuţi la izolare?
Zâmbetul lui Kirkland dispăru.
-Aşa cum a spus chiar el, era aproape un sălbatic când a fost scos din Franţa. Dar se reface. Wyndham a fost întotdeauna un om înclinat să ia lucrurile în uşor, iar acum are multe motive să fie fericit.
- Mă bucur, zise ea cu sinceritate. îmi închipui că puţine poveşti de genul ăsta se termină aşa bine.
Kirkland oftă.
- Facem tot ce putem. Dar nu e niciodată de-ajuns.
Cum putuse să uite că el avea un simţ al răspunderii exagerat de dezvoltat?
-Acum îmi dau seama de ce nu ai fost niciodată prea evlavios. Când un om se crede Dumnezeu, nu are nici un motiv să meargă la slujba de duminică.
- Poftim? spuse el, uimit de-a binelea.

-Nu poţi salva pe toată lumea, James. Nimeni nu poate, spuse ea cu tristeţe, gândindu-se la oamenii pe care îi îngrijea la infirmerie şi Casa Sionului. Crede-mă, eu ştiu.
El rămase tăcut când opri cabrioleta ca să lase o duzină de vaci să traverseze drumul îngust.

- Ştiu că nu-i pot salva pe toţi. Dar mă simt obligat să încerc.
-Omul e dator să încerce, dar nu suntem perfecţi. Te chinuie oare sentimentul prezbiterian de vină al strămoşilor tăi că nu eşti perfect?
- E şi asta o parte. Vocea îi deveni tristă. Dar... e mai mult o chestiune de ispăşire a greşelilor şi necesităţilor mai sumbre ale muncii mele.
- Nu putem face mai mult decât să ne străduim din răsputeri, zise ea pe un ton liniştit. Dacă îngrijorarea este un fel de dobândă pe care o plătim pentru necazurile pe care nu le-am avut încă, vinovăţia e durere irosită pe ceva ce nu poate fi schimbat.
-Ţe rog să-mi aminteşti asta mereu. Am nevoie s-o ;uid. Ii aruncă o privire piezişă. Nu ţi-ai pierdut capacitatea de a-mi critica slăbiciunile şi ambiţiile.
Ea pufni în râs.
- Cineva trebuie s-o facă. Apoi îi evită imediat privirea, necăjită că alunecau tot timpul pe panta intimităţii.
Kirkland nu se miră că reşedinţa Belmond nu se schimbase. în timp ce majordomul, surprins, dar plăcut impresionat, îi conducea la părinţii lui Laurel, mormăi în barbă:
- Să-i terorizez pentru tine?
Expresia ei crispată se mai îndulci.^

- Poţi să încerci, dar mai bine nu. îl luă de braţ. O să fie...^ciudat.
- îmi imaginez. O bătu uşurel pe mâna de pe antebraţul lui. Dar nu trebuie să stăm mult. O scurtă vizită oficială să ne anunţăm împăcarea şi apoi o ştergem.

Laurel zâmbea forţat, dar părea stăpână pe ea când majordomul deschise uşa salonului şi anunţă:

- Lord şi Lady Kirkland.

Intrarea lor îi provocă un şoc palpabil cuplului care stătea de o parte şi de alta a şemineului. Kirkland era surprins cât de mult îmbătrâniseră soţii Herbert. Nu erau doar anii care se adunaseră şi părul lor cărunt, ci şi ridurile de dezaprobare care li se adânciseră pe feţe.

George Herbert se ridică în picioare şi exclamă „Kir- i kland!", iar soţia lui icni şi îşi duse o mână la gură, nevenindu-i să creadă.

- Domnule Herbert, doamnă Herbert.

Kirkland se înclină politicos în faţa lor.

Surprinderea socrilor săi fu urmată de bucurie, dar numai la vederea lui Kirkland. Abia o observară pe fiica lor de mult pierdută, care stătea ţeapănă lângă el.

El îşi puse mâna pe talia lui Laurel într-un gest inten- ■ ţionat intim şi posesiv. Uşoara ei tresărire nu fu observată decât de el. Cu vocea calmă, le spuse:

- Eu şi Laurel ne-am împăcat şi, bineînţeles, am vrut să vă aducem imediat vestea cea bună.
- Da, da, e o veste grozavă! exclamă Herbert. A fost foarte drăguţ din partea dumitale s-o primeşti înapoi j după felul în care s-a purtat

- Dimpotrivă, ea a fost aşa bună să-mi ierte greşelile, j răspunse Kirkland, un pic enervat. Toată vina pentru \ despărţirea noastră e numai a mea.
-Prostii! replică Herbert, radios. Este datoria unei neveste să se supună soţului ei şi să-i satisfacă nevoile, nu să-l părăsească dintr-un capriciu prostesc.
Când faţa lui Laurel se împietri, Kirkland spuse pe j un ton ferm:
- N-a fost nici un capriciu că a plecat. A avut motive întemeiate.
Elizabeth Herbert se încruntă la fiica ei. Fusese o frumuseţe şi transmisese copiilor înfăţişarea ei, dar faţa
i se înăcrise.
- Nu se cuvine ca o femeie să-şi judece soţul! Am încercat să te cresc mai bine de-atât, Laurel. Mulţumesc cerului că ţi-ai venit în sfârşit în fire şi că Lord Kirkland e dispus să-ţi ierte purtarea scandaloasă!
Kirkland simţi că-şi iese din sărite. Acum zece ani, fusese atât de vrăjit de Laurel că nu se gândise prea mult la părinţii ei, în afară de faptul că erau membri respectabili ai micii nobilimi şi încântaţi să dea fiicei lor consimţământul de a se cununa cu ei. Acum îşi dădea seama că, şi dacă ar fi fost un libertin cu faţa ciupită de vărsat,

ei tot ar fi încurajat căsătoria, din moment ce viitorul lor ginere avea un titlu şi avere.
-Aşa cum am spus, eu am fost cel care avea nevoie de iertare. Comportarea lui Laurel a fost ireproşabilă.
Amintindu-şi că împăcarea era cuvântul de ordine al zilei, el continuă: Aştept cu nerăbdare să ne reluăm relaţiile. Putem să luăm loc?

- Desigur, desigur, unde îmi sunt manierele?
Doamna Herbert sări în picioare şi sună din clopoţel.
Voi porunci să ni se aducă ceaiul. Pe când se aşeza din nou, îi şuieră lui Laurel: Cum îndrăzneşti să vii cu soţul tău într-o rochie atât de scandaloasă?
Deşi acele vorbe nu îi erau adresate, Kirkland răspunse, luând mâna lui Laurel şi trăgând-o pe canapea lângă el:
-Vina e a mea, doamnă Herbert. Eu i-am cerut lui Laurel să-şi pună rochia asta pentru că o face să arate excepţional.
Doamna Herbert îşi muşcă buza, nevrând să-şi insulte nobilul ginere, dar fiindu-i greu să-şi ţină în frâu limba slobodă.
Stăpânindu-şi furia, Kirkland continuă:
- Normal, când ne vom întoarce la Londra, Laurel îşi va putea permite cele mai bune croitorese, care sper să-i facă şi rochii în nuanţa asta de albastru.
Faţa soacrei lui se îngălbenise de invidie la gândul că Laurel va avea acces la ultima modă, dar se şi înroşise de furie că fiica ei nu va aprecia la justa valoare posibilităţile pe care le avea. îi spuse cu o voce tăioasă:
-Va trebui să-ţi angajezi o cameristă bună, fata mea, deoarece n-ai arătat niciodată că ştii să te îmbraci ca lumea.
Laurel, care nu spusese nimic de când veniseră acolo, îşi ridică acum capul şi zise limpede:
-Am deja o cameristă. Violet, sclava din Indiile de Vest pe care am salvat-o din ghearele proprietarului ei.
Doamna Herbert păru îngrozită. Domnul Herbert, nemulţumit de felul în care mergea conversaţia, spuse:

- Presupun că veţi sta cel mai mult în Londra. Camera Lorzilor şi tot restul.
Laurel strânse mai tare mâna lui Kirkland, dar spuse cu o voce dulce:
- Eu o să-mi împart timpul între Londra şi Bristol, căci acolo lucrez.
Soţii Herbert erau acum îngroziţi amândoi.
- Locul tău este lângă soţ! exclamă mama ei. Sper că n-o să mai trăieşti printre hoţi împuţiţi şi femei decăzute!
-Toţi sunt copiii Domnului, zise Laurel cu pioşenie. Nu-mi fac decât datoria de creştină.
-Ptiu! Tu i-ai băgat în cap fratelui tău toate prosti-, ile astea! izbucni tatăl ei. Ar trăi acum ca un adevărat gentleman dacă nu l-ai fi târât după tine în mocirlă. Kirkland, trebuie să înveţi cum să-ţi stăpâneşti nevasta!
Kirkland începea să înţeleagă de ce lui Laurel nu-i fusese dor de părinţii ei în ultimii zece ani. Se uită la ea cu multă afecţiune.
- Şi de ce aş vrea să o lipsesc de acele trăsături care o fac atât de deosebită? Atât de vrednică de iubire?
Nu se ştie încotro s-ar fi îndreptat conversaţia dacă nu s-ar fi deschis uşa tocmai atunci şi n-ar fi intrat doi valeţi cu tăvi de argint încărcate cu de toate. Majordomul dedusese că prezenţa unui lord în casă însemna să ofere cele mai alese gustări şi băuturi. Conversaţia devie la ceai, prăjituri şi vreme.
Totul a fost foarte, foarte civilizat după aceea.
capitolul 12
Laurel îşi simţea nervii întinşi la maximum pe când era cu Kirkland în cabrioletă pe drumul de întoarcere la Bristol. Dacă el spunea un singur cuvânt, se temea să nu explodeze.

Intuitiv ca întotdeauna, el rămase tăcut după ce porni trăsura. Pe când coteau din aleea cea lungă pe străduţa

care ducea la drumul principal spre Bristol, îi spuse lui Laurel pe un ton relaxat:
-Tatăl meu mă bătea. Desigur, majoritatea taţilor îşi bat băieţii. Dar al meu o făcea cu un entuziasm deosebit.
Smulsă din propriile gânduri chinuitoare, ea se uită lung la profilul lui calm, regulat.
- Nu mi-ai spus niciodată asta.
-Care tânăr vrea să pară o victimă neputincioasă în ochii fetei pe care o iubeşte? Mâinile sale puternice încetiniră caii pe când se apropiau de o porţiune de drum desfundat. Şi nici nu e amuzant să vorbeşti despre cum e dispreţuit cineva de către cei care ar trebui să ţină cel mai mult la el.
Ea îşi stăpâni emoţia, înţelegând ce voia el să spună.
-Deloc amuzant şi... aproape imposibil. Ca să fiu sinceră, nu mă simţeam atât dispreţuită, cât... lipsită de importanţă. Eram îndatoritoare şi respectuoasă şi nu le făceam niciodată probleme. Asta mă făcea aproape invizibilă, şi aşa eram în siguranţă.
- Mai în siguranţă decât dacă atrăgeai atenţia sau cri- ticile părinţilor tăi ?
Ea se uită în altă parte, cu ochii aţintiţi la gardurile vii de pe marginea drumului, dar fără să le vadă.
-Nu mă criticau prea des. Cred că sunt dezamăgiţi de copiii lor.
-Atunci sunt nebuni. Ajunseseră la o porţiune de drum fără denivelări, iar Kirkland lăsă caii la galop mărunt. Mă întreb cum a reuşit un cuplu atât de convenţional să aibă doi copii atât de interesanţi şi ieşiţi din comun.

Pe ea o surprinse acest comentariu al lui. Daniel era interesant şi ieşit din comun, dar la ea nu se gândise niciodată în acest fel.

- Tatăl mamei mele era un excentric faimos. Părinţii mei se jenau cu el, de aceea bănuiesc că au devenit atât de intransigenţi. Şi au găsit mereu cusururi altora.

- Nu mi-ai spus niciodată de bunicul tău excentric.

-N-am vorbit niciodată de el pentru că mă jenam. Laurel se încruntă. Nici nu sunt sigură ce a făcut atât de jenant. L-am întâlnit doar o dată sau de două ori când eram mică, dar îmi amintesc că era un om vesel. Păcat că nu l-am cunoscut mai bine.

- Nu cred că părinţilor tăi le place veselia. Laurel făcu o grimasă amară.

- Puţin spus. Veselia înseamnă proastă creştere. Nu e demnă de o doamnă.

-Faptul că aţi avut un bunic excentric în arborele genealogic poate v-a ajutat pe tine şi fratele tău să fiţi independenţi şi originali, dar e greu să fii o persoană caldă într-o casă rece. Privirea lui rapidă fu pătrunzătoare. Care e sursa căldurii tale surprinzătoare, Laurel? Evident că nu părinţii tăi. Degetele ei se încleştară pe marginea cabrioletei. Se pricepea de minune să găsească acele aspecte ale copilăriei ei despre care ea prefera să nu discute. Dar întrebarea lui îi aminti de lucrurile bune de care avusese parte în viaţă alături de cele rele.

-Am avut o dădacă minunată, răspunse ea. Nan era o fată din partea locului, care fusese educată la un pension şi voia să se facă profesoară, aşa că şi-a făcut practica la noi în casă. O interesau toate, aşa că şi pe noi, copiii. Când am crescut, ea a părăsit Conacul

Belmond, s-a căsătorit cu un preot nonconformist şi a deschis o grădiniţă.
- Ce copii norocoşi aţi fost! Se pare că ea a pus bazele educaţiei voastre. Au mai fost şi alte influenţe binevoitoare, subversive?
-Am pomenit vreodată de familia Mercer? Vicarul şi soţia lui când noi eram copii. Aproape am locuit în casa vicarului. Domnul şi doamna Mercer. Erau blajini şi toleranţi şi, dat fiind că aveau şase copii, eram întotdeauna bine-venită pentru că îi ajutam cu cei mici. îmi spuneau fiica lor cea mai mare. Ea zâmbi amintindu-şi. Mă lăsau şi să împrumut cărţi.
-Nu mai stau în Belmond, nu? Vicarul care ne-a cununat se numea Browne, din câte îmi amintesc.

- Când aveam eu 16 ani, domnul Mercer a moştenit o mică moşie în Yorkshire şi s-au mutat acolo, spuse ea şi oftă. Mi-au lipsit enorm.
-Aşadar, la 17 ani, când am apărut eu în viaţa ta, erai foarte singură. Se concentră pe mânatul cailor când treceau prin vadul unui pârâu.
Singură şi însetată de iubire. Dar tot s-ar fi îndrăgostit nebuneşte de Kirkland, oricând şi oriunde l-ar fi întâlnit. Fusese cel mai fascinant bărbat pe care îl întâlnise vreodată. încă era.
- Când am împlinit 17 ani, se vorbea în doi peri de trimiterea mea la Londra pentru un sezon la rudele mele sus-puse, dar nu a ieşit nimic din asta. Astfel de lucruri costă mult, iar mama era sigură că nu o să am succes, aşa că urma să arunce banii pe fereastră.
-Ai fi făcut senzaţie, spuse el fără pasiune în voce. Şi ar fi fost mai bine pentru amândoi să fi fost la Londra când am venit eu în vizită la Belmond.

Cuvintele lui erau ca nişte pumnale reci ce o înjunghiau pe la spate, dar nu putea nega adevărul din ele. Cine se ia în grabă se căieşte toată viaţa. Cu o voce la fel de lipsită de pasiune, Laurel spuse:

- Nu ştiu dacă întâlnirea noastră dovedeşte că Dumnezeu are simţul umorului sau că suntem fiecare crucea pe care trebuie s-o poarte celălalt.

în loc să se înfurie, el râse.

- Asta e un mod interesant de a privi căsătoria noastră, milady. Mă aştept să fim fiecare crucea celuilalt, dar sunt sigur că le putem purta ca prieteni. Acum că suntem mai copţi şi avem mai multă minte. Şi vor avea un copil pe care să-l iubească împreună.

Ea spuse brusc:

- Iţi mulţumesc că m-ai apărat de părinţii mei. Erau aşa încântaţi să te revadă, că ar fi fost mai uşor să le ignorăm comentariile.

- Eşti soţia mea. E datoria mea să te apăr, chiar şi de propriii tăi părinţi dacă e necesar. Se uită la ea. Daniel nu te-a apărat?

- Ştiau că nu e bine să mă critice în faţa lui. Şi, după ce a împlinit zece ani, a fost mai mereu la şcoală.

- Ceea ce a fost câştigul meu şi pierderea ta. Mi-a fost un prieten bun.

- Pe atunci am început să petrec mai mult timp cu familia Mercer. Laurel oftă. Nu-mi prea vedeam părinţii. Oare de ce îmi pasă încă aşa mult ce gândesc ei?

Ea nu aştepta un răspuns, dar el spuse gânditor:

-Poate este felul în care natura îi împiedică pe copii să-şi omoare părinţii când relaţia se dovedeşte imposibilă.

Ea clipi.

-Aş crede că ai glumit dacă n-aş fi sigură că nu.
- Dacă eram mai mare şi mai puternic, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat cu propriii mei părinţi. După ce a murit mama, i-am spus tatei că vreau să merg la bunicii mei din Scoţia şi să rămân la ei. Mi-a dat cea mai groaznică bătaie din viaţa mea.
Kirkland încetini caii la trecerea printr-un cătun, evitând la mustaţă un pui care alerga chiar pe mijlocul drumului.
- Şi ai vrut să-l omori.
-De fapt, am încercat... ai avut dreptate în privinţa tendinţelor mele criminale. Dar cuţitul pentru deschis scrisori de pe biroul lui era tocit, aşa că nu i-am făcut prea mult rău. N-a fost unul dintre cele mai bune momente ale mele.
De această dată, el părea să aibă nervii atât de întinşi, că puteau să-i pocnească în orice clipă. Ea îşi puse mâna dreaptă peste stânga lui, cea în care strângea hăţurile.
- Pentru că ţi-ai pierdut complet controlul sau pentru că nu ai reuşit să-l răneşti mai grav?
-Nu sunt prea sigur. Din fericire, atacul meu furibund l-a convins să mă trimită la Academia Westerfield. Considera asta o pedeapsă, pentru că mă ţinea departe de rudele mele din Scoţia. Se uită la ea, uşor amuzat. Căile Domnului sunt într-adevăr misterioase.

Iubire regăsită
- Lady Agnes Westerfield a fost o binecuvântare pentru băieţii de toate felurile de la şcoala ei. Sper să am ocazia s-o întâlnesc într-o zi.
-Vei avea. Vine des din Kent în capitală. Intrau în periferiile oraşului Bristol şi traficul devenea din ce în ce mai congestionat, aşa că James încetini vehiculul. Ai în- tr-adevăr o cameristă pe care ai scăpat-o de sclavie ?

Ea se relaxă puţin când îi auzi întrebarea.
-Violet e o cameristă cu pregătire care a fost sclavă în Jamaica, iar eu l-am împiedicat pe un tip scandalos, numit căpitanul Hardwick, să o ducă de aici pe vasul lui. Zicea că o cumpărase, aşa că i-am citat un precedent legal şi, cu sprijinul docherilor, am reuşit să o iau de acolo şi s-o duc la adăpost. E la Casa Sionului acum.
Kirkland se încruntă.
-Am auzit de căpitanul ăsta Hardwick. E un ticălos si probabil face comerţ ilegal cu sclavi. Bănuiesc că nu ai luat în considerare riscul pe care ţi-l asumai, aşa-i?
-Nu prea. Nu era timp. Ridică din sprâncene. Nu trebuie să-mi ţii o predică despre nesăbuinţa mea. A făcut-o Daniel înaintea ta.
-E o poveste urâtă care putea să iasă foarte prost, dar, din fericire, nu a fost aşa. Bravo, milady. îşi înclină capul în semn de respect. Deci o iei cu tine la Londra?
- Nu am întrebat-o încă. Nu m-am gândit la asta până nu mi-a zis mama că trebuie să-mi angajez o cameristă. Poate că Violet nu vrea să vină la Londra.
- Cred că va fi încântată să te însoţească.
Traficul era aglomerat după-amiaza, aşa că discuţia lor se termină până să ajungă înapoi la Herbert House. Kirkland coborî şi o ajută pe Laurel să se dea jos din cabrioletă. îi ţinu mâna un pic mai mult, chiar după ce coborâse, şi o privi sugestiv.
Ea era perfect conştientă de puterea şi de apropierea lui şi îi veni în minte gândul absurd că voia s-o sărute, îşi trase mâna dintr-a lui. El nu reacţionă la gestul ei nepoliticos, îi zise doar:
- Te-ai simţi ofensată dacă ţi-aş spune că pari obosită şi ai nevoie de odihnă?

Deci nu îl interesa so sărute, era doar îngrijorat pentru sănătatea ei.
-Ai dreptate, a fost un drum obositor. O să mă odihnesc acum.
El dădu din cap aprobator.
-Trebuie să duc înapoi cabrioleta. Când o să fii gata de călătoria până în capitală ?
Ea se gândi un pic şi îşi dădu seama că era mai bine să plece cât de curând.
- Pot să fiu gata mâine-dimineaţă. Mă duc să vorbesc cu Violet.
- Dacă refuză, va fi uşor să găsim o cameristă bună în Londra.
-Aşa e, dar Violet e foarte bună şi o cunosc.
Şi ea prefera să meargă la Londra cu cel puţin o persoană prietenoasă. Cu cineva care i-a fost alături. De ce gândise aşa? Kirkland nu îi era duşman. Dar nu era acelaşi lucru cu a spune că îi era alături, îşi dădu ea seama când el făcu o plecăciune curtenitoare şi se sui din nou în cabrioletă.
Pe când James pleca, ea realiză că nu era doar obosită, ci şi lihnită de foame, aşa că se duse direct la bucătărie, unde doamna Wicker îi oferi supă, pâine şi brânză. Mâncarea îi dădu putere să urce la ea în odaie. Odată acolo, îşi aruncă săculeţul pe un scaun, îşi dădu jos pantofii şi se băgă în pat. Nu era uşor să fii însărcinată.
Shadow apăru ca prin vrajă, cum făcea de obicei, ca să doarmă cu ea. Adormi cu corpul lui blănos ghemuit lângă ea, iar ea se întrebă dacă meritase să-şi vadă părinţii. Bănuia că da - dar nu mai voia să-i vadă pe viitor fără Kirkland lângă ea so apere.
Kirkland nu se grăbi să ducă înapoi cabrioleta la grajdurile orăşeneşti de unde o închiriase şi se întoarse pe jos la casa lui Laurel. Vizita la soţii Herbert îl tulburase. Nu numai că detesta să vadă ce

urât se purtau cu Laurel, dar şi înţelegea acum de ce şovăia ea aşa mult să-şi reia traiul cu el. Cu părinţii ei ca exemplu, era surprinzător şi că acceptase să se mărite. Dar ei se iubiseră nebuneşte,

cu pasiunea tinereţii, care era mai mai presus de experienţă sau de raţiune. Acum erau mai copţi amândoi, dar şi aşa, el tot o dorea cu disperare. Provocarea care îl aştepta era so facă să simtă şi ea acelaşi lucru pentru el.

capitolul 13

Laurel dormi buştean doar două ceasuri, dar se trezi revigorată. Era timpul so caute pe Violet, aşa că traversă grădina înspre Casa Sionului. O găsi pe fată într-un colţ al sălii comune, arătând cum se face o pieptănătură formală complicată pe una dintre cele patru eleve ale ei.

Văzându-l pe Laurel apropiindu-se, Violet le spuse fetelor:

-Exersaţi acum una pe alta. Gândiţi-vă că sunteţi prezentate reginei!

Apoi se întoarse spre Laurel, cu un aer întrebător. Purta o rochie crem elegantă care se potrivea cu tenul şi părul ei închise la culoare. Laurel io cumpărase de la un talcioc, iar talentul cu care o modificase Violet stătea mărturie aptitudinilor ei de cameristă.

- Cum se descurcă elevele tale? o întrebă Laurel.
- Foarte bine. Sunt toate dornice să devină mai pricepute. Violet le privi pe fete cu drag. Toate erau îmbrăcate îngrijit, urmând exemplul profesoarei lor. A fost o idee bună să cumpăraţi hainele astea vechi de la talcioc ca să înveţe şi ele cum să îmbrace o doamnă, exersând una pe alta.

-Cu hainele astea, pot învăţa şi să facă mii de modificări!
Laurel studie expresia lui Violet. Fata se acomodase uşor în Casa Sionului, şi toată lumea o iubea. îşi dădea multă silinţă să le pregătească pe viitoarele cameriste, dar se vedea pe faţa ei că era obosită.
- Mă aştept ca vestea despre sosirea soţului meu să se fi răspândit deja în ambele case, nu-i aşa?

- Da, domnişoară Laurel. Sau mai degrabă, doamnă Kirkland. Violet zâmbi. Toate suntem moarte de curiozitate, bineînţeles.
- Cu siguranţă, zise Laurel, fără să ofere nici o explicaţie. Mâine-dimineaţă plec la Londra să petrec cam o lună cu Kirkland. N-ai vrea să vii cu mine şi să-mi fii cameristă?
Ochii fetei se măriră de entuziasm.
- O, da, domnişoară! Scuzaţi, doamnă. Mi-ar plăcea enorm să plec din Bristol şi să vă slujesc.
Laurel îşi ridică ochii.
- Nu-ţi place în Bristol?
Violet îşi muşcă buza.
-Nu-i asta, dar de mai multe ori, când am ieşit în oraş, m-a urmărit cineva, sunt sigură.
- Eşti foarte drăguţă şi ai o înfăţişare exotică. Sigur că te remarcă bărbaţii.
Violet scutură din cap.
-Aşa e, din păcate, dar de data asta a fost altceva. Ieri, când plecam de la piaţă, am văzut un bărbat pornind după mine. M-am întors la piaţă şi m-am amestecat în mulţime înainte să plec pe alt drum. Era îmbrăcat ca un marinar şi avea o cicatrice lungă şi curbă pe obrazul stâng. Fata se înfioră. Mă tem că Hardwick a

angajat nişte oameni să mă răpească pentru el dacă li se iveşte vreun prilej.
Fiindcă îl văzuse pe Hardwick şi ochii lui de om crud, Laurel nu se îndoia că făcuse exact asta ca s-o prindă iar pe fata care scăpase din mâinile lui.
-Ar fi trebuit să-mi spui! Poţi să fii gata de plecare mâine-dimineaţă?
-Aş pleca şi acum dacă-i vorba de un loc sigur, spuse Violet simplu. Mă duc acum să vă fac bagajele. Aveţi ceva de cusut? Sau mici modificări? Le-aş putea face diseară.
Laurel făcu o grimasă.
-Nu-ţi face griji, că nu e nimic de cusut. Cred că soţul meu îmi va trimite o croitoreasă din Londra să-mi facă o garderobă nouă.

Violet pufni în râs.
- După expresia pe care o aveţi, cred că eu o să mă bucur mai mult de asta decât dumneavoastră.
-Ai dreptate. Mă bizui pe tine să mă ajuţi să aleg ce-mi vine mai bine, nu ce e neapărat la modă.
-Veţi fi uşor de îmbrăcat, doamnă. Cu înălţimea, coloritul şi silueta asta, acordaţi prea multă încredere eforturilor mele.
- Sper că ai dreptate, zise Laurel cu îndoială în glas.
Adevărata problemă era dacă acorda prea multă încredere soţului ei. Spunându-şi că îi va fi mai uşor să se confrunte cu croitoresele decât cu părinţii ei, se despărţi de Violet şi se duse s-o caute pe Anne Wilson, intendenta de la Casa Sionului. Când îşi găsi prietena în camera pentru rufărie, Anne nu mai aşteptă să fie salutată. întorcându-se, cu un zâmbet pe faţă, îi spuse:
- Ei bine, fata mea? Pleci acum cu soţul tău cel arătos, nu-i aşa?

-Toată lumea de aici ştie ce o să fac? o întrebă Laurel, exasperată.
- Foarte probabil. Anne, o femeie rotofeie, simpatică şi capabilă, se refugiase la Casa Sionului fugind de un soţ beţiv care o bătuse aproape s-o omoare. Se bucurase fără jenă când, la puţin timp după aceea, bărbatul căzuse de pe un pod şi se înecase când se întorcea acasă pe drumul de la cârciumă. Acum conducea Casa Sionului cu energie şi compasiune, ajutând femeile şi copiii de acolo să-şi refacă viaţa.
-Plec mâine-dimineaţă, dar mă voi întoarce, zise Laurel. în Bristol mă voi simţi întotdeauna acasă.
Anne scutură din cap, deloc convinsă.
-Aşteaptă şi ai să vezi, draga mea. Ai fost sufletul şi temelia Casei Sionului, dar cred că am ajuns acum în punctul în care putem supravieţui şi fără tine. Este timpul să te îngrijeşti şi de viaţa ta. Zâmbi cu subînţeles. Doamna Wicker a fost foarte impresionată de soţul tău şi cred că se pricepe la bărbaţi.
-Aşa ar trebui, spuse Laurel cu acreală în glas. A cunoscut destui. Are şi gura slobodă.

- Gura slobodă şi cea mai bună mână la aluaturi din Bristol. Poate ai vrea so rogi să devină bucătăreasă permanentă în Casa Herbert şi profesoară de artă culinară. Asta ţi-ar lua o povară enormă de pe umeri.
Sugestia lui Anne fu imediat îmbrăţişată.
- E o idee grozavă. O so întreb dacă vrea slujba.
- De fapt, ea e cea care mi-a bătut apropouri, spuse Anne, zâmbind.
Laurel râse şi îşi îmbrăţişă prietena.
-O să-mi fie dor de toată lumea, dar cel mai mult de tine.

Anne o strânse tare în braţe şi ochii i se umplură de lacrimi când se despărţiră.
- Fie că asta rămâne sau nu casa ta, trebuie să te întorci în vizită.
Amintindu-şi sugestia lui Kirkland, Laurel îi spuse:
- Poate îmi faci o vizită la Londra. Ţi-ar plăcea?
- Londra! murmură Anne, cu ochii rotunzi de uimire. Asta e o invitaţie grozavă! întotdeauna mi-am dorit să văd capitala. Dar acum trebuie să te conduc spre ieşire. Sunt sigură că ai multe de făcut.
Când cele două femei ajunseră în holul de la baza scărilor, o fetiţă cu părul roşu ca focul ieşi repede pe o uşă şi alergă direct la Laurel, îmbrăţişându-i genunchii.
- Nu pleca, domnişoară Laurel!
într-adevăr, veştile circulau repede. Laurel o ridică în braţe pe fetiţă.
- Nu plec pentru totdeauna, Missy! Mă întorc întro lună, şi tu vei mai creşte câţiva centimetri până atunci, sunt sigură.
Missy îi înconjură lui Laurel gâtul cu braţele ei firave.
- Nu plecaaaaaa!
Nedumerită, Laurel admise că era manipulată de un maestru.
- îmi pare rău, drâguţo, dar trebuie să plec. Am făcut o promisiune.
- încalco! spuse Missy cu fermitate.

Laurel se gândi la jurămintele ei încălcate de la cununie şi îşi stăpâni o tresărire.
- N-ar trebui să ne încălcăm promisiunile, Missy.
- Atunci promite-mi că te întorci!

Fetiţa avea aproape cinci ani, dar părea de trei din cauza înfometării şi a bătăilor îndurate până mama ei o luase şi fugise cu ea de la soţul beţiv.

- Promit, zise Laurel, gândindu-se că va fi o promisiune uşor de ţinut.

Eileen Bailey, mama lui Missy, intră în holul cel mare. Părul ei era mai închis la culoare decât al fiicei, iar pe maxilar avea o cicatrice, amintire de la soţul de care fugise, dar zâmbetul îi era sincer şi afectuos.

- O să ne fie dor de dumneavoastră, dar vă doresc numai fericire în noua viaţă.

- Mulţumesc.

Fără tragere de inimă, Laurel o mută pe Missy în braţele mamei sale. Va avea oare şi ea o fetiţă? îşi dorea un băiat pentru ca James să aibă un moştenitor, dar o fetiţă ar fi mai drăgălaşă de ţinut în braţe şi de crescut.

- Cred c-ar trebui să dăm pentru tine o petrecere de rămas-bun diseară, spuse Anne. Mai sunt mulţi care vor să-şi ia adio de la tine.

-Dar nu plec pentru totdeauna! protestă Laurel din nou.

- Poate că nu, spuse Anne, dar lucrurile se vor schimba oricum, sunt sigură.

Laurel ştia că prietena ei avea dreptate.

-Să fie petrecere atunci, dar nu ceva pretenţios. Te las pe tine s-o organizezi, dar aş vrea să fie multe prăjituri!

In timp ce Missy chiuia de încântare, Laurel îi trimise o bezea şi ieşi. Dat fiind că Daniel era plecat, se opri la infirmerie înainte de cină. Ştia că nu era de neînlocuit, dar tot îi era greu să lase infirmeria şi Casa Sionului pe alte mâini. Amintindu-şi din nou că va fi înapoi într-o lună, traversă grădina spre Herbert House şi fu surprinsă să-şi vadă fratele în micul său birou de lângă cabinetele de consultaţii.

-Daniel! Laurel intră în birou. Te-ai întors de curând?
El îşi ridică privirea de la biroul în dezordine, cu faţa ca granitul.
- M-am întors acum o jumătate de oră şi mi s-a spus imediat că mâine pleci la Londra şi că Kirkland stă sub acoperişul meu.
Brusc exasperată, Laura trânti uşa după ea.
-E acoperişul meu, dacă ai uitat. Eu am cumpărat ambele case. De fapt, bănuiesc că sunt ale lui Kirkland, deoarece un soţ e stăpân pe toate proprietăţile soţiei sale. Cu banii lui s-a plătit tot ce-am făcut aici.
Daniel sări în picioare, cu furia citindu-i-se în ochi.
-O să mut infirmeria în altă parte! Casa Sionului e responsabilitatea ta. Poţi să o extinzi şi în clădirea asta după ce plecăm amândoi.
Laura icni, îngrozită de prăpastia ce se căscase între ei.
- Daniel, să nu ne certăm pentru asta. Am fost mereu în stare să aranjăm lucrurile după ce le-am discutat calm. Kirkland a fost odată prietenul tău. De ce te porţi de parcă sunt ademenită de diavol în focul iadului dacă încerc un fel de împăcare?
Daniel o privi fix, iar ea îşi dădu seama ce extenuat de muncă şi obosit de călătorie era. îmblânzindu-şi vocea, îi spuse:
- Să stăm jos şi să vorbim ca frate şi soră care se iubesc, aşa cum am fost mereu. Te rog…
Daniel expiră cu zgomot şi se trânti din nou pe scaun.
-Ai dreptate. îmi pare rău, Laurel. Ai dreptul şi, poate, datoria să te împaci cu soţul tău, dar nu mă poţi opri să fiu îngrijorat că îţi va distruge iar viaţa. Trase sertarul de jos din stânga, scoase o sticlă cu brandy şi un păhărel, îşi turnă o porţie generoasă şi dădu

imediat pe gât jumătate. După ce bău alcoolul, faţa i se relaxă. De asta nu m-am făcut oficial metodist. Nu sunt gata să renunţ la toate viciile mele.
-Unul sau două pahare de brandy pe lună nu sunt un păcat. Laurel mută pe jos un teanc de hârtii

de pe celălalt scaun ca să se poată aşeza. Nu uita dansul, îţi aminteşti cu câtă plăcere dansam când eram mai tineri? Nici unul din noi nu vrea să renunţe la plăcerea ;ista, deşi acum nu avem prea multe ocazii.
Daniel rămase ca o stană de piatră, iar Laurel îşi aminti cu întârziere că Rose Hillard fusese partenera lui preferată. Amândurora le plăcea enorm să danseze şi arătau aşa bine împreună, mişcându-se ca doi oameni care gândeau la fel. Nu-l văzuse niciodată pe Daniel mai fericit ca atunci când dansa cu Rose. Probabil că şi el se gândise la acelaşi lucru, căci înclină paharul spre ea, spunând:
- Să dea Domnul să mai avem parte de zile în care să dansăm şi în viitor. îşi termină băutura şi puse paharul deoparte. Ce zici, începem prin a-mi spune cum au mers lucrurile cu Kirkland?
- Nu-i nimic aşa dramatic cum îţi închipui. Se gândi o clipă cum putea să rezume o relaţie complicată atât de repede. Amândoi suntem de acord că am fost prea tineri când ne-am căsătorit şi acum suntem prea diferiţi ca să formăm iarăşi un cuplu normal, dar el m-a convins că, de dragul copilului, ar trebui să fim prieteni.
-Cât de prieteni? Sau nu este treaba mea? întrebă Daniel pe un ton sec.
-Destul de prieteni pentru ca eu să mă pot mişca nestânjenită între lumea lui Kirkland şi viaţa mea de

nici, spuse ea, ignorând sensul cuvintelor lui. Pentru început, o să mă duc la Londra pentru o lună. Suficient timp să cunosc câţiva dintre prietenii săi şi să fac un pas în lumea lui. Apoi mă voi întoarce la viaţa mea adevărată. îmi închipui că o să-i fac una sau două vizite pe an. Poate că o să treacă şi el pe la mine la Bristol din când în când, deşi sunt sigură că nu va sta mult, căci nu o să aibă multe de făcut.

- Mi-e greu să mi-l imaginez ducând o viaţă inactivă, zise Daniel. La fel de greu cum ar fi să mi te închipui pe tine o doamnă elegantă şi distinsă în Londra.

-Ai dreptate în privinţa asta, fu de acord Laurel. Dar vreau să ştiu cum să mă port în lumea lui în aşa fel

ca prietenii să nu-l compătimească pentru că a făcut o mezalianţă dezastruoasă.

- Oricine crede asta e un tâmpit, pufni Daniel.

-Dacă prietenii lui nu m-au văzut niciodată, cum pot să gândească altfel? Voi face tot ce-mi stă în puteri să fiu o contesă modestă şi demnă. Laurel zâmbi. Cred că o să mă descurc câteva săptămâni. Apoi mă voi întoarce la Bristol şi voi fi din nou eu însămi. în afară de faptul că voi avea un copil, viaţa mea nu se va schimba prea mult.

- Cred că nu-ţi dai seama câte schimbări vor surveni, spuse Daniel pe un ton aspru. Dar, dacă eşti sigură că vrei să faci asta, eu nu te pot opri.

-Nu sunt sigură că vreau, spuse ea, ezitantă. M-am rugat pentru asta şi cred sincer că împăcarea este lucrul care trebuie făcut.

-Atunci nu mai e nimic de spus. îi dărui zâmbetul lui cald, fermecător. Ştii că vreau tot ce e mai bun pentru tine. Şi, dacă ăsta e Kirkland... ei bine, voi fi fericit pentru voi amândoi.

Laurel se simţi mai uşurată. Ea şi Daniel fuseseră atât de apropiaţi ani de zile, având aceleaşi ţeluri, lucrând cot la cot, că o duruse dezaprobarea lui faţă de Kirkland.
-Amândoi am chibzuit totul cu multă maturitate. Cred că putem fi prieteni şi părinţi în acelaşi timp.
- Sper să fie aşa. Daniel se încruntă. Aproape am uitat. Umblă vorba că tu şi Kirkland aţi făcut o vizită la Belmond azi-dimineaţă. Cum a mers?
Laurel era din nou tensionată.
- Părinţii noştri l-au primit bine pe Kirkland şi m-au condamnat pe mine, James a insistat că toată vina este a lui şi m-a apărat, am luat ceaiul şi ne-am întors acasă.
El se încruntă din nou.
- De ce te-au învinuit?
Ea oftă.
- Că sunt o soţie nevrednică, că nu te-am lăsat să duci o viaţă de gentleman şi că nu ştiu să mă îmbrac. Cam la ce mă aşteptam.

Daniel mormăi în barbă un cuvânt foarte nedemn de un vicar.
- îmi pare rău că a trebuit să înduri toate astea, dar sunt convins că Daniel te-a apărat. Sunt sigur că vor fi mai primitori după ce le trece şocul.
-Speranţa nu moare niciodată, spuse Laurel pe un ton sec.
- Sunt părinţi dificili, recunoscu el. Dar mă bucur că ;iţi trecut pe la ei. Nu e bine să te înstrăinezi de familie.
- Sau de soţ. Sper din tot sufletul că în curând voi fi în termeni buni cu toţi cei din viaţa mea. Simţindu-se iar obosită, Laurel se ridică în picioare. Anne Wilson vrea să dea astă-seară o petrecere de adio la

Casa Sionului. Sper că vii şi tu. Cred că mica noastră comunitate ar fi îngrijorată dacă ar crede că suntem supăraţi unul pe celălalt.
- Dacă nu se iveşte o urgenţă chirurgicală, voi fi acolo, îi promise el. Vine şi Kirkland?
- Nu sunt sigură. Nu ştie încă, dar se va întoarce curând. Şi-a exprimat dorinţa de se întâlni cu prietenele şi colegele mele de aici.
Daniel dădu din cap aprobator.
-Eu şi el ne putem strădui să ne purtăm civilizat. Unul cu altul.
- Comportamentul civilizat e şi scopul nostru.
Laurel plecă, sperând că fratele şi soţul ei vor fi prieteni din nou. Prietenia era prea preţioasă ca să se piardă.
capitolul 14
Kirkland cânta la pian ceva blând şi se întreba dacă va apărea Laurel să cineze împreună, când ea dădu buzna în salonul de muzică, cu faţa roşie şi părul într-o dezordine încântătoare. Era atât de fermecătoare, că îi veni greu să nu traverseze odaia şi s-o îmbrăţişeze. Se ridică, lăsând pianul între ei ca măsură de siguranţă.

-Arăţi de parcă ai fost foarte ocupată. Dacă ai prea multe de făcut, puteam amâna plecarea cu o zi.
îi plăcea să se refere la ei doi cu pronumele „noi“.
Ea scutură din cap.
-Ar fi jenant să mai rămânem după ce ne spune toată lumea la revedere. Că veni vorba, va fi o mică petrei cere de rămas-bun diseară la Casa Sionului. Ai vrea să vii şi tu?
- Desigur. Zâmbi uşor. Prietenele tale trebuie să vadă că nu am coarne, copite sau coadă. Apropo, am auzit că s-a întors Daniel.

- Tocmai am vorbit cu el, şi a ales un comportament civilizat. Va fi aici astă-seară dacă nu e chemat la o urgenţă. Laurel zâmbi trist. Mai are unele îndoieli în privinţa sănătăţii mele mintale, dar ne doreşte binele.
-Mă bucur. Şovăielnic, deoarece nu era obişnuit să-şi arate emoţiile, adăugă: Sper că într-o zi el şi cu mine vom fi din nou prieteni.
-Şi eu sper. îşi vârî în spatele urechii un cârlionţ arămiu. Urechea ei delicată, încântătoare... Violet vrea să vadă dacă mă poate face să arăt la modă.
El dădu din cap aprobator.
- Tu ai frumuseţe, care e mai bună decât moda, dar j va fi bine să ai lângă tine pe cineva cunoscut.
-Şi eu am gândit la fel. Expresia lui Laurel deveni serioasă. Ea crede că Hardwick a pus oameni s-o urmă-; rească pentru a o răpi.
Kirkland se încruntă.
- E în stare de aşa ceva. Violet va fi mai în siguranţă la Londra.
- Noi două putem vizita oraşul împreună, remarcă Laurel. Coborâm la cină, milord? Va fi o masă uşoară datorită petrecerii. Doamna Wicker n-a vrut să mă lase în bucătărie, cred că pregăteşte ceva special.
- Aştept cu nerăbdare reuniunea.
îi oferi braţul lui Laurel.
După o clipă de ezitare, ea îl acceptă, punându-şi mâna fină pe mâneca lui. Abia îi simţea degetele, dar acea atingere uşoară îl încălzi. Făceau progrese - îl atingea

chiar şi când nu erau în public. Unde vor ajunge oare după o lună petrecută sub acelaşi acoperiş?

După cină, Kirkland o aşteptă pe Laurel până se schimbă şi îşi aranjă părul. Ea apăru în aceeaşi rochie azurie pe care o purtase când fuseseră la părinţii ei, dar cineva, probabil noua ei cameristă, Violet, îi decoltase foarte mult corsajul. Prea mult pentru Laurel, care îşi pusese, din sfială, o eşarfă albă care să-i acopere o parte din decolteu. Dar şi aşa, tot frumoasă era. Şi purta verigheta. Privirea lui se fixă pe cerculeţul de aur.
-Văd că ţi-ai găsit inelul, zise el, emoţionat.
- Nu l-am pierdut niciodată, spuse ea, calmă.
El îi ridică mâna stângă şi sărută cercul de aur de pe degetul inelar, apoi se întrebă dacă nu-şi dăduse prea mult în vileag sentimentele. Dacă ar şti ce simţea el cu adevărat, ar lua-o la fugă. Lăsându-i mâna, el spuse încet:
- E bine să-l văd din nou.
- Nu port mănuşi în seara asta, ca să vadă toată lumea inelul şi să ştie că suntem căsătoriţi, îi explică ea, conducându-l în grădina mare dintre case, înconjurată de un zid.
Era încă lumină, iar el se uită prin jur admirativ în timp ce mergeau spre cealaltă^ casă pe aleea largă, şerpuită, pavată cu dale de piatră. în afară de flori şi de tufe, erau acolo legume, verdeţuri şi pomi fructiferi pe spaliere lipite de zidul grădinii.
- Grădina e frumoasă, dar şi practică, din câte văd. Tu ai conceput-o aşa?
- E proiectul de suflet al lui Anne Wilson, intendenta de la Casa Sionului. Le pune pe locatarele de aici să muncească în aer liber. Pe femeile care au fost maltratate le linişteşte întotdeauna să lucreze cu plantele şi florile. Laurel făcu semn spre straturile de legume. Faptul că ne producem hrana e de asemenea foarte util.
Se opriră lângă o frumoasă bancă de lemn pusă sub

o boltă înflorită.

- Văd că sunt şi locuri unde te poţi bucura de pacea din acest loc. Un alt avantaj pentru cei care au nevoie de un refugiu, nu?
Laurel încuviinţă din cap.
- Noua mea cameristă, Violet, stă aici în fiecare zi cel puţin câteva minute. Spune că îi place să fie liberă să şadă puţin fără să se îngrijoreze că va fi pedepsită pentru că nu munceşte.
El îşi plimbă degetele peste lemnul frumos sculptat al spetezei şi braţelor băncii.
- Băncile astea sunt făcute de meşteri din partea locului? N-am mai văzut altele la fel.
-Unul dintre puţinii bărbaţi care au stat în Casa Sionului a făcut sculptura. E marinar şi sculpta pentru propria relaxare în lungile călătorii pe mare, explică ea. Face lucruri frumoase.
-Cum a ajuns să locuiască aici? Aveam impresia că locuitorii din Casa Sionului sunt toţi femei şi copii.
-A fost în marină şi şi-a pierdut un picior într-o bătălie navală cu francezii. E unul dintre cei şase bărbaţi, majoritatea foşti soldaţi sau marinari, toţi cu handicap. Locuiesc în nişte barăci renovate, pe aleea de lângă zid.
-Separat de femei, pentru că bărbaţii nu prezintă încredere, nu? întrebă Kirkland pe un ton sec.
- Să zicem că asta reduce ispita de ambele părţi, răspunse ea. E util să ai rezidenţi de sex masculin. Nu doar pentru muncile mai grele, ci şi ca paznici.
-Paznici? întrebă el, apoi ghici răspunsul. Ca să le apere pe femei de soţii violenţi.
-Exact. Era cât pe ce să avem odată o crimă aici, până a intervenit unul dintre foştii noştri soldaţi. îi lipseşte o mână, dar tot ştie să se comporte ca un soldat. Ea se

încruntă. Majoritatea femeilor care pleacă de aici îşi găsesc slujbe decente, dar e mai greu să găsim de lucru pentru bărbaţi.
- Munca e soluţia, nu? spuse el pe un ton meditativ. Se pare că această Casă a Sionului trebuie să-şi înceapă propria afacere în procurarea de slujbe. începând cu sculptorii în lemn.

Iubire regăsită
101
-M-am gândit să fac asta, dar nu ştiu cum să încep
0 afacere şi nu am timp să învăţ. Ridică privirea printre gene. E nevoie şi de bani ca să începi ceva.
- Şi faci deja economii la sânge? spuse el, amuzat. Pot s;Vţi dau eu fonduri şi cunosc un om din Birmingham care a înfiinţat mai multe manufacturi mici. Cred că poate fi convins să vină la Bristol şi să te ajute să faci acelaşi lucru.
-Ar fi minunat!
Ochii lui Laurel străluceau.
- Cât stai în Londra, poate vei avea timp să cercetezi ce ar fi potrivit şi de succes în Bristol, îi sugeră el. Apoi poţi să scrii o propunere şi să te apuci de treabă.
- Aşa o să fac. Ezită un pic. Şi dacă împăcarea noastră nu reuşeşte?
El detesta faptul că se gândea la această posibilitate.
- Tot îţi voi da fondurile de care ai nevoie, îi promise.
1 mi place să fac bine cu banii mei, Laurel. Doar că nu am timp să găsesc moduri folositoare. Voi lăsa asta în seama ta. Când se apropiau de adăpost, Kirkland auzi muzică. Dansăm diseară? Vor fi destui bărbaţi care să vă invite la dans?

-Nu, dar asta nu va opri pe nimeni să danseze! Nici nu-mi amintesc când am dansat ultima oară, spuse ea cu nostalgie în glas.
- Plăcerea să-ţi fiu partener va fi de partea mea, zise el. Şi asta le va ajuta pe prietenele tale să se convingă că suntem fericiţi împreună.
- Şi că nu ai coarne şi copite, spuse ea zâmbind şi îi luă braţul ca o nevastă posesivă.
Kirkland deschise uşa şi intrară în antreul mic, unde îi învălui muzica. La stânga, se amenajaseră camere de primire într-o sală de bal cu dimensiuni adecvate. In capătul opus era un pian vechi la care stătea o pianistă în vârstă. Aşezat lângă ea, un bărbat cărunt cu un picior de lemn cânta cu vioiciune la scripcă. Scaunele erau puse lângă pereţi, majoritatea fiind ocupate de femei mai în vârstă şi de câţiva bărbaţi, iar în mijlocul încăperii mişunau femei şi copii.

- Toţi oamenii ăştia stau aici? întrebă el uimit.
Laurel se uită prin încăpere.
-Mulţi, dar nu toţi. Unii au locuit aici odată, iar acum au de lucru şi la casele lor, dar s-au întors pentru petrecere. Unii sunt voluntari care ne ajută aproape tot timpul. Elizabeth Ware, blonda aia drăguţă de lângă doctorul Hoit, este unul dintre ei. înclină din cap spre stânga. Violet e acolo.
Kirkland îşi urmă soţia înspre o tânără mulatră uluitor de atrăgătoare, dar îmbrăcată cu decenţa unei doamne, în loc să-şi etaleze farmecele exotice. învăţase probabil că nu era bine să atragă atenţia bărbaţilor. Păcat că nu reuşise. Cineva strigă:
- Iată-i, au venit!
Muzica şi rumoarea încetară brusc, şi toţi întoarseră capetele spre ei, inclusiv pianista şi violonistul. Kirkland se confruntase cu spioni, trădători şi chiar cu

prinţul regent în toane proaste, dar nu fusese niciodată studiat aşa amănunţit. Sau criticat. Erau acolo copii şi femei de toate vârstele şi o mână de bărbaţi trecuţi prin viaţă. Daniel nu se vedea, cel puţin nu încă.
Mâna lui Laurel îi strânse mai tare braţul. Ridicând tonul, ea spuse:
- Bună seara, prieteni. Permiteţi-mi să vi-l prezint pe soţul meu, James Kirkland.
Kirkland le dărui cel mai frumos zâmbet al lui.
- E o mare plăcere pentru mine să-i întâlnesc pe prietenii care au devenit familia lărgită a soţiei mele.
în timp ce mulţimea răsuflă uşurată, plăcut impresionată şi începu să se foiască din nou, o femeie simpatică, dar autoritară se apropie de ei.
-Domnule Kirkland, bun venit la Casa Sionului! Eu sunt Anne Wilson, intendenta acestui stabiliment.
El făcu o plecăciune adâncă.
- Şi una dintre prietenele lui Laurel. Am discutat posibilitatea de a vă face o vizită la Londra. Sper să o aveţi în consideraţie.
-Veţi fi bine-venită oricând.
Ochii ei scânteiară, iar el crezu că îşi făcuse o aliată.

- Sper să pot veni, spuse ea. Lăsaţi-mă să vă arăt casa în timp ce Laurel îmbrăţişează pe toată lumea.
El se uită înspre soţia lui şi văzu că o femeie mai în vârstă, cu faţa devastată şi ochi blânzi, o îmbrăţişa pe Laurel. Lăsând-o să-şi ia rămas-bun de la toţi, ieşi cu Anne din sala de bal. Când ajunseră pe holul mai liniştit, Anne spuse:
- Nu eşti obligat să vizitezi casa, dar m-am gândit că vrei şă ieşi un pic afară.

-în plus, ai şi dumneata posibilitatea să apreciezi dacă sunt destul de bun pentru Laurel sau nu, îi spuse el, amuzat. Răspunsul e că nu sunt.
-Nu contează cât eşti de bun, spuse Anne, gânditoare. Mai mult contează cât de bine vă potriviţi. Nu eşti cum mă aşteptam să fie soţul ei.
- De aceea ne-am şi despărţit, spuse el cu regret. Dar acum suntem mai în vârstă şi avem mai multă minte. Cel puţin, aşa sper. Şi mi-ar plăcea să văd Casa Sionului. E foarte importantă pentru soţia mea, şi aş vrea să ştiu mai multe despre adăpost.
Ea dădu din cap aprobator.
-Eşti inteligent că faci asta. Dacă i-ai cere să aleagă între tine şi viaţa ei de aici - ei bine, poate nu ţi-ar plăcea răspunsul.
El bănui că îi dădea un sfat în mod indirect.
- O să ţin minte. Câţi oameni locuiesc aici?
- De obicei, între treizeci şi cincizeci, dar şi mai mulţi în sezonul rece. Nu ne place să refuzăm pe nimeni.
El fluieră încetişor.
- Casa e mare, dar şi aşa, cum vă descurcaţi ?
- Cât de bine putem. Scopul nostru e ca toţi să fie în siguranţă şi să-i ajutăm să-şi dezvolte aptitudinile pentru a se întreţine pe ei şi pe copiii lor. îl duse pe un coridor scurt. Avem o grădiniţă pentru copiii mici şi o infirmerie conduse de locatarii noştri.
-Laurel mi-a spus că dumneata te-ai ocupat de grădină, aşa e?
- Da, oamenilor le place să lucreze acolo şi e bine să ne cultivăm unele produse. Urcă apoi pe o scară de serviciu

îngustă. La etajele superioare sunt mai multe dormitoare, deşi unele camere sunt folosite pentru lecţii în timpul zilei.

- Ce fel de lecţii?

-De tot felul, spuse ea, chicotind. De scris şi citit pentru cei care n-au învăţat niciodată. De cusut, artă culinară sau spălatul rufelor. Uneori muzică şi desen. Aproape toate au câte un talent pe care îl pot arăta celorlalte, şi toată lumea e dornică să înveţe. Laurel a con-ceput aceste programe. E o profesoară înnăscută, deşi îşi petrece majoritatea timpului ocupându-se de infirmerie şi de Casa Sionului.

- Se va prăbuşi totul fără ea? întrebă el.

- Sper că nu, spuse Anne pe un ton serios. Laurel i-a pregătit pe alţii în diverse domenii, după aptitudinile lor, dar rămâne sufletul acestui loc. Nu poate fi înlocuită. Cred că ne vom descurca, dar nu ne va fi uşor fără ea.

Kirkland şi-ar fi dorit ca intendenta să-i spună că nu vor fi probleme. Se putea să aibă nevoie de Laurel, dar şi el avea nevoie de ea.

- Se va întoarce repede, zise el. Cel puţin, ăsta este planul ei.

Anne se încruntă.

-Tare aş vrea să fiu sigură că Laurel va fi înapoi peste o lună.

Iar Kirkland voia să fie sigur că nu se va întâmpla aşa.

capitolul 15

Când se întoarse cu Anne în sala de bal, Kirkland o respecta mai mult pe Laurel pentru tot ce realizase aici. Anne plecă, iar Kirkland se opri în pragul uşii celei mari, cu privirea pironită la soţia lui. Laurel radia aceeaşi căldură sufletească pe care o avusese şi când se întâlniseră, şi care îl vrăjise.

Se temuse că el îi distrusese acea calitate, pentru că nu o prea observase la ea de când se întâlniseră din nou.

Dar astă-seară, bunătatea şi toleranţa care o caracterizau pe Laurel se manifestau cu atâta intensitate, că atrăgeau spre ea pe toată lumea din sala de bal. Avea un adevărat talent de a se împrieteni cu oricine, calitate care provenea din afecţiunea pe care o simţea pentru toţi oamenii care i se iveau în cale.
Kirkland se încruntă şi căzu pe gânduri. Deşi ştia că Laurel avea deseori nevoie de linişte şi singurătate, vedea acum clar că îi trebuia şi compania oamenilor care îi plăceau şi o simpatizau. Va trebui să facă totul cu putinţă să-i găsească prietene în Londra pentru a nu-i lipsi prieteniile sincere pe care le legase aici. Acum ţinea în braţe un băieţel şi râdea cu grupul din jurul ei, fiind cât se poate de limpede că era sufletul comunităţii pe care o crease. Kirkland scrâşni din dinţi şi refuză să se simtă vinovat că o lua de acolo. El o găsise primul.
Uşile duble ale sufrageriei se deschiseră, şi asistenta lui Laurel, Betsy Rivers, apăru în prag.
-Domnule şi doamnă Kirkland, e timpul să tăiaţi tortul! Le zâmbi ştrengăreşte. Nimeni nu va mânca până nu faceţi asta, aşadar, cu cât mai repede, cu atât mai bine!
-Vai de mine, nu-i putem opri pe oameni să-şi ia cina. Cu un zâmbet, Laurel dădu înapoi băieţelul mamei sale şi se duse alături de Kirkland. Intrară împreună în sufragerie, cu restul musafirilor după ei.
Cele trei mese lungi din sufragerie erau aranjate în formă de U şi decorate cu flori şi alte plante din

grădină. Feţele de mese albe abia se vedeau sub platourile cu mâncare frumos aranjată. Felurile de acolo nu erau sofisticate ca la Londra sau făcute din ingrediente scumpe, dar Kirkland era sigur că prăjiturile din cartofi, ouăle umplute şi celelalte vor fi delicioase. Era clar că toate fuseseră făcute cu dăruire, un ingredient ce nu se poate cumpăra cu toţi banii din lume.
In mijlocul mesei trona un superb tort al miresei, iar doamna Wicker şi un bărbat rotofei şi blajin stăteau în spatele prăjiturii. Tortul, cu un diametru de vreo şaizeci

de centimetri, era ornat cu glazură scumpă de zahăr candel şi bucle decorative din aceeaşi compoziţie dulce.
- Ce tort frumos! exclamă Laurel.
- Chiar că e, o aprobă Kirkland, studiind ornamentele complicate. Sunt uimit că aţi reuşit să faceţi atât de repede un tort al miresei aşa de frumos.
-Asta-i opera lu'^ Harold al meu! spuse doamna Wicker cu mândrie. II bătu uşurel pe umăr, apoi îi dădu lui Laurel un cuţit lung. Eu am pregătit gustările, dar nimeni nu face un tort ca Harold! A combinat patru torturi mai mici şi a inventat ornamentele. Ii cel mai bun patiser din Bristol!
Pe când musafirii se înghesuiau în jurul mesei, Laurel tăie tortul, scoţând la iveală interiorul cu fructe. Prăjitură cu fructe pentru fertilitate. După miros, Kirkland ghici că printre ingrediente era şi brandy din cel mai bun.
Laurel puse o felie de tort pe o farfurioară şi io oferi soţului ei. Ochii ei se potriveau cu azuriul rochiei.
- Faci tu onorurile, dragul meu?

El primi farfuria cu un zâmbet şi luă o înghiţitură în timp ce toţi aşteptau să-şi exprime părerea. El era pregătit să laude tortul, chiar dacă avea gust de rumeguş, dar nu era necesar să mintă. Simţi în gură aromele bogate, savuroase, una după alta. Făcu ochii mari.

- N-am pus niciodată gura pe ceva mai bun. Uite, mila dy, serveşte-te!

Ii oferi lui Laurel prăjitura rămasă, ca un soţ grijuliu. Ea o gustă, apoi exclamă:

-Asta-i mai bun decât tortul miresei de la nunta noastră! Vă mulţumesc mult amândurora.

Când toată lumea aplaudă, Kirkland şopti:

- Mai târziu, poate ar trebui să-l întrebăm pe Harold dacă nu vrea să-şi extindă brutăria în parteneriat cu Casa Sionului.

Cu ochi scânteietori, Laurel îi spuse:

- Şi eu m-am gândit la asta.

Kirkland se bucură enorm că gândeau la fel.

în timp ce doamna Wicker tăia tortul, Kirkland şi I .aurel se serveau de pe toate platourile şi îşi luară pahare de limonadă, bucurându-se astfel de o a doua cină. Avusese dreptate - deşi făcută din ingrediente simple, mâncarea era delicioasă.

Nu aveau cum să poarte o conversaţie intimă în timp ce mâncau, căci o mulţime de oameni veneau să stea de vorbă cu Laurel. Erau foarte politicoşi, dar şi prudenţi cu Kirkland, ceea ce părea destul de rezonabil. El vorbea puţin, mulţumit s-o urmărească pe Laurel cu privirea.

Când terminară de mâncat, el luă ambele farfurii şi spuse:

-Mă duc să deschid uşa dinspre grădină să intre aer curat.
Laurel îi zâmbi fugitiv.
-Vom avea nevoie dacă se va dansa.
Se făcuse noapte, iar razele lunii pline învăluiau grădina într-o lumină argintie. O noapte frumoasă pentru un eveniment frumos. în acest timp atât de scurt, Kirkland ajunsese să aprecieze comunitatea pe care o creaseră Laurel şi Daniel. Propriile lui talente se exercitau în partea întunecată a vieţii. Soţia lui şi fratele ei le dădeau lumină şi speranţă multora aflaţi la ananghie. Când se întoarse în sala de bal, Kirkland fu zărit de o copilă cu părul roşu, care îşi ridică sfidătoare bărbia, traversă hotărâtă încăperea şi se opri drept în faţa lui.
- O iei pe domnişoara Laurel de aici?
El se puse în genunchi, ca să fie la aproape acelaşi nivel cu ea.
- Da, eu şi ea suntem căsătoriţi, ştii. De obicei, soţul şi soţia stau sub acelaşi acoperiş.
- Ai s-o baţi?
El clipi.
- O, Doamne, nu! Ar fi o greşeală.
Fetiţa părea şi mai combativă.
- Bărbaţii îşi bat tot timpul nevestele.
El îşi dădu seama că aşa trebuise să fi fost la ea în casă şi îl duru inima pentru copilă şi mama ei.

- Nu e bine. Bărbaţii trebuie să apere şi să îndrăgească femeile şi copiii.
Părând neconvinsă, micuţa spuse:
- Locul domnişoarei Laurel e aici cu noi!
- De asta se va întoarce, zise el pe un ton serios. Mare parte din inima ei e aici.
- Atunci de ce pleacă?

- Pentru că sper că o parte din inima ei bate pentru mine.
O voce masculină cunoscută spuse din spatele lui:
- E o pierdere de timp şi energie so aduci pe Missy pe calea raţiunii. Are propriile păreri şi nu vrea să şi le schimbe.
Daniel. Simţindu-se în dezavantaj, Kirkland se ridică în picioare, privindu-şi cu precauţie cumnatul, care arăta istovit, ridat şi avea pete de sânge pe cămaşă. Probabil că venea direct de la infirmerie.
-Tocmai îmi dădeam şi eu seama.
Mutându-şi atenţia, Missy cuprinse cu braţele genunchii lui Daniel.
- Doctoru' Daniel!
Zâmbind, acesta se aplecă şi îi ciufuli părul roşu. La fel ca sora lui, Daniel avea o dezinvoltură şi o căldură înnăscute care atrăgeau la el. Se uită la Kirkland şi îi dispăru expresia afectuoasă, însă măcar nu era ostil pe faţă. Gândind că ar trebui să deschidă conversaţia, Kirkland spuse:
-Anne Wilson mi-a făcut turul Casei Sionului. Nu-mi dădusem seama cât de diverse sunt serviciile voastre.
- Este meritul lui Laurel. Eu mă îngrijesc de corpurile şi de sufletele oamenilor, ea îi ajută să-şi facă o viaţă mai bună.
-N-o lăsa pe domnişoara Laurel să plece, doctore Daniel! îi întrerupse Missy.
- Nu e de căderea mea să-i spun să nu plece cu soţul ei. Daniel îndepărtă cu delicateţe braţele fetiţei din jurul lui. Nu e timpul să mergi la culcare, Missy?
- Nu, spuse ea cu fermitate în glas.

Apoi, un prieten al ei la fel de mic ca ea o strigă din capătul celălalt al camerei, iar fetiţa ţipă şi o luă la fugă
spre el.
Kirkland scutură din cap, uimit.
- Câtă energie!
-Când a venit aici, Missy era aşa de înspăimântată, că nu voia să vorbească. Şi mama ei era speriată şi avea un braţ rupt. Daniel înclină din cap înspre femeia cu păr arămiu care o luase pe copilă de mână. Laurel le-a vindecat de teamă, ca să se poată bucura din nou de viaţă. Nimeni nu e ca ea.
- Bănuiesc că mesajul tău subînţeles e că sfintele n-ar trebui să se mărite cu păcătoşii, spuse Kirkland pe un ton sec. Asta tinde să o mânjească pe sfântă fără să-l îndrepte pe păcătos.
-Aşa e. Daniel îi aruncă o privire piezişă. Dar... înţeleg foarte bine de ce vrei să refaci ce a fost între voi.
-E imposibil să mai simţim aşa un optimism tineresc, spuse Kirkland, cu privirea îndreptată spre locul în capătul celălalt al încăperii, unde Laurel stătea de vorbă cu un grup de oameni.
- îţi sugerez nu numai să încerci, dar să şi reuşeşti, spuse Daniel pe un ton caustic. Kirkland ridică din sprâncene.
- Dacă nu, ce? Nu cred că poţi să-mi rupi gâtul, Daniel. Ca un păcătos ce sunt, am mai multe ocazii să practic Kalaripayattu.
-Ai fi surprins să ştii de ce aptitudini am nevoie în munca mea, i-o întoarse Daniel. Dar ar fi nedemn de mine să-ţi rup gâtul. Mult mai bine ar fi să mă rog Domnului să-şi reverse mânia să asupra capului tău de păcătos.
Pentru o clipă, Kirkland crezu că interlocutorul său vorbea serios. Apoi văzu licărul de amuzament din ochii lui. Umorul fusese întotdeauna cea mai

detestabilă trăsătură a lui Daniel. Aveau o glumă pe care o repetau mereu, cum că James era un păcătos, spre deosebire de Daniel, care era un sfânt.

La Oxford, Kirkland gustase din diferitele plăceri ale vieţii ce i se ofereau unui tânăr nobil şi bogat, deşi aversiunea lui faţă de pierderea controlului îl ferise să-şi dea frâu liber din cale-afară. Dar, în comparaţie cu Daniel, era într-adevăr un păcătos. Fără să se laude în public cu virtutea sa, prietenul său evita să bea exagerat, să se ţină mereu după femei sau să devină un jucător împătimit, aşa cum făceau majoritatea tinerilor din jurul lor. Probabil că şi acum avea aceleaşi reţineri.
- Laurel a spus că se va dansa, zise Kirkland. Mai este ăsta un viciu în voia căruia te laşi?
-Ăsta şi un păhărel de brandy din când în când. Am vorbit cu Laurel despre ambele mai devreme. Se pare că dansul stă să înceapă.
Daniel înclină din cap la despărţire şi traversă încăperea înspre muzicieni. Pianista şi violonistul zâmbiră entuziasmaţi când le vorbi, apoi începură să cânte o melodie populară. Mai multe femei se repeziră voioase la coşul pus lângă pian. Conţinea fâşii lungi de material negru care puteau fi înfăşurate sau legate la gât ca să indice că sunt bărbaţi pentru a forma perechi. Frumoasa Violet alese şi ea una, încercând degeaba să pară mai puţin feminină.
Seara aceasta era foarte departe de petrecerile de la clubul Almack din Londra. Zâmbind, Kirkland o căută pe Laurel, care se îmbujorase la faţă, râdea şi era irezistibilă.
Era timpul să-şi revendice nevasta.
capitolul 16

în alte ocazii când se dansase la Casa Sionului, Laurel fusese prea ocupată sau simţise că nu trebuie să fie aşa frivolă. Nerăbdătoare, bătea acum ritmul cu piciorul în timp ce dansatorii formau şiruri pentru un dans scoţian săltăreţ. Tânărul doctor Hoit sosise şi el şi o invită pe Elizabeth Ware, drăgălaşa voluntară blondă. După

felul în care se priveau, erau pe drumul cel bun spre un anunţ fericit. Dar unde era...?
Laurel tresări când Kirkland se apropie dintr-o parte şi îi făcu o plecăciune adâncă.
- Dansezi cu mine, doamna mea?
lată-l. îşi dădu seama că, într-un fel, socotise o greşeală să se bucure de dans cu alt bărbat când era despărţită de soţul ei. Dar acum el era aici, şi intenţiona să savureze plăcerea pe care şi-o refuzase atâta timp. îi întinse mâna.
-Va fi o plăcere pentru mine, domnule.
El îi luă mâna şi o duse spre şirul alăturat. Ca oaspeţi de onoare, Laurel şi Kirkland fură conduşi în poziţia cuplului din frunte. Daniel era în celălalt şir, cu Anne Wilson ca parteneră, şi părea relaxat şi mulţumit. Erau suficienţi dansatori să facă două rânduri de câte şase perechi fiecare, deşi o fată care chicotea trebui să fie trasă de pe scaun ca să completeze numărul par.
Odată ce toţi îşi ocupară poziţiile, un bătrân fără un braţ se alătură muzicanţilor şi începu să strige paşii. Era un dans esenţialmente popular, şi distracţia era mare pentru că tuturor participanţilor le plăcea enorm.
Când Kirkland o apucă de braţe pe Laurel şi se învârtiră, ea îşi aminti de ce era dansul atât de

îndrăgit - îi apropia pe bărbaţi şi pe femei cât de mult se putea în public. Râse, încântată să-i simtă braţul puternic strângându-l pe al ei şi îi răspunse la zâmbetul jucăuş în timp ce el îşi cobora privirea spre ea. Dar îi plăcu să se învârtă şi cu Lolly, o fată jucăuşă de 16 ani care purta fâşia neagră de material care o desemna drept bărbat în timpul dansului. După Lolly, veni Colin Hoit, care o trata acum pe Laurel ca pe o prietenă, nu ca pe o femeie pe care o dorea. De ce se privase de această plăcere aşa mulţi ani?
Desfăşurarea şirului de dansatori îi aduse împreună pe ea şi pe Kirkland de mai multe ori. îi plăcea cum se adaptase el dispoziţiei generale, zâmbind şi vorbind cu ceilalţi dansatori. Când se termină dansul, el se înclină adânc în faţa ei.

- Mulţumesc, zise el cu un zâmbet ispititor care îi încălzi sufletul. Aş vrea să te invit la fiecare dans, milady, dar ar fi nepoliticos. Totuşi, mai dansăm o dată înainte să se termine petrecerea, nu?
Şi ea dorea să-i fie parteneră la fiecare dans, dar sco-l pul acestei seri era ca el să-i cunoască prietenele, şi ea să-şi ja rămas-bun de la ele.
-încă o dată, milord. Mai târziu. Se îndreptă spre scaunele de la pereţi ca să-l înduplece pe unul dintre soldaţii lăsaţi la vatră să danseze cu ea, iar Kirkland o invită la dans pe una dintre voluntarele mai în vârstă. Pentru prima dată, aştepta cu nerăbdare să intre în înalta societate londoneză, pentru că va mai avea multe ocazii să danseze. Nu ratănici un dans, inclusiv unul cu Violet pe post de cavaler. Râseră pe când îşi croiau drum printr-un dans popular, deşi Violet îi spuse cu reproş în glas:
-V-am modificat rochia asta ca să vă arătaţi înfăţişarea superbă, şi acum v-o ascundeţi cu o eşarfă!

Laurel îşi dădu ochii peste cap.
- Dacă tot urmează să mă dau în spectacol, o s-o fac în faţa străinilor, nu a prietenilor mei.
-Eu şi croitoreasa va trebui să complotăm împreună la Londra pentru a arăta lumii tot ce aveţi mai frumos, o avertiză Violet înainte să o mai învârtă o dată şi apoi să plece.
Laurel bănuia că ameninţarea nu era făcută în van. Ea şi camerista ei vor trebui să ajungă la un compromis în privinţa decolteului care era prea mic pentru Violet şi prea mare pentru Laurel. Viaţa era deseori arta compromisului.
Până să se termine al cincilea dans, tot scoţian şi vioi, majoritatea copiilor şi mamelor se duseseră la culcare. Neobosita Missy îşi târâse mama cea răbdătoare în grădină să admire luna, iar din tortul miresei abia mai rămăsese o fărâmitură. Uitându-se la dansatorii rămaşi, Laurel spuse:
- E timpul pentru un ultim dans, nu?
Daniel, care părea obosit, dar fericit, zise:

- Laurel, Kirkland, voi doi executaţi înainte un menuet frumos. Nu vreţi să ne arătaţi?
- Doamne, nu! exclamă Laurel. Sunt ani de zile de când n-am mai dansat aşa ceva. Şi nu avem muzica potrivită.
- Pot să cânt un menuet din memorie, spuse veselă domnişoara Burton, pianista.
Fusese guvernantă şi profesoară de muzică înainte s-o lase boala fără mijloace de trai, şi repertoriul ei părea inepuizabil.
-Vă rog, arătaţi-ne! îi imploră Lolly, fata de 16 ani care iubea dansul. întotdeauna am dorit să văd pe cineva dansând un menuet!

Când şi alte voci îşi adăugară îndemnurile, Kirkland îi întinse mâna, privindo încurajator.
- Ei, ce facem, dansăm? Cred că ne vom descurca destul de bine.
Ea ezită mai mult de o clipă. Spre deosebire de dansurile populare săltăreţe, menuetul era un test de îndemânare şi graţie, iar cuplurile erau evaluate după cât de bine îl executau. Nu-l mai dansase de când îşi părăsise soţul. Dar aceştia erau prietenii ei şi se aflau aici să sărbătorească, nu să evalueze. Strânse mâna stângă a lui Kirkland.
- Foarte bine, dar nu uita, n-am mai exersat de mult!
Domnişoara Burton se întoarse la claviatura ei, degetele ei îndemânatice alunecând pe clape şi scoţând notele duioase ale unui potpuriu din Händel, folosit adesea pentru acest dans. Lui Laurel i se strânse inima; erau acelaşi melodii ca prima dată când dansase un menuet cu Kirkland. Şi el îşi amintea, o vedea în ochii lui. Se făcu loc în jurul lor, căci toţi ceilalţi se retrăseseră spre margini, lăsând gol mijlocul încăperii. Kirkland îi spuse încetişor:
-începem când zic trei? Unu, doi, trei...
La semnal, se mişcară în faţă, unul lângă celălalt, mâna ei stângă strângând dreapta lui, cu braţele depărtate graţios de corp, şi începură să plutească pe lungimea camerei, privindu-se intens. Menuetul era un dans

mai intim decât cele populare scoţiene, atât de săltăreţe, deoarece partenerii trebuiau să se concentreze unul asupra celuilalt.
Picioarele ei îşi amintiră paşii mici, rapizi, şi se lăsară purtaţi de ritmul muzicii. Kirkland era un dansator minunat, iar ea era profund conştientă de apropierea

lui. Până să ajungă la capătul sălii de bal, Laurel simţi că se mişcau ca o singură persoană. Simţise acelaşi lucru când dansaseră pentru prima oară. Deşi făcuse câţiva paşi greşiţi, nu contară. Kirkland îi compensă şi dansul continuă. Strânsoarea lui fermă, forţa şi pred-
■ zia mişcărilor sale captară atenţia tuturor femeilor din sala de bal.
El îi dădu drumul la mână şi ea se îndepărtă în diagonală, apoi formară iar o pereche şi se rotiră ţinându-se strâns de mână. Ei îi veni gândul năucitor că menuetul reflecta felul în care îşi dădeau târcoale în cursul acestei I împăcări. Cu prudenţă. Supraveghindu-se unul pe celălalt. Dorindu-se. Muzica încetă când ajunseră lângă uşa deschisă dinspre grădină, iar ea fu recunoscătoare pentru blânda briză nocturnă ce îi răcorea trupul înfierbântat. Kir- j kland îi făcu o plecăciune elegantă, demnă de curtea regală. Ea făcu o reverenţă graţioasă, regretând că nu purta o rochie mai amplă, cu trenă, ca pe vremuri.
Când se ridică, cineva îi strigă:
- Sărută-1, domnişoară Laurel!
Interveni altă voce subţire şi melodioasă:
- Da, sărută-ţi soţul!
Ea încremeni şi privirea io întâlni pe a lui Kirkland. Părea şovăitor, apoi se resemnă, căci n-avea încotro.
- E tot cam ca o sărutare sub vâsc de Crăciun, milady. Se aplecă şi îi atinse uşor buzele cu ale lui. Ca sub vâsc... dar se topise în braţele lui de singurul Crăciun când fuseseră împreună şi se întâlniseră sub vâsc. La naiba, şi acum era la fel. Buzele lui era fierbinţi, hotărâte, îi cereau intimitate. I-ar fi recunoscut atingerea oricând, chiar şi în noaptea cea mai neagră.

Mâinile lui o luară de mijloc şi o traseră mai aproape până când sânii i se lipiră de pieptul lui lat. Fără să se mai gândească la nimic, îl strânse în braţe, cu ochii închişi, atingându-i limba cu vârful alei sale. Sărutul era atât de firesc. Bătăile inimii i se accelerară şi se pomeni tânjind după următorul pas al dansului lor. De ce i se împotrivise atât de mult? Da, era în stare de fapte îngrozitoare, dar niciodată fără motive întemeiate. Era soţul ei, tatăl copilului pe care îl purta în pântece - şi dorinţa arzătoare şi năvalnică îi cuprinsese pe amândoi. James, soţul ei, iubitul ei, duşmanul ei...

O scoaseră din transă aplauzele şi comentariile, sugestiile voioase şi zgomotoase. Locatarii din Casa Sio- nului nu erau deloc sfioşi. Roşind, Laurel se smulse din braţele lui Kirkland.

- Nu mi-am dat seama... că vâscul a fost aşa primejdios, îi şopti el printre aplauze. O privi fix. Vulnerabilă?

- E otrăvitor, ştii, reuşi ea să spună.

închise ochii o clipă, stăpânindu-şi cu greu gândurile şi emoţiile astfel încât să fie din nou domnişoara Laurel pe care o ştia toată lumea. Ce avea să se întâmple când ea şi Kirkland vor fi singuri? După dans şi sărut, avea el să încerce s-o seducă? Şi cum va reacţiona ea în acest caz?

Tocmai îşi lua rămas-bun pentru ultima dată când auzi de afară o femeie ţipând, îngrozită. După o secundă, urmă şi ţipătul subţirel al unui copil înspăimântat la culme. Chiar în momentul în care Laurel icni din cauza şocului, Kirkland se repezi în grădină pe uşa deschisă, cu o viteză greu de închipuit.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Laurel îşi ridică fustele şi fugi după el, fiind cât pe ce să cadă pe treptele dinspre grădină. Razele reci ale lunii pline luminară o

scenă îngrozitoare: Eileen Bailey se lupta să scape de un bărbat mătăhălos, lovindu-l în fluierele picioarelor.
- Nu! Nu! Bailey, ticălosule, nu mă întorc niciodată la tine!
-Tacă-ţi fleanca, târfă! mârâi el. Eşti nevasta mea şi vii cu mine!

Un alt bărbat, mai scund, se străduia s-o prindă pe Missy, care, deşi micuţă, era furioasă la culme.
- Nu lăsa puştoaica să-ţi scape, Sal! Pot să iau cincizeci de lire pe ea!
Kirkland sări la bărbatul mai scund. Cu un braţ, o smulse pe Missy din strânsoarea lui. Apoi îl lovi pe Sal cu genunchiul în vintre şi îl lovi cu muchia palmei în ceafă, înăbuşindu-i brusc urletele de durere.
Văzând-o pe Laurel, Kirkland îi aruncă fetiţa în braţe, cu o expresie cumplită pe faţă.
- Ia-o de aici!
Apoi se năpusti la Bailey.
Aproape strangulată de braţele lui Missy încleştate în jurul gâtului ei, Laurel mângâie copila pe spate şi îi şopti cuvinte de consolare pe când ceilalţi ieşeau din Casa Si- onului în grădină. Simţi mirosul de gin ieftin din gura lui Bailey chiar şi de la câţiva metri distanţă. Beţivii sunt imprevizibili şi periculoşi, dar era sigură că James avea să se descurce cu el.
Ochii lui Bailey se măriră de panică la vederea atâtor oameni. Dându-se înapoi înnebunit, scoase un cuţit strălucitor şi îi puse vârful la gâtul soţiei sale.
- Intraţi înapoi în casă sau o omor!
Eileen scoase un sunet gâtuit şi încetă să se zbată, albul ochilor ei indicând că era moartă de frică.
Kirkland se opri imediat şi spuse cu o voce tăioasă:
- Nu e o idee bună. Dă-i drumul soţiei şi hai să vorbim ca doi oameni raţionali.

- Nu, târfa asta şi puştoaica sunt ale mele! Mi-a luat luni de zile să le găsesc şi nu le las să plece.
Un firicel de sânge se prelinse pe gâtul lui Eileen din locul unde apăsase vârful cuţitului. încremenită de spaimă, Laurel aproape că auzea rotiţele din capul lui Kirkland învârtindu-se pe când se gândea cum s-o scoată pe Eileen din ghearele soţului ei înnebunit. Groaza lui Laurel se prefăcu într-o furie stăpânită. Bărbaţii erau uneori fiinţe foarte simple, aşa că, eventual, se putea folosi de asta. Anne Wilson stătea încremenită lângă ea, aşa că Laurel i-o dădu pe Missy în braţe. Criza de isterie a copilei se mai potolise, dar tremura încă şi lacrimi

i se scurgeau pe obraji în timp ce se uita disperată la mama ei neputincioasă.
- Domnule Bailey, începu ea pe un ton blând şi liniştitor. Laurel făcu un pas în faţă, desprinzându-şi eşarfa vârâtă în decolteu. Arătase întotdeauna stânjenitor de In ne şi învăţase de mult că privirile bărbaţilor erau atrase mai degrabă de sânii ei decât de chip. Sarcina îi făcea corpul şi mai spectaculos, iar modificările aduse de Violet la rochia ei azurie îi expuneau din plin formele. Nu permit acte de violenţă la Casa Sionului, susură ea şi se îndreptă spre el legănându-şi şoldurile, încercând să imite mersul prostituatelor pe care le văzuse în port. Te rog lasă în jos cuţitul şi apoi să vorbim.
Privirea lui pofticioasă se fixă asupra ei şi făcu ochii mari când o văzu dându-şi jos eşarfa şi arătându-i decolteul adânc, acum mai împlinit. Ea trase aer în piept şi lăsă fâşia lungă de muselină albă să fâlfâie ispititor în vânt.

Bailey era într-adevăr un om simplu. Se holbă la sânii ei când se apropie de el, punându-i-se un nod în gât. Când Laurel ajunse mai aproape, mâna care ţinea cuţitul se lăsă în jos de la gâtul soţiei lui.
Laurel conta pe Kirkland să profite de diversiunea pe care o făcuse. Preţ de o secundă, se temu că nu reuşise^ pentru că şi privirea soţului ei era pironită asupra ei. Insă doar o secundă. In următoarea, el se năpusti asupra lui Bailey, apucându-l de încheietură cu o mână ca să-i smulgă cuţitul, iar cu cealaltă să o elibereze pe Eileen din strânsoarea lui.
Cuţitul alunecă în jos, năpustindu-se spre Eileen şi Kirkland înainte ca ea să scape din mâinile soţului ei, clătinându-se, gâfâind şi ducându-şi o mână la gât. Cu ferocitate, Kirkland începu cu Bailey o luptă rapidă, violentă, pentru posesia cuţitului.
Chiar şi în lumina rece, intensă a lunii, era greu să vezi ce se întâmplă, dar sfârşitul veni repede când Bailey căzu pe spate, ducându-şi mâna la cuţitul din gât. Sângele ţâşni şuvoi, împroşcând-o pe Laurel. Ea se dădu înapoi împleticindu-se, furia ei prefăcându-se în groază

de violenţa şi rapiditatea luptei încheiate cu moartea unui om. Kirkland îi porunci:
- Stai aici cu ceilalţi până mă duc eu să văd dacă nu mai e altcineva prin jur.
Dispăru apoi în întuneric.
Daniel veni în fugă la Laurel, în timp ce Sal, zvântat în bătaie, se ridica în picioare, înjurând obscen.
- Puştoaica ie a lu’ Bailey! mârâi Sal, indignat. Io doar îl ajutam să ia ce-i a lui.
- Spune-i asta magistratului, mormăi Daniel, apucân- du-l pe om de gât cu atâta furie, pentru a-i opri sângele să urce la creier.

După ce Sal îşi pierdu cunoştinţa, Daniel se duse la Eileen Bailey şi o sprijini cu un braţ.
- Să mă uit puţin la tăietura asta. O examină repede prin palpare. Cam urâtă, dar nu adâncă. Laurel, dă-mi eşarfa ta.
Ea i-o întinse fără vlagă, pentru că îşi dădea seama că Daniel îl imobilizase pe Sal cu îndemânarea nemiloasă a lui Kirkland. Dar acum era din nou fratele ei blând, civilizat, aşa cum îl ştia dintotdeauna. El rupse în două eşarfa şi folosi una din fâşii să şteargă sângele care se prelingea din gâtul rănit al lui Eileen. Din cealaltă bucată făcu un bandaj nu prea strâns.
-Missy! strigă Eileen cu vocea răguşită, căutând-o cu privirea printre ceilalţi. E bine?
- Foarte bine. Anne ridică fetiţa ca să se vadă una pe alta. Tulburată, dar nevătămată.
Eileen îşi întinse braţele după fiica ei, dar Anne o opri ridicând o mână. Ai sânge pe rochie. Copila se poate speria.
Eileen îşi stăpâni cu greu emoţia, apoi dădu din cap aprobator.
- Laso jos. Putem să mergem împreună la infirmerie.
Anne făcu întocmai, iar Missy se repezi la mama ei, înconjurându-i picioarele cu braţele.
- Mamă, scânci ea. Mămico!
-Este... în regulă, iubito, spuse mama ei, mângâin- du-i buclele roşcate, rebele. Suntem în siguranţă acum.

Privirea i se îndreptă spre cadavrul soţului ei. Cu adevărat în siguranţă.
Daniel se ridică după ce îl examină pe Bailey.
- Nu te va mai supăra de acum.
Kirkland veni înapoi.

- E o scară proptită de zidul exterior, de care atârnă o frânghie. Se pare că doar ăştia doi au trecut peste zid.
- îţi sângerează mâna, zise Daniel. Vino la infirmerie să te pansez.
Kirkland se uită la mâna lui stângă, plină de sânge.
-E un fleac. Doar o tăietură în podul palmei. Şi-o înfăşură neîndemânatic în batistă.
-Totuşi, ar fi bine să vii.
Daniel se încruntă la vederea cadavrului lui Bailey. Sal era legat fedeleş de Ned, unul dintre marinarii cu handicap de la Casa Sionului, care nu uitase cum să facă noduri. Un fost soldat ieşi şchiopătând, cu o pătură zdrenţuită în mână, şi înveli cu ea trupul neînsufleţit al lui Bailey.
Laurel ştia c-ar trebui să se ofere s-o însoţească pe Eileen la infirmerie, dar avea greţuri din ce în ce mai mari. Se împletici până la zidul grădinii şi se sprijini cu o mână să nu cadă.
Doamna Wicker ordonă:
-Voi, ceilalţi, veniţi şi ajutaţi-mă să strâng masa. Mai sunt nişte prăjituri cu ghimbir care vor linişti nervii zdruncinaţi ai unora dintre voi. Cu Harold alături, începu să-i grăbească pe oameni să intre în casă.
Colin Hoit îi spuse lui Elizabeth, care se ascunsese lângă el:
- Te conduc acasă, apoi trec pe la judecător pe drumul înapoi, să-i spun ce s-a întâmplat.
Ned, marinarul, zise:
-Am io grijă aici pân' vine judecătoru' cu oamenii lui.
îi dădu omului legat un picior în coaste, fără prea multă delicateţe.
După ce tot ce era mai important se aranjă, mulţimea se împrăştie. Elizabeth Ware îl strânse de braţ pe Colin Hoit şi amândoi îi urmară pe ceilalţi în Casa Sionului.

După ce toţi părăsiră grădina, Laurel pierdu lupta cu greaţa, se aplecă spre pământul umed şi începu să vomite. Tremura şi dădea afară până şi ultima bucăţică din tortul miresei, când cineva îngenunche lângă ea. Kirkland. Chiar fiindu-i rău şi având ochii închişi, tot îl recunoscu. O haină călduroasă îi fu pusă încet pe spa-te. Haina lui, mirosul lui. Tremurând, ea şi-o trase mai bine pe umeri.
- Poţi să mergi până în casă? o întrebă el în şoaptă. Pot să te duc în braţe.
Ar fi legănată la pieptul lui. Cald şi intim… Vomită din nou, dar nu mai avea nimic în stomac. El o luă de coate, dar ea se trase înapoi. După ce se şterse la gură cu dosul palmei, se ridică nesigură pe picioare, ţinându-se de zid.
- N-ai vrea nişte apă să-ţi clăteşti gura?
Se simţea îngrijorare în vocea lui.
Apă. Gândul era foarte atrăgător.
- Te rog.
în timp ce el se ducea în Casa Sionului, ea o porni spre infirmerie, cu haina bine înfăşurată în jurul corpului. Nu se putea gândi la altceva în afară de groaza provocată de moartea lui Bailey. Oare ce avea să se mai întâmple?
James Kirkland. Soţ. Iubit. Duşman.
Ucigaş.
capitolul 17
Kirkland o ajunse din urmă pe Laurel la jumătatea drumului spre Herbert House. Ea acceptă recunoscătoare cana cu apă pe care i-o adusese el, clătindu-şi bine gura înainte să bea. Cana era aproape goală când i-o dădu înapoi; spuse fără vlagă:
-Mulţumesc mult. Acum trebuie să ne ocupăm de mâna ta.

I-ar fi oferit lui Laurel braţul să se sprijine de el pe drumul prin grădină, dar pe faţa ei încordată se vedea

clar că nervii îi erau întinşi ca pielea de pe tobă. Kirkland înjură în barbă, gândindu-se că toată dezinvoltura pe care o câştigaseră cu dansul se pierduse din nou. îndrăznise să spere că, atunci când vor rămâne singuri, se vor săruta încă o dată şi poate mai mult. Acum arăta de parcă s-ar sfărâma dacă ar atinge-o.

- Trebuie să mergem la cabinetul de consultaţii ca să văd mai bine ce ai la mână, zise Laurel.
- Nu e grav. Pot să mişc degetele. Când vru să-şi demonstreze spusele, îl trecu un junghi dureros. Sângele se infiltră prin batista cu care îşi înfăşurase mâna.
- Cum a spus şi Daniel, „totuşi" trebuie tratată. El se gândi s-o întrebe cum se simţea, dar nu era sigur că îngrijorarea lui va fi bine primită. în schimb, îi spuse:
- Să-i distragi atenţia lui Bailey, aşa cum ai făcut-o tu, a fost atât un lucru foarte inteligent, cât şi un act de curaj incredibil. Eileen îţi datorează viaţa.
- Asta nu a fost prima dată când un soţ abuziv a venit după soţia lui, zise ea, cu vocea tulburată. Dar niciodată cu o asemenea violenţă. Poate că soldaţii noştri pot organiza o pază mai strictă.
- Pe lângă paznici, ambele case ar putea fi făcute mai sigure, spuse el. Bare de fier la ferestrele de la parter. Ţepuşe pe zidul grădinii. Am un om care e expert în astfel de măsuri. O să-l trimit să vadă casele şi ce se poate face pentru siguranţa locatarilor. Văzând-o încruntân- du-se, adăugă: Acopăr eu toate costurile.

Ea îi aruncă o privire.
- îţi pasă aşa mult de Casa Sionului ?
- Bineînţeles, şi nu doar pentru că e aşa importantă pentru tine. îşi îndoi încă o dată degetele de la mâna stângă. Tot îl durea. Detest bătăuşii. Eileen Bailey este o femeie curajoasă şi inteligentă, căci s-a salvat pe ea şi pe fiica ei de bruta cu care s-a căsătorit. îmi închipui că multe altele ca ea au trecut prin Casa Sionului.
- Da, în numele tuturora ca ele, îţi mulţumesc. Ajunseseră la Herbert House, aşa că Laurel deschise uşa şi se duse într-unul din cabinetele infirmeriei. Vocea

liniştitoare al lui Daniel se auzea prin uşa camerei alăturate. Kirkland se uită prin încăpere în timp ce Laurel aprinse lămpile. Oare asta era camera unde fusese tratat şi avusese întâlnirea amoroasă cu soţia lui? Nu era sigur. Mintea îi fusese înceţoşată pe atunci.
- Ia loc, te rog.
Laura îi indică un scaun lângă lămpi, ca să fie lumină mai bună, apoi aduse o tavă cu un lighenaş, bandaje curate şi alte materiale sanitare. Nu voia să se uite la el, îşi dădu el seama. îşi ţinea capul în jos când îi exami- nă tăietura lungă, nu prea adâncă ce îi traversa podul palmei. Deşi avea degetele îngheţate, asta nu îi afecta priceperea şi îndemânarea.
Laurel mai purta încă haina lui şi se aşezase în faţa lui, ceea ce îi permitea să-i vadă decolteul minunat şi periculos de ispititor. Avusese întotdeauna un corp superb. Cu toate că nu de asta o iubea, fusese un premiu fermecător pentru el. întrucât nu era momentul potrivit să se lase vrăjit, se strădui să se uite în altă parte.

Laurel îmbibă o compresă cu lichid dintr-o sticlă şi începu să cureţe tăietura de cuţit. El îşi smuci mâna - îl înţepa ca naiba. Recunoscând mirosul distinctiv, Kirkland spuse, mirat:

- Cureţi rănile cu gin?

- Daniel a trebuit odată să trateze rănile unui grup de marinari după o luptă cu cuţite într-o fabrică de gin de lângă port. Mai înmuie în gin o altă compresă şi şterse ultimele dâre de sânge închegat. Când i-a examinat mai târziu, a văzut că nici una dintre răni nu se infectase. Ginul e ieftin, aşa că îl folosim mai tot timpul.

Ea se uita încă la el. Ghicind care era problema, el spuse pe un ton calm:

- Să ştii că regret enorm că am mai omorât un om sub ochii tăi.

-îţi sunt foarte recunoscătoare că le-ai salvat pe Eileen şi Missy, zise ea, încă ocupându-se cu atenţie de mâna lui rănită. Dar... mă întreb dacă a fost chiar necesar să-l omori pe Bailey.

„Să nu mă mai minţi niciodată", îi ceruse ea, iar el îi promisese, ceea ce însemna că trebuia să-i spună întregul adevăr, şi nu unul parţial care să lase deoparte detaliile dificile.

- Poate că nu era necesar, spuse el încet. Dar asta am simţit că trebuie să fac în acel moment.

Ea se uită în sus la el, cu ochii de un cenuşiu mohorât.

-N-ai fi putut s-o salvezi pe Eileen şi fără să moară cineva?

- Când te lupţi cu o brută ticăloasă care are în mână o armă mortală, nu ai timp să cântăreşti posibilităţile, spuse el pe un ton sec. Poate că nu trebuia să-i înfig cuţitul în gât. Dar era solid şi

periculos, cu minţile înceţoşate de băutură şi de furie. Era mai sigur pentru toţi cei implicaţi să nu mai aibă ocazia să facă rău nimănui. El o fixă cu privirea, vrând ca ea să înţeleagă. Chiar dacă Bailey ar fi supravieţuit, ce s-ar fi întâmplat cu el? Ar fi fost spânzurat? Deportat în Australia, unde ar fi putut să brutalizeze alte femei sau copii? Şi dacă reuşea să evadeze? E genul de om care ar fi venit din nou după nevasta şi fiica lui şi, cine ştie, de acea dată nu ar mai fi fost nimeni să le apere.
-Aşa că ai hotărât să înlături ameninţarea pentru totdeauna. în vocea ei nu mai era acum nici o inflexiune.
-Dacă spui că am hotărât, faci totul să pară prea intenţionat. Ştiam că e un beţiv ucigaş şi un pericol pentru cei nevinovaţi. Oftă. E tare greu să ucizi o altă fiinţă umană. Dar... eu sunt un om pragmatic.
- Din păcate, da, spuse ea cu o voce tăioasă.
El strânse din buze.
-Ai auzit ce a spus Bailey, că putea să ia cincizeci de lire pe fiica lui? Avea probabil de gând s-o vândă unuia dintre bordelurile profilate pe copii mici. Missy este o fetiţă drăgălaşă şi neobişnuită, cu părul ei roşu ca focul. Ar fi putut să obţină un preţ bun pe ea.
Laurel făcu ochii mari şi bolborosi:
- Ce ticălos!

- Iar tu eşti încă profund tulburată că am omorât un asemenea monstru.
Ea îşi stăpâni emoţia.
- Mă tem că da. Nu că ai fi făcut o greşeală. Problema ţine de mine. Asemenea violenţă mă îmbolnăveşte.

-Am observat, murmură el, vrând să pară ironic şi amuzat. Te-ai răzgândit, nu mai vrei să vii la Londra cu mine?
Ea ezită, şi el simţi cum îi pătrunde în oase un frig de moarte. Ciudat că ea îl credea atât de curajos.
-Nici unul dintre motivele pentru care trebuie să încercăm o împăcare nu s-a schimbat, spuse ea pe un ton solemn. Ne datorăm atât nouă, cât şi copilului nostru să facem tot ce rte stă în putinţă pentru a reclădi această căsnicie. îi zâmbi palid, cu prea multă modestie. Ca să nu mai spunem că migrenele mele ar putea fi cauzate de sarcină. Femeile în starea mea se poartă uneori foarte ciudat.
Uşurarea lui era aproape insuportabil de mare.
-Atunci vom continua să facem aşa cum am vorbit şi sper că nu va mai trebui să acţionez niciodată în aşa fel încât să te îmbolnăvesc.
- Şi eu sper! îi puse un bandaj lejer la mână, apoi se ridică. E timpul să mă duc la culcare, altfel adorm aici.
Kirkland se uită fără să vrea la masa de consultaţii, care fusese un pat excelent prima dată când venise aici. Apoi îşi mută privirea şi văzu sprâncenele lui Lau-1 rel care se ridicară de amuzament ironic, dar ea nu spuse decât:
-N-am putea pleca cu o oră mai târziu decât am stabilit?
- Desigur. Se ridică în picioare. Şi mie mi-ar prinde bine mai mult somn.
El deschise uşa din faţă pentru Laurel, iar Shadow se repezi înăuntru, frecându-se de gleznele stăpânei sale. j Ea luă motanul în braţe şi îl scărpină sub bărbie, iar el începu să toarcă zgomotos.
- O să-mi fie dor de tine, pisoiule Shadow.
-Nu-l iei cu tine? o întrebă Kirkland.

- M-am gândit la asta, dar nu mai e un motan tânăr, aşa că ar fi o călătorie prea lungă pentru el şi doar o lună de stat acolo. Apoi se ocupă de urechile lui. îl las în grija doamnei Wicker, care îl iubeşte la nebunie. Va fi de două ori mai gras ca acum când mă voi întoarce.

Pe când îşi conducea nevasta la etaj, Kirkland se întrebă câte pisici i-ar trebui ca s-o ţină în Londra. Când Kirkland o lăsă în faţa uşii dormitorului ei, Laurel se întrebă dacă avea să o sărute de noapte bună. Nu era sigură dacă suporta so atingă. Din fericire, soţul ei făcu doar o plecăciune, îi ură să se odihnească bine şi dispăru în odaia lui.

Laurel intră în camera ei, cu Shadow pe umăr, torcând fericit. Spre surprinderea ei, Violet era aşezată într-un colţ luminat de o lampă, cârpind ciorapi, liniştită.

- Nu cred că ăştia mai merită efortul, îi spuse Laurel, punându-l pe Shadow pe pat. Ar trebui să te odihneşti şi tu. Mâine ne aşteaptă o zi grea.

-Voiam să mă asigur că vă simţiţi bine, zise Violet, punându-şi coşul de lucru lângă ea. Poate vreţi nişte supă, să vă mai liniştiţi stomacul.

Cu alte cuvinte, Violet îşi văzuse stăpâna simţin- du-se foarte rău, dar era prea discretă ca să spună exact ce gândea.

-Tocmai mi-am dat seama că mi-e o foame de lup, spuse Laurel, trântindu-se pe scaun. Supă ziceai?

Violet se duse la tava de pe măsuţa de toaletă, scoase capacul unei oale şi turnă lichid fierbinte întro cană.

-Supă de pui şi pâine prăjită. Mâncare uşoară după o noapte dificilă.

Puse tava pe noptieră.

Laurel luă cana în mâinile ei reci şi inspiră mirosul apetisant al supei. Temperatura era tocmai bună să bea lichidul. Oftă de plăcere când căldura i se răspândi prin corp.
- Te pricepi foarte, foarte bine să ai grijă de oameni, Violet. Ciuguli dintro felie subţire de pâine crocantă.

126 (Mary Jo “Putney
Am discutat de salariul tău până acum? Indiferent ce-am spus, o să ţi-l dublez.
Violet râse, dar păru încântată.
-No să-mi pot plăti niciodată datoria faţă de dumneavoastră, dar nu voi refuza un salariu. Unei femei fără familie şi bani nu-i poate merge bine dacă nu are un câştig.
Laurel mai sorbi încet din supa delicioasă. Doamna Wicker gătea bine chiar şi cele mai simple mâncăruri.
- Ce ţi-ar plăcea să faci în viitor, Violet? Ai avut timp să te gândeşti la asta?
Fata se aşează iar lângă coşul ei de lucru, un pic încruntată.
- Prea mult timp n-am îndrăznit să visez. Dar acum... vreau să trăiesc şi să mor liberă. Poate, într-o zi, o să am un mic atelier de croitorie, unde să vină femei nu prea înstărite să le fac haine în care să se simtă drăguţe şi fericite. Şi poate, peste un timp, voi găsi un bărbat bun care să se uite la mine ca domnul Kirkland la dumneavoastră.
Laurel se încruntă.
- Dar cum se uită Kirkland la mine?
- De parcă aţi fi speranţa lui de a ajunge în rai, spuse Violet cu simplitate.
-N-am... observat. Tulburată, Laurel îşi termină supa şi se ridică în picioare. Mă ajuţi să-mi scot rochia asta? Vreau să fie arsă.

Violet păru şocată.
- Dar pot să scot petele de sânge! Materialul e bun încă şi culoarea vă vine de minune.
Laurel se uită la rochie. Material albastru-azuriu şi pete de sânge. Ca să nu mai pomenim decolteul atât de adânc că putea distrage atenţia unui beţivan ticălos.
- N-aş mai putea să port rochia asta fără să-mi amin-tesc de această noapte. Dar ai dreptate, ar fi păcat so ardem. Poţi so iei tu şi să faci ce vrei cu ea. Doar că... dacă ţio modifici pentru tine, no purta când sunt şi eu de faţă.
-Sunteţi foarte generoasă, doamnă. Violet se duse la spatele lui Laurel şi începu să-i descheie rochia.

Culoarea asta nu mi se potriveşte, dar va fi foarte bună pentru altcineva.
Din moment ce Laurel nu mai voia so vadă niciodată...
capitolul 18
în ciuda plecării foarte matinale a lui Laurel şi Kirkland, prietenii veniră să-şi ia rămas-bun de la ei. Daniel i-ra şi el acolo, bineînţeles. O îmbrăţişă pe Laurel cu ;ifecţiune şi îi şopti:
- Poţi să vii acasă când vrei, surioară. Dacă vrei să te ;iduc eu, anunţă-mă şi voi fi în Londra a doua zi.
- îţi mulţumesc, murmură ea înainte să-i dea drumul din îmbrăţişare. E sfâşietor să-mi părăsesc căminul după ;itâţia ani.
-Te aşteaptă altul, spuse Kirkland, venind lângă ei. Cu timpul, poate o să-l îndrăgeşti la fel de mult.
- Nu la Londra! îi răspunse ea. Asta e casa mea şi va fi mereu.
-Ai grijă de ea, Kirkland.
Daniel îi întinse mâna, dar vocea tăioasă făcea din cuvintele lui mai mult decât urări de bine obişnuite.

- Promit. Kirkland strânse mâna lui Daniel, susţinân- du-i privirea.
Neplăcându-i cum se priveau cei doi, Laurel spuse:
- E timpul să pornim la drum.
Kirkland încuviinţă din cap.
-Trebuie să le spun ceva vizitiilor.
Erau două trăsuri, dar nici una nu purta blazonul lui Kirkland. într-una aveau să călătorească Laurel şi Kirkland, în cealaltă Violet, Rhodes - valetul lui Kirkland - şi majoritatea bagajelor. Nu că Laurel ar fi luat cu ea prea multe. Nu va avea nevoie de nimic la Londra, în afară de haine, şi acolo urma să-şi facă o nouă garderobă.

Anne Wilson, Betsy Rivers şi Eileen Bailey veniseră şi ele să-i conducă la plecare. Când o îmbrăţişă pe Eileen, Laurel întrebă:
- Cum te simţi după aşa o noapte îngrozitoare?
Eileen zâmbi, părând mai relaxată decât o văzuse vreodată Laurel.
-Mă simt... foarte liberă, domnişoară Laurel, Dumnezeu să mă ierte, dar nu poate să-mi pară rău de moartea lui Bailey.
-Cred că Dumnezeu iartă pe cineva în situaţia ta, spuse Laurel, gândindu-se că modul violent în care făcuse Kirkland dreptate era în beneficiul lui Eileen. Spune-i lui Missy că o iubesc.
După ce îşi luară rămas-bun, Laurel se întoarse şi se miră să vadă că Violet evită să urce în trăsura din faţă, apoi se sprijini de partea laterală, cu faţa palidă şi mâinile strânse în pumni. Şi Kirkland observase şi ajunse la fată înaintea lui Laurel.
- Ce s-a întâmplat ? o întrebă el.
Violet îngăimă, speriată:

-Mă urmăreşte un om, cred că pus de căpitanul Hardwick. Un marinar cu cicatrice pe faţă. L-am văzut mai încolo pe stradă.
Laurel se uită pe stradă, dar omul plecase. Kirkland îşi miji ochii.
-E bine că pleci din Bristol, domnişoară Smith. La Londra va trebui să discutăm mai pe îndelete. Deşi omului îi va fi greu să te găsească în capitală, îţi sugerez să nu părăseşti casa neînsoţită.
- Mulţumesc, sir. Pumnii lui Violet se desfăcură. Şi... 1 am decis să nu mai fiu domnişoara Smith. Numele ăsta * mi s-a dat pentru că era comun, oarecare. N-am fost ni-ciodată o Smith şi nu-l voi mai folosi.
- Ţi-ai ales deja alt nume de familie? o întrebă Laurel.
-V-ar deranja dacă mi-aş lua numele de Herbert? în-J trebă fata cu sfială. N-o s-o fac dacă nu vă convine. Dar vă datorez aşa mult. E un mod de a vă onora.

- Âsta e unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care mi l-a spus cineva, zise Laurel cu multă căldură. Sunt încântată să te cunosc, Violet Herbert!
- Vă mulţumesc din suflet, coniţă! Violet zâmbi, ra-dioasă. Sclava Violet Smith nu mai există.
-Ar trebui să fii în mai mare siguranţă la Londra, dar primul protector al unei femei este ea însăşi, spuse Kirkland. Cunosc o femeie care a fost adesea în locuri periculoase şi a învăţat cum să se lupte. Ea spune că foarte multe femei sunt victime uşoare fiindcă nu ştiu să riposteze. Pot să o rog să te înveţe nişte şmecherii folositoare în autoapărare.
-Mi-ar plăcea foarte mult. Violet făcu o reverenţă. Şi acum, spre Londra!

Când se îndreptă spre trăsură, Laurel se gândi că asta spunea multe despre viaţa trăită de Kirkland, în care şi femeile ştiau cum să ucidă.
încă zguduită că-l văzuse pe omul cu cicatrice, Violet alergă spre trăsura care avea să-i ducă pe ea, pe valetul domnului Kirkland şi bagajele la Londra. Cu cât mai repede pleca din Bristol, cu atât mai bine.
Un bărbat ieşi din trăsură să-i ţină uşa deschisă. Tinerel, şaten, zvelt şi musculos, acesta îi zâmbi vesel.
- Eu sunt Rhodes şi vom fi tovarăşi de drum până la Londra. Apoi o privi cu o expresie pe care Violet o ştia prea bine. Eşti domnişoara Smith, nu? adăugă el, sufocat de emoţie.
Violet îşi aşternu pe faţă cea mai serioasă expresie posibilă.
- Domnişoara Herbert. Tocmai am decis să-mi schimb numele de familie.
Refuzându-i mâna, se sui singură în trăsură şi se aşeză pe locul cel mai îndepărtat de Rhodes. Se urcă şi Rhodes, apoi închise portiera după el. Când se puse pe locul lui, păstrând distanţa, tânărul spuse:
-îmi pare rău că m-am holbat la tine, dar trebuie să recunoşti că nu poţi condamna un bărbat că rămâne cu gura căscată la vederea celei mai frumoase fete din Bristol.

- Când te uiţi prea des, îţi vine cheful să pui mâna, spuse ea, aruncându-i o privire chiorâşă. Sunt liberă acum, şi nici un bărbat nu mă va atinge cu un deget dacă nu vreau şi eu.
El se holbă la ea, şocat.
-Asta no să ţi se întâmple, nu în casa lordului Kirkland. L-ar zvânta în bătaie cu mâna lui pe orice servitor care necăjeşte o femeie. E de speriat când îşi iese din fire. Eu n-aş face-o, oricum. Mama m-a învăţat

să fiu întotdeauna drăguţ cu fetele, pentru că reprezintă sexul slab. Deşi cred că s-a înşelat în privinţa surorii mele.
îi zâmbi timid. Violet începu să se destindă.
- îmi pare rău dacă te-am judecat greşit. Dar... am avut adesea parte... de insulte. Şi mai rău.
- Cu o înfăţişare ca a ta, îmi dau seama de ce, dar răul rămâne rău, spuse el cu fermitate. Dar ai zis că acum eşti liberă. N-ai fost şi înainte?
-M-am născut şi am crescut în sclavie, în Jamaica, zise ea, sfidătoare. Domnişoara Laurel m-a eliberat asumându-şi riscuri mari.
- Chiar aşa? întrebă el, fascinat. Pare o doamnă aşa delicată, blândă.
-Aşa şi e. Dar şi leoaica are blana moale. Amintin- du-şi ce spusese el mai devreme, ea întrebă: Ai zis că stăpânul tău e Lord Kirkland, nu-i aşa? Credeam că este doar un domn oarecare.
Rhodes scutură din cap.
- E conte. Fiindcă doamna lui s-a sfiit faţă de prietenii ei că e contesă, l-a rugat pe lord să nu-şi folosească titlul. Dar, pentru că mergi la Londra, trebuie să ştii.
Violet îşi stăpâni emoţia. Nu era greu de crezut că James Kirkland era lord. în ciuda bunătăţii şi a curtoaziei lui impecabile, emana autoritate.
- N-am ştiut ce grandioasă va fi casa lui.
- Nu trebuie să-ţi faci griji, îi spuse el ca so liniştească. | Menajera, doamna Stratton, se asigură ca totul să fie în bună rânduială, dar e corectă şi blândă. Rangul tău vine imediat după al ei, fiind camerista lui Lady Kirkland.

-Dar ceilalţi servitori n-o să se supere că sunt...? făcu un gest spre tenul ei precum cafeaua cu lapte.
Valetul scutură din cap.
- Nu şi în Kirkland House. Suntem o adevărată ames-tecătură acolo. Lord Kirkland crede că trebuie să mai acorzi oamenilor o şansă.
- E vorba şi de tine? întrebă Violet, intrigată.
- Da. Rhodes ezită, de parcă nu era sigur cât să spună. După ce a murit tata, au fost timpuri grele pentru mine, mama şi sora mea. Bucătăreasa de la Kirkland House m-a prins furând mâncare din bucătărie şi m-a dus la lord, care mi-a explicat că pot fi deportat în Australia dacă aleg să duc o viaţă de răufăcător. Valetul zâmbi aducându-şi aminte. M-a speriat de moarte.
- Câţi ani aveai?
- Doisprezece. Destul de mare ca să dau de necaz pen-tru furt. l-am spus lordului că aş face bucuros o muncă cinstită dacă mi-ar da cineva o slujbă, aşa că m-a angajat el. Am început ca umil băiat de serviciu, dar am vrut să ajung valet, aşa că domnia sa l-a rugat pe bătrânul său valet să mă pregătească.
- Pare un stăpân bun.
- Nu-i altul mai bun ca el, o asigură Rhodes. E o casă fericită, şi Londra-i un oraş mare. O să-ţi placă acolo.
Violet spera ca el să aibă dreptate.
- Mulţumesc pentru informaţii, domnule Rhodes.
- Numele meu mic e Jasper, dar prefer să mi se spună Rhodes. Zâmbi sfios, iar fata îşi dădu seama că era mai tânăr decât crezuse. In după-amiezile libere, te pot duce să yezi punctele de atracţie ale oraşului.
Ii zâmbi şi ea, apoi se gândi că poate i-ar plăcea Londra.
Moody se jură că văzuse trăsurile plecând de la Herbert House. Un ticălos cu cicatrice ca el n-ar fi

primit multe răspunsuri dacă întreba unde se duc trăsurile, dar reuşise să se apropie suficient de mult ca să audă câte ceva.

Nu era departe de casa lui Hardwick. Căpitanul îl lăsase să aştepte jumătate de dimineaţă, nemernicul, deşi Moody era al doilea ofiţer al său. Când fu introdus în sfârşit în biroul lui Hardwick, căpitanul se uită la el, părând nerăbdător.
-Ce cauţi aici, Moody? Ai venit să-mi spui că Violet a mea se ascunde în Herbert House?
Moody simţi o satisfacţie deosebită să-i dea peste nas arogantului.
- Gagica ta tocmai a plecat într-o trăsură. Părea că se duce să fie camerista unei lady.
Hardwick sări în picioare, înjurând.
- De ce naiba n-ai urmărit-o?
- Fără cal sau trăsură? Nu-s un afurisit de ponei, i-o întoarse Moody. Dar m-am apropiat suficient să aud un nume. Kirkland.
Hardwick se trase brusc înapoi.
- Lord Kirkland?
Moody ridică din umeri.
-Tot ce-am auzit a fost Kirkland. Un tip brunet care părea rău ca un bursuc încolţit.
- Lord Kirkland. Mii de draci! Hardwick se trânti din nou în fotoliu, cu o expresie furioasă pe faţă. Măcar acum ştiu unde s-o găsesc pe Violet a mea,
capitolul 19
După ce Violet plecă, Kirkland se întoarse spre Laurel şi îi oferi braţul.
- Plecăm, doamna mea?
Din expresia lui, ea ghici că era vorba de o probă: dacă reuşea să-i atingă braţul peste stofă. Reuşi; aversiunea profundă din seara trecută se risipise, iar

acest gen de atingeri cotidiene făceau parte din încercarea lor de a se împăca. îl luă de braţ.
- E timpul.
Pe când Kirkland o conducea spre trăsura lor, Laurel îi spuse:

- Femeia aia care ştie să se lupte. Nu m-ar putea învăţa şi pe mine? Pe urmă poate ar face cursuri şi la Casa Sionului, nu?
Kirkland ridică din sprâncene.
- Sunt sigur că ar fi dispusă. Vrei să înveţi şi tu ase-menea tehnici?
-Mă îndoiesc că aş reuşi să lupt bine, recunoscu ea. Dar cele întâmplate noaptea trecută mi-au amintit cât de vulnerabile sunt femeile. Ar trebui să învăţ măcar cum să ripostez.
Kirkland o ajută să se urce în trăsură. îşi lăsase acolo lucrul de mână mai devreme, dar deocamdată îl împinse deoparte şi se dădu mai încolo pe banchetă ca să-i facă loc soţului ei. El se aşeză lângă ea, trăsura porni şi ea începu o nouă viaţă.
în timp ce străbăteau străzile din Bristol, Laurel spuse:
- Femeia asta care predă tehnicile de luptă e cumva unul dintre agenţii tăi?
-Da, Hazel e o londoneză care a crescut într-unul dintre cele mai periculoase cartiere ale oraşului. A trebuit să lupte ca să supravieţuiască, şj a avut inteligenţa şi autodisciplina de a se perfecţiona. îi place să-i ajute pe alţii să devină mai buni. Kirkland zâmbi. Aşa cum faci şi tu, dar în alte moduri.
Laurel se întrebă dacă Hazel era una dintre amantele lui, apoi se strădui să alunge acel gând. Nu era treaba ei ce făcuse el în anii cât fuseseră despărţiţi.

Urma să fie o călătorie lungă, aşa că îşi luă geanta cu lucrul de mână, îşi scoase croşeta şi un ghem de lână moale, de culoarea fildeşului. Când începu un pătrat, Kirkland o întrebă:

- Ce lucru de mână mai este şi ăsta? La tricotat trebuie două andrele, nu?

Laurel îi arătă o singură andrea cu un ochi la capăt.

-O femeie din Belgia care a stat la Casa Sionului ne-a învăţat pe câteva dintre noi cum să facem asta. Spunea că se numeşte ajurul călugăriţei sau croşeta în aer. Anne Wilson i-a zis „igliţă“ şi acum toate o numim

la fel. Scoase din geantă un pătrat terminat de zece cen-timetri şi i-l dădu. E uşor de făcut în timp ce mergi cu trăsura şi face drumul mai puţin plictisitor.

El frecă pătratul între degetul mare şi arătător.

- E foarte moale. Cum îl vei folosi?

-La o păturică pentru unul dintre bebeluşii de la Casa Sionului. Majoritatea copiilor nu au mai nimic când ajung la noi. Strânse în mână ghemul de lână. îmi place moliciunea lânii nevopsite. Deoarece blana oilor are diferite culori, rezultatul e original şi destul de frumos.

- O să faci una şi pentru copilaşul nostru?

Degetele lui le atinseră uşor pe ale ei când îi dădu înapoi pătratul, şi atingerea îi trimise lui Laurel fiori prin tot corpul. Puse pătratul deoparte, găsind astfel o scuză că evita să se uite la soţul ei.

-Fiul unui conte va avea cu siguranţă parte de tot ce mai bun.

- Ce poate fi mai bun decât o păturică făcută cu multă dragoste?

Ea îşi stăpâni emoţia; în mod inexplicabil, aproape îi dădeau lacrimile.

- Poate îi voi face una. Va trebui să-mi găsesc ceva de făcut la Londra.
- Poţi să fii cât de ocupată vrei sau să nu faci nimic, Laurel. Aşa cum ţi-am mai spus, cred că-ţi va face plăcere să le întâlneşti pe soţiile unora dintre prietenii mei.

Kirkland deschise o cutie de piele care fusese vârâtă într-un spaţiu din peretele trăsurii. înăuntru era un mic birou portabil ale cărui colţuri de alamă şi suprafaţă se scris din piele arătau foarte uzate.

- Cum poţi să lucrezi într-o trăsură care te leagănă şi hurducăie? îl întrebă ea.
- Hârtiile mă urmează de obicei peste tot, aşa că pot folosi timpul în care călătoresc. Mai ales că drumul Bristol-Londra e cel mai bun din ţară. Ridică încet capacul înclinat al cutiei şi scoase de acolo un teanc de documente. Citesc şi fac doar însemnări cu creionul. Am învăţat că pana şi cerneala pot face dezastre.

- Un bun motiv să porţi de obicei haine negre, aşa cum faci, remarcă ea.

El râse pe înfundate şi îşi îndreptă atenţia spre hârtii.

-Afaceri sau spionaj? întrebă ea.

-Afaceri. Bătu uşurel pe documentul de sus. Toate formele „josnice" de comerţ care le fac pe rudele mele din Anglia să mă dispreţuiască. Pe lângă compania navală, deţin şi conduc mai multe proprietăţi, de la domenii la manufacturi. Mulţi oameni depind de ele pentru trai. Am administratori buni, dar tot trebuie să fiu atent.

îi plăcuse întotdeauna la el că era un om cu simţul răspunderii. Când reluă croşetatul pătratelor, îşi dădu seama că aveau aceleaşi valori. Amândoi aveau grijă

de oameni, dar în feluri diferite. Dacă se concentra pe cali-tăţile lui, era posibil ca aspectele periculoase din caracterul său să n-o mai tulbure atât de mult.
Nu ploua, trăsura avea arcuri bune şi drumul era bine întreţinut, aşa că mergeau repede. Laurel găsea compania lui ciudat de domestică, la fel ca în serile când stăteau pe vremuri în faţa şemineului, fiecare ocupându-se de alte proiecte, dar bucuroşi să fie împreună. După ce schimbară de două ori caii şi luară prânzul, lui Laurel
i se făcu somn. Ascunzându-şi un căscat cu mâna la gură ea spuse de parcă îşi cerea scuze:
-îmi pare rău, mai moţăi în timpul zilei de câtva timp. E efectul sarcinii, aşa mi s-a spus.
Kirkland închise masa de scris portabilă şi o puse pe jos, apoi se aplecă şi ridică bancheta capitonată de vizavi, sub care se vedeau nişte pleduri împăturite cu grijă şi câteva perne.
- Permite-mi să te instalez confortabil.
Nevoind să-l lase să o învelească, ea se aplecă şi scoase o pernă şi o pătură.
- îmi fac eu singură un culcuş.
Bancheta era bine capitonată şi, cu perna sprijinită oblic de peretele trăsurii şi învelită cu pătura, îi era surprinzător de comod, în ciuda legănatului. Se instală şi se refugie în somn de soţul ei tulburător.

*
Deşi căsătoria lor avusese loc la câteva săptămâni după ce se întâlniseră prima dată, fiecare săptămână parcă fusese un an. Orice atingere sau zâmbet din partea lui James îi aprindea dorinţa de a trăi. Nu ştiuse că pasiunea era atât de puternică şi de imperioasă. Erau obligaţi să-şi ţină mâinile la locul lor

în prezenţa altora. Când erau singuri, nici nu încercau să se reţină, deşi se opriseră înainte de actul final. Acum venise, în sfârşit, şi noaptea nunţii. Soţii Herbert ar fi preferat o nuntă mare, la care să invite jumătate de comitat ca să vadă că fiica lor pusese mâna pe un conte, dar James şi Laurel nu îşi doriseră aşa ceva. , Ceremonia fusese simplă şi frumoasă, iar Daniel, cavalerul de onoare al mirelui.
După micul dejun festiv, mirii plecaseră, în urările de fericire ale tuturor, spre o destinaţie cunoscută numai de James. Laurel fusese încântată că locul unde aveau să-şi petreacă luna de miere era la doar o jumătate de oră cu trăsura, căci soţul ei închiriase o frumoasă proprietate cu vedere spre râul Severn. înconjurată de grădini şi de un parc, Casa de pe Râu le oferea intimitate şi linişte în primele zile ale căsătoriei lor. Ea fusese impresionată şi un pic intimidată de gândul că el avea o asemenea avere, că putea să închirieze o moşie cu aceeaşi uşurinţă cu care majoritatea bărbaţilor ar lua o cameră la un han. Dar nu o făcuse niciodată să simtă diferenţa dintre rangurile lor nobiliare. O făcea să se simtă... adorată.
La Casa de pe Râu, luaseră o cină uşoară înainte să se retragă în dormitoarele alăturate şi să se pregătească ; pentru noaptea nunţii. Odaia lui Laurel era plină de flori frumos mirositoare. Ea se aşezase la măsuţa de toaletă şi îşi peria părul într-o strălucitoare cascadă arămie i ce i se revărsa pe umeri. Studiindu-şi imaginea în oglindă, văzu că era aproape frumoasă, pentru că radia de iubire. Absolut sigură de căsătoria ei şi de bărbatul cu care avea să-şi petreacă restul vieţii.

Se ridicase şi se dusese nerăbdătoare la fereastră. Zilele erau foarte lungi în perioada aceea a anului şi soarele abia apunea acum, luminând o cărare pe întinderea vastă a Severnului, care şerpuia alene spre mare. Ea ardea ca soarele, tânjind după patul conjugal astfel încât ea şi James să devină cu adevărat soţ şi soţie, în vecii vecilor, amin.
Când se deschisese uşa, se întorsese cu spatele la fereastră. Cămaşa ei de noapte fusese comandată de mama sa, cu mâneci lungi şi fără decolteu, ca să transmită sfială şi inocenţă feciorelnică. Laurel ştiuse că nu avea rost să se opună, în schimb, alesese ea materialul fin, străveziu şi era perfect conştientă că soarele ce lumina râul din spatele ei îi va dezvălui formele fără pic de sfială.
James închisese uşa după el, apoi se oprise, mân-când-o din ochi. Purta un halat de casă lung, iar materialul bleumarin îi scotea în evidenţă umerii laţi.
- Eşti atât de frumoasă, murmurase el. Aşa imposibil de frumoasă, perfectă.
Ea râsese şi traversase odaia către el. Ştia că înfăţişarea ei nu era deloc deosebită, dar, cândA el se uita la ea aşa, se simţea cu adevărat frumoasă. In ochii lui de un albastru intens nu se citeau doar forţa şi blândeţea pe care le îndrăgea ea, ci şi o vulnerabilitate pe care nu o văzuse încă. Avea nevoie de ea aşa cum avea şi ea nevoie de el.
- Noaptea asta nu trebuie să fie perfectă. Să fim îm-preună e de-ajuns. Mai mult decât suficient. Ea ieşi din lumina soarelui şi se îndreptă spre locul unde stătea el, în umbră. Tu eşti cel frumos, domnul şi stăpânul meu. Dacă ar mai trăi, Michelangelo te-ar implora să-i fii model.
In ochii lui James se ivise un licăr jucăuş.
- Dacă Michelangelo ar fi aici, l-aş ruga să plece ca să rămânem singuri.

Se întâlniseră în mijlocul odăii, lângă patul imens cu baldachin.

Ea era înaltă, dar el o depăşea cu mult. O luase de mâini, apoi se aplecase şi o sărutase în aşa fel că doar degetele şi buzele li se atingeau. Ah, gura lui fierbinte, senzuală... închisese ochii, savurând nectarul dulce de pe buzele lui. Atingerea minunată a limbii sale. Se trase mai aproape până se lipi de trupul lui zvelt şi puternic. După săptămânile de aşteptare înfrigurată, doar straturi de material subţire îi mai despărţeau acum - şi amândoi ardeau de dorinţă.
- De când aştept clipa asta, murmură ea. Visând la tine.
El se îndepărtă puţin, cu expresia încordată. Consternată, ea îşi ridică faţa, încercând să-i descifreze expresia enigmatică.
- Nu mireasa e cea care ar trebui să aibă emoţii?
El îi luă faţa în mâini.
-Vreau să fie perfect, spuse el cu patos. Atât de bine, aşa minunat ca să nu mă părăseşti niciodată.
-Fireşte că n-o să te părăsesc, singura mea iubire. Azi-dimineaţă am făcut un jurământ sfânt: să mă lepăd de ceilalţi. II sărută uşor, ca atingerea unei pene, pe obrazul stâng. Nu-mi pot închipui că aş dori vreodată alt bărbat în afară de tine. Un sărut la fel de uşor pe celălalt obraz. Perfecţiunea este un concept rece, lipsit de viaţă. Cine are nevoie de perfecţiune când avem căldura iubirii şi a pasiunii?
Ea îl sărutase pe gură, mişcându-şi limba peste a lui. Dintr-un impuls, îi smulse cordonul şi halatul i se desfăcu.
Orice griji ar fi avut el acum dispăruseră. O apucă de răscroiala cămăşii feciorelnice cu ambele mâini şi sfâşie pânza subţire până aproape de genunchii ei.

Apoi o îmbrăţişă atât de strâns că se lipiră unul de altul, înfierbântaţi.
Ea îi ceruse din nou gura, înfigându-şi ameţită unghiile în spatele lui pe când se topea în el, dorindu-şi cu disperare plăcerea supremă...

Iubire regăsită
139
Laurel icni când se trezi brusc. Dezorientată, îşi ridică faţa. Unde...? Când...?
Dormise cu capul pe umărul lui James. O înconjura cu braţul, fiind foarte aproape de ea. Şocul urmă plăcerii instinctive de a-l avea aproape de ea. Oare o trăsese în somn atât de aproape de el? Nu, nu el se mişcase, ci ea. Era atrasă de el chiar şi în somn.
Şoldul îi era acum lipit de el, coapsele li se atingeau, iar aerul era plin de tensiune senzuală. Pieptul îi era aşa de încordat, că abia mai putea să respire.
Pe faţa lui văzu aceeaşi dorinţă care o mistuia pe ea. El ridică mâna şi îi trasă conturul obrazului cu vârful degetelor lui calde şi neastâmpărate.
- Laurel, şopti el. Doamna mea de lavandă...
Frumoase mâini, îndemânatice la scris sau la pian, sau s-o înnebunească pe ea.
Să strângă un cuţit şi să-l înfigă în gâtul unui om.
Se retrase cât putea, până se lipi de peretele trăsurii, zguduită de coliziunea chinuitoare a trecutului cu prezentul. Ani de zile îşi alungase toate gândurile despre fericirea şi certitudinea acelor prime zile ale căsniciei lor. Acum amintirile deveneau aproape insuportabile.
Dar ea nu era singura care suferea. Pe faţa lui Kirkland nu se mişcase nici un muşchi, deşi Laurel ştia că el se simţea de parcă îl pălmuise. Străduindu-se să repare răul pe care îl făcuse, Laurel îngăimă:

-Scuze, mi-a luat un moment să-mi amintesc unde mă aflu când m-am trezit. De obicei, nu dorm atât de adânc într-o trăsură. M-am mişcat în somn? lartă-mă dacă te-am deranjat de la lucru.
-Nu m-ai deranjat deloc. Am moţăit şi eu un pic. O privi fix, descurajat. N-ar trebui să te porţi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Te-ai uitat la mine de parcă... aş avea coarne, copite şi coadă.
Ea trase aer în piept, să se liniştească.
- îmi pare rău. Am visat... cum a fost în noaptea nunţii noastre. Apoi m-am trezit şi... mi-am amintit câte s-au întâmplat de atunci.

-A trecut mai puţin de o zi de când m-ai văzut omorând un om, spuse el cu o detaşare calmă. Nu eram sigur dacă mai vrei să vii la Londra cu mine.
Ea îşi puse o mână pe pântece, locul unde o rază de speranţă ar fi putut să-i prefacă viaţa din iad în rai.
- Motivele pentru refacerea căsniciei noastre nu s-au schimbat. Nici măcar nu te pot condamna că l-ai omorât pe ticălosul ăla periculos. Omul al cărui sânge o împroş- case. Dar... raţiunea şi simţirea mea sunt în conflict.
El dădu din cap, cu un aer serios.
- Mintea şi inima îşi au propriile adevăruri, care sunt de obicei în opoziţie. Ca noi.
-Ca noi. Laurel zâmbi trist. Suntem mereu atraşi unul de altul precum capetele opuse ale magneţilor.
-Bărbatul şi femeia sunt destul de opuşi şi fără să mai vorbim de magneţi, spuse el pe un ton sec.
- Sexele au unele lucruri în comun, preciză ea. Cum ar fi dorinţa de a avea un cămin, tihnă şi... afecţiune.
-Tihna ar fi bună. Orice altceva ar fi un premiu neaşteptat. El îşi ridică de pe jos masa de scris portabilă

ca să-şi reia lucrul, semn clar că discuţia lor luase sfârşit.
înăbuşindu-şi un suspin, Laurel se uită pe geam la peisajul rural în continuă schimbare. Nu era sigură că vor reuşi să aibă parte măcar de tihnă împreună. Dar, Doamne, ea dorea mai mult! Şi această dorinţă îi ducea pe un teren periculos.
capitolul 20
Kirkland călătorise de la Londra la Bristol cu o viteză incredibilă după ce aflase de sarcina lui Laurel, dar drumul înapoi spre capitală durase două zile, lucru normal, pentru care Laurel îi era recunoscătoare. Ii era şi mai recunoscătoare pentru odăile separate de la hanul unde îşi petrecură noaptea.
Nu mai făcu crize. După ce adormise pe umărul lui şi se panicase atunci când se trezise, Kirkland se mută pe locul din faţa ei. Astfel, nu mai exista riscul

ca ea să aţipească lipită de el. Aţipea des, dar trează, cro-şetă suficiente pătrate pentru două păturipână rămase fără lână. Când îşi vorbeau, erau foarte politicoşi unul cu altul.
Dat fiind spaţiul îngust din trăsură, fusese o uşurare să ajungă la Londra. Cel puţin dintr-un anumit punct de vedere. Pe când intrau pe străzile aglomerate şi zgo-motoase, Laurel începu să se agite. Bristol era un oraş mare şi un port aglomerat, dar Londra era cu totul altceva. Simţea povara tuturor vieţilor şi eforturilor depuse de oameni.
-Te încrunţi acum că am ajuns aici, remarcă Kirkland.
-Uitasem cât de zgomotos, aglomerat şi urât mirositor e oraşul ăsta. Se uită pe fereastra trăsurii. Am mai fost o dată, dar nu am stat suficient să mă obişnuiesc.

Dat fiind că venise câteva zile la Londra cu Kirkland înainte să i se destrame căsnicia, nu avea amintiri frumoase legate de acel oraş.

- Oraşul e copleşitor pentru nou-veniţi, dar Samuel Johnson a zis că omul care s-a săturat de Londra s-a sătu-rat de viaţă, remarcă Kirkland. Odată ce te vei acomoda, ce vrei să faci mai deosebit?

Laurel se încruntă.

- în afara vizitelor obligatorii la croitorese?

El zâmbi.

-Pe lângă asta. Deşi, dacă preferi, croitoresele pot veni la tine. Când eşti contesă, ai anumite avantaje.

- îmi dau seama şi de ce, zise ea, căzând pe gânduri. Dar eu vreau muzică. Operă, muzică de cameră, serate muzicale. Vreau să-i ascult pe cei mai talentaţi muzicieni din Anglia.

- N-o să auzi pianişti mai talentaţi ca tine, dar sunt toate genurile de muzică, să nu mai pomenim de artă, literatură şi cercuri literare. Un adevărat festin pentru minte şi simţuri.

Până acum, această vizită i se păruse o datorie, dar, pentru prima oară, era nerăbdătoare. Nu mai avusese o vacanţă - Doamne, de la luna de miere! Deşi îşi iubea munca şi era mândră de ce reuşise să înfăptuiască

împreună cu fratele ei, poate era pregătită să savureze deliciile unui oraş mare.

-Vreau să fac toate lucrurile astea! Şi... îşi muşcă buza. E cam copilăresc, dar mereu am vrut să merg la Amfiteatrul lui Astley ca să văd călăreţii.

- Mereu mi-a plăcut la Astley şi voi profita de orice ocazie să mă duc din nou, îi zise el. Altceva?

Se uită pe străzile elegante din Mayfair. Dacă urma să-şi petreacă o parte din viaţă în Londra, nu avea nevoie doar de o casă aspectuoasă.
-Vreau să-mi fac prieteni, pentru că, fără ei, Londra ar fi un loc trist. Crezi că aş putea lega nişte prietenii cu soţiile prietenilor tăi?
- O să organizez un dineu ca să-ţi dai seama, îi răspunse el. Imediat ce ai o rochie sau două.
- Pentru încredere în sine? Ai dreptate, o să am nevoie de o armură când mă voi întâlni cu oameni înclinaţi să mă desconsidere, zise ea cu răceală. Chiar dacă le zici mereu prietenilor că nu eu am fost de vină pentru despărţire, tot ţie îţi vor fi loiali, iar pe mine mă vor bănui că ţi-am complicat viaţa.
El se încruntă.
-Poate ai dreptate, dar sunt oameni corecţi. Când te vor întâlni, nu vor mai avea nici o îndoială. Cine ar putea să nu te placă?
Ea scutură din cap.
- Una dintre calităţile tale e convingerea că sunt deo-sebită, dar nu mulţi ar fi de acord cu tine.
-O să aflăm curând, dar chiar nu cred că trebuie să-ţi faci griji. Aruncă o privire pe fereastră. Aproape am ajuns acasă. Intrăm în Berkeley Square.
Era surprinsă să vadă în faţa geamului un parc rotund în faţa unei pieţe imense.
- N-ai avut casa asta înainte.
-Locuinţa aia era plină de umezeală şi de amintiri urâte, aşa că am vândut-o, o lămuri el. Casa asta este mai mare şi mai confortabilă, şi e minunat să te plimbi prin piaţă.
- Pare foarte modernă, zise ea nesigură pe sine.

- Da, aşa arată partea asta a pieţei. Lady Jersey, una il intre patroanele de la Almack, locuieşte acolo. Şi pe cealaltă parte sunt magazine frumoase, inclusiv faimoasa ceainărie Gunter. Zâmbi. Se ajunge uşor pe jos.
- Să mă ajute Domnul! murmură ea. Asta nu înseamnă că trebuie să mă duc la Almack, nu? Nu că m-ar lăsa să intru îmbrăcată aşa!
-Eu sunt considerat foarte elegant, îi zise el împăciuitor, şi, ca soţie a mea, ai fi bine-venită. însă asta nu înseamnă că trebuie să participi la întruniri.
Ea simţi un junghi şi îşi duse o mână la burtă.
- Mă interesează mai mult să găsesc o moaşă pricepută. Poate ştie una dintre soţiile prietenilor tăi.
-Soţia lui Randall e o moaşă tare pricepută. Dacă soţii Randall sunt în Londra, o să te vezi cu ei la cină.
Unul dintre prietenii săi de viţă nobilă se însurase cu o moaşă? Era destul de neobişnuit încât să fie luat în seamă, însă, înainte de a mai pune ea întrebări, trăsura se opri brusc în faţa celei mai impunătoare case din piaţă. După ce paznicul îi deschise uşa de la trăsură şi coborî scara, Kirkland ieşi şi se întoarse să-i ofere mâna lui Laurel.
- Bine ai venit acasă, Lady Kirkland.
O nouă casă, un nou început. Cum stătea în Londra doar de o lună, Laurel ar fi putut locui în casa unde
i se destrămase căsnicia. Dar era încântată că nu fusese necesar. Simţindu-se şifonată şi nearătând ca o contesă, îl luă de mână şi coborî din trăsură. Pe când intrau în casă, trăsura cu bagaje, în care erau Violet şi Rhodes, se opri în spatele celei dintâi.
Kirkland bătu uşurel mânerul în formă de cap de dragon, apoi scoase o cheie şi deschise uşa. Văzând cât de surprinsă era Laurel, o lămuri:

-Vin şi plec la ore neobişnuite, aşa că nu vreau să-i trezesc pe servitori.
-Ce grijuliu eşti, replică ea. Păstrezi secretul şi în legătură cu ce faci.
- Şi asta, o aprobă el pe când deschise uşa şi o pofti înăuntru.

înainte să se închidă uşa, un majordom cu părul rar ieşi din adâncul casei.
-Milord! Făcu o plecăciune rapidă. Nu ştiam când vă veţi întoarce.
-Nici eu, până ce n-am plecat din Bristol. Soames, ţi-o prezint pe Lady Kirkland. Laurel, Soames e majordomul meu grozav de iscusit.
Soames avea un aer cazon şi demn, dar ochii aproape îi ieşiseră din orbite înainte să mai facă o plecăciune.
- Să strâng toţi servitorii să-i cunoaşteţi, doamnă?
Kirkland îi aruncă o privire lui Laurel, apoi scuturăă din cap.
-Soţia mea e stoarsă de puteri. O duc în odaia ei ca să se odihnească. Să-i aduci te rog o cină târzie mai încolo, te rog. Se poate întâlni cu doamna Stratton şi cu ceilalţi mâine-dimineaţă. Apropo de personal, Rhodes şi domnişoara Violet Herbert, camerista soţiei mele vor sosi în curând cu bagajele.
- Prea bine, stăpâne.
Pe când se îndrepta spre scară cu Kirkland, Laurel nu se putu abţine să nu întrebe:
- Soames, nu te plictiseşti niciodată în casa Kirkland, nu?
Ochii lui scânteiară.
- Nu, milady. Şi n-aş vrea să fie altfel.
capitolul 21
Kirkland nu crezuse niciodată că el şi Laurel se vor împăca, dar şi aşa, atunci când voise să cumpere casa

din Berkeley Square, tot se gândise la ea. Asta fusese adevărat mai ales când trecuse prin apartamentul stăpâ-nei casei, care dădea spre grădina cea mare din spatele casei. îi era uşor să şi-o imagineze uitându-se pe fereastră la florile şi la platanii de acolo cu o expresie gânditoare aşternută pe chip.
Şi acum era aici. Tot nu-i venea să creadă. Ea se întoarse, zâmbindu-i.

-Ce casă splendidă! Mult mai frumoasă decât cealaltă.
-Eşti liberă să faci ce doreşti. Să zugrăveşti, să pui tapet, să schimbi mobila.
Ea se uită la cremul pal al pereţilor şi stucaturii, la accentele trandafirii şi verzi.
- Nu va fi necesar. Parcă ai decorat încăperile după gustul meu. Se uită din nou la el. Aşa e?
Din nou era nevoit să fie sincer.
- Da, recunoscu el. Odăile erau mohorâte şi trebuia făcut ceva, aşa că am ales culorile şi mobilierul care credeam că o să-ţi placă, deşi nu mă aşteptam să le vezi vreodată.
-Viaţa e ciudată. Se întoarse de la fereastră. Odaia ta e lângă a mea?
Dădu din cap că da.
- Sunt dispuse foarte asemănător. Există uşi de legă-tură între dormitoare şi cele două saloane. După un moment, el adăugă: Pot porunci să se pună zăvoare pe partea ta, dacă vrei.
Ea îşi ridică sprâncenele expresive.
- E nevoie?
El îi studie silueta graţioasă, un echilibru perfect între talia ei subţire şi formele feminine armonioase.

- Sper că nu, îi mărturisi el cu sinceritate. Dar nu pot garanta nimic. încă eşti cea mai atrăgătoare femeie pe care am întâlnit-o vreodată.
Ea se uită în altă parte.
-Avem şi un salon de muzică?
- Drept înainte, pe aici.
Laurel se lumină la faţă când soţul ei o pofti în salonul de muzică.
- Pianul arată ca Broadwoodul meu!
-Nici un pian nu suna mai bine ca acela, aşa că l-am pus pe Broadwood să mai facă unul la fel.
încă luminată la faţă, Laurel se aşează pe banchetă şi îşi trecu degetele peste claviatură, scoţând un arpegiu de note limpezi şi scânteietoare.

- N-am mai cântat de zile întregi. Se uită la el, relaxată. De când ai apărut tu la uşa mea. Dacă nu cânt, sunt mai morocănoasă.
-Atunci cântă pentru mine. Ne vom binedispune amândoi.
Nu trebuia să i se spună de două ori. Se întoarse spre pian şi începu să interpreteze mişcarea rondeau allegro din Sonata lui Mozart în si bemol major, umplând odaia cu note săltăreţe şi jucăuşe. Un semn bun pentru starea ei, se gândi el. Se aşează pe canapea şi închise ochii, toată tensiunea evaporându-se în calda îmbrăţişare a muzicii pe care o interpreta ea. Când isprăvi, el deschise ochii şi aplaudă.
- Laurel, eşti mai bună decât înainte. Nu doar ca teh-nică, ci şi ca simţire.
Ea întinse degetele de la mâna stângă şi scoase un acord profund, sumbru.
- Dacă lucrezi cu oameni la ananghie, treci prin mai multe stări.

-Asta înseamnă să fii mai în vârstă şi mai matur. Doamna mea, mă onorezi cu un bis?
Ea îl privi, îngândurată.
-Spuneai că şi tu mai cânţi. Se ridică de la pian şi gesticulă teatral înspre el. E rândul tău, maestre.
- Nu mă compar cu tine, îi zise el, stânjenit. Nu cântase niciodată pentru alţii, doar pentru el.
- Nu e un concurs. în ochi îi scânteia un licăr jucăuş. Dat fiind că ţi-am fost profesoară, vreau să văd dacă ai mai exersat.
I se părea drept. Pasiunea pentru muzică îl atrăsese la Laurel, căreia îi curgea muzica prin vene. Când era mic, cânta melodii simple la pianul familiei Kirkland, aproape nefolosit când nu era nimeni prin preajmă. Când îi spusese lui Laurel ce pasionat era de muzică, ea se oferise să-i dea lecţii. El fusese dornic să înveţe. Era o profesoară minunată, răbdătoare, iar acele lecţii erau cele mai luminoase amintiri din luna lor de miere.
Pe când făceau schimb de locuri, el se gândi ce să interpreteze. Nu una dintre piesele de Mozart pe care

le cântase ea atât de strălucit. Mai bine alegea unul dintre compozitorii lui preferaţi. Da, pe Cari Philipp Ema- nuel Bach. Andante din Sonata în sol major. O ştia bine şi o cânta la fel de bine. De obicei.
îşi puse mâinile pe claviatură câteva clipe şi încercă să se liniştească. Nu avea să fie un pianist la fel de bun ca Laurel, dar nici nu voia să se facă de râs în faţa ei. Când începu să redea serii complicatele note, Laurel stătea dreaptă, ascultând cu toată fiinţa ei.
El nu mai cântase pentru alţii de ani buni, muzica fusese singura supapă pentru sentimentele pe care încerca să şi le reprime în viaţa de zi cu zi. Dar cine

avea dreptul să audă aceste sentimente, dacă nu soţia lui? Furie, disperare, dor, speranţă - totul se revărsa din minte în mâini şi muzică.
Când termină piesa, tăcerea se prelungi aşa de mult încât îi fu teamă să se uite la Laurel până când ea îi zise încetişor:
-A fost extraordinar. Domnul meu, ai făcut progrese remarcabile.
El se simţi ridicol de uşurat la auzul laudelor ei. întorcându-se pe banchetă să o privească, îi spuse:
- După cum vezi, am mai exersat. Am mai făcut şi noi aranjamente, lucru care îmi place la fel de mult. Mă încântă să fac sonate doar pentru mine din concerte pentru mai multe instrumente.
-Aproape uitasem, dar primele tale aranjamente erau pentru patru mâini. Am putea cânta împreună. Se ridică de pe canapea. Să facem asta din nou?
El făcuse primele aranjamente întrucât constituiau o provocare şi pentru că îi plăcea ideea de a împărţi o cla-viatură cu Laurel. Fusese foarte distractiv să interpreteze cu ea. Adeseori treceau şi la alte lucruri. Acum ar fi fost înţelept să-i refuze oferta - dar rezerva lui de înţelepciune era limitată.
- Mi-ar plăcea.
Se mută la stânga ca să încapă şi ea. Era aşa de aproa-pe, că îi simţea căldura trupului. Se chinui să fixeze

claviatura cu privirea, încercând să nu-şi aducă aminte cum se încheiase în trecut cântatul împreună. Ea începu o sonată de Beethoven care le plăcea amândurora, motiv pentru care el se trudise atâta să facă din piesă o compoziţie la patru mâini. Bucuria lui Laurel îi adusese mai multă satisfacţie decât alte realizări lumeşti.

Ea îi aruncă o privire ironică în timp ce degetele ei subţiri dansau pe clape. El îşi dădu seama că mai reuşea să sesizeze schimbările ei de tempo, aşa că se putea armoniza cu ea. Era la fel de plăcut ca şi când ar fi săru-tat-o. Aproape, nu chiar la fel.
Când isprăviră, ea zise:
-A fost minunat. Ţi-ai dat seama că, dacă am un pian aici, mă voi simţi la Londra ca acasă.
- Nu m-am gândit la asta în mod deosebit, dar ştiam că e important ca aerul pe care îl respiri, recunoscu el.
- La fel ca pentru tine. îşi odihni degetele pe claviatură şi oftă. Vrei să fim mai mult decât prieteni pentru binele copilului, nu?
- Da, zise el cu blândeţe, cu aceeaşi sinceritate ca a ei. Cum să nu? Nu putem retrăi trecutul, dar trag nădejde că putem fi din nou căsătoriţi cu adevărat. Laurel, tu eşti singura soţie pe care mi-am dorit-o cu adevărat.
Ea îşi ridică faţa, profilul ei perfect conturându-se pe fundalul ferestrei.
-James, din cauza ta n-o să mai vreau alt soţ, dar nu cred că pot fi ce vrei, ce meriţi. îţi înţeleg motivele, dar, cum ştiu prea bine diferenţa dintre bine şi rău, nu pot tolera violenţa, chiar şi justificată.
-Eşti aşa cum eşti, doamna mea, la fel ca şi mine, îi zise el cu un regret profund în glas. Poate că ne vom apropia dacă ne petrecem mai mult timp împreună. Dar nu mă bazez pe asta.
- Poate că voi fi mai puţin dificilă când sarcina nu-mi va afecta emoţiile, îi zise ea oftând.
- Din nou, nu mă bazez pe asta, îi zise el sec. Concepţia despre bine şi rău e o componentă esenţială a caracterului cuiva. Dar sunt foarte recunoscător că eşti

aici. Dacă nu putem fi mai apropiaţi - tot e mai bine decât nimic.
-James...
întinse mâna ca să şi-o pună peste a lui.
El şi-o retrase.
- Nu e înţelept, Laurel. După muzica asta - nu cred că sunt în siguranţă.
Ea îşi trase mâna.
- îmi pare rău. Nu vreau să-ţi îngreunez şi mai mult situaţia.
-Ştiu. El se gândi cât de ironic era că se înţelegeau aşa bine, însă erau atât de diferiţi din cauza firilor lor opuse. Te las cu muzica. Am lucruri de rezolvat în birou. Ne vedem la cină, milady?
Ea rămase un pic nemişcată, apoi făcu o reverenţă scurtă.
- La cină, milord.
Pe când se ridica, în ochi i se citea o tristeţe profundă. El făcu o plecăciune la fel de scurtă, apoi părăsi încăperea. în acel moment, îi era foarte greu să spere că avea să fie din nou soţia lui în toată puterea cuvântului.
Putea oare să supravieţuiască fără speranţă?
După ce Kirkland plecă, Laurel cântă o sonată de Mozart de la cap la coadă ca să-şi liniştească nervii încordaţi. îi plăcea că muzica îi lega şi puteau vorbi acum deschis unul cu altul. Partea grea era prăpastia căscată între ei. Puteau comunica datorită faptului că erau civilizaţi, mai maturi şi mai înţelepţi - dar nu puteau construi o punte peste abisul acela nenorocit.
Pe când se stingeau ultimele acorduri ale sonatei, îşi dădu seama că era istovită. Se întoarse obosită în dormitorul ei somptuos. Cât stătuse în salonul de muzică, apăruseră ca prin minune vaze cu flori viu colorate şi

E
arfumate să o întâmpine pe contesă. Servitorii lui Kirland erau foarte eficienţi.
Uşa deschisă a camerei pentru haine lăsa să se înţeleagă că Violet despacheta bagajele lui Laurel.
- E confortabilă camera ta? o întrebă Laurel.
Fata ridică privirea.

-Da, milady. Am o cameră frumoasă doar pentru mine în pod, dar şi o odăiţă după garderobă, ca să mă aveţi aproape. Menajera şi ceilalţi servitori au fost foarte primitori cu mine pentru că sunt camerista dumneavoastră.
Violet puse o teanc mic de schimburi împăturite în dulap.
Laurel se trânti pe un scaun şi se descălţă.
- Garderoba mea e cam jalnică, nu crezi?
- Hainele dumneavoastră sunt potrivite pentru o femeie care conduce o infirmerie şi un adăpost într-un oraş de provincie, îi zise Violet prudentă. Dar lumea se aşteaptă la mai mult de la o contesă.
Laurel strâmbă din nas.
- Nu vreau să arăt ca o greşeală regretabilă din tinereţea lui Kirkland, aşa că hainele sunt prioritatea mea. Soţul mi-a spus că pot angaja o croitoreasă sau să mă duc la un magazin exclusivist. Cum este mai bine? Tu te pricepi.
Violet se gândi pe când continua să despacheteze.
- Eu zic că ar trebui să ieşiţi din casă, să vă obişnuiţi în Londra şi, dacă vă duceţi la un magazin cu haine de gata, ar trebui să vă alegeţi cu o rochie nouă. Pe deasupra, veţi avea de ales din mai multe materiale şi podoabe.
-Atunci aşa vom face. Fireşte că mă veţi însoţi. Ai mai mult stil decât voi avea eu vreodată. Neobosin- du-se

să-şi dea jos rochia şifonată, Laurel se sui în pat şi trase pe ea plapuma împăturită de la capătul saltelei.
-Vă voi însoţi cu dragă inimă, dar ar trebui să vină şi Lord Kirkland cu dumneavoastră.
Laurel suspină încântată şi se relaxă. Două zile în trăsură, chiar şi într-una confortabilă, o făcuseră să aprecieze o saltea bună.
- De ce avem nevoie de Kirkland? Sunt sigură că are lucruri mai bune de făcut.
-Înţeleg stilul, dar am trăit mereu departe de centrele modei. Violet chicoti. Dat fiind că se îmbracă aşa bine, domnul Kirkland sigur înţelege moda.

Laurel căscă şi duse mâna la gură.
- Dar vreau oare să fiu la modă?
Bănuia că Violet avea să spună da, dar fata o surprinse.
- Poate că nu, dar trebuie s-o înţelegeţi suficient de bine ca să ştiţi ce să acceptaţi şi ce să evitaţi.
Avea sens.
-Atunci vom învăţa împreună ce e moda şi cum e Londra. Dar acum trebuie să mă odihnesc. Te rog să mă trezeşti la timp să mă îmbrac de cină.
- Desigur. Violet ezită. Iertaţi-mi obrăznicia, dar sunteţi cumva însărcinată?
Laurel dădu din cap că da.
- Da, şi e foarte istovitor!
- Felicitări. Asta va avea un impact asupra garderobei.
- Da. Iată altă problemă pe care o las pe mâinile tale capabile.
Laurel îşi trase plapuma pe cap. Patul era minunat de confortabil şi suficient de mare pentru doi oameni, mai rămânând şi loc. Ce păcat să-l ocupe o femeie probabil născută să fie fată bătrână, dar care nu-şi

dăduse seama de asta la timp ca să nu distrugă viaţa unui bărbat.

capitolul 22

Până să i se alăture Laurel la cină, tensiunea care îl cuprinsese pe Kirkland în salonul de muzică fusese înlocuită de calmul lui obişnuit. Arătos, enigmatic, ascunzând taine sub o aparenţă foarte rafinată. Datorită acestui lucru îi era mai uşor să stea cu el, dar îi lipsea acea intimitate relaxată de care avuseseră parte când cântaseră împreună.

Pe când el îi trăgea scaunul, ea remarcă:

- Camera asta e mult mai plăcută decât salonul prin-cipal. Acolo se poate organiza un meci de crichet.

-Cred că ai dreptate. Kirkland se aşează în partea opusă a mesei şi doi majordomi intrară cu tăvi pline de mâncare şi de băutură. Aici se ia micul dejun. Salonul oficial se foloseşte doar pentru musafiri, dar nu mereu.

Când unul din majordomi puse o farfurie cu supă apetisantă în faţa ei, Laurel întrebă:

- Cinezi singur în splendoarea asta?

El ridică din umeri.

- Dacă nu mă duc la vreun eveniment social, de obicei mănânc în birou.

Cu alte cuvinte, muncea mult prea mult. Ea gustă supa. Era o zeamă groasă cu verdeţuri, orez şi bucăţele de pui. Se întrebă dacă bucătarului lui Kirkland i se ceruse să facă feluri de mâncare pe placul unei femei însărcinate. Mai savură o lingură de supă.

-Violet mi-a zis că ar trebui să mă însoţeşti la croitoreasă pentru că te pricepi la modă, iar ea are doar stil.

El zâmbi.

- Sunt sigur că va învăţa foarte repede ce e la modă, dar voi fi încântat să te însoţesc. Bănuiesc că va veni şi Violet? Când Laurel dădu din cap că da, el continuă: Atunci îl iau şi pe Rhodes. Câtă vreme fata e în pericol din cauza căpitanului Hardwick, ar trebui să aibă pe cineva să o apere. Rhodes e foarte eficient în luptă. Se va asigura că Violet nu va păţi nimic.
Laurel îşi termină supa.
- E ceva mai mult decât un valet oarecare?
După ce ezită puţin, Kirkland îi zise:
-Uneori mă ajută în diverse feluri în munca mea. A dobândit nişte aptitudini folositoare în trecutul său.
Laurel se întrebă ce să înţeleagă din acea remarcă voit oarecare. Probabil că spiona pentru soţul ei. Spera ca Rhodes să fie şi o gardă de corp eficientă.
- Bănuiesc că ştii care e cea mai bună croitoreasă din Londra, iar Lady Kirkland merită doar ce e mai bun, nu-i aşa?
-Asta e o chestie de gust, îi zise el pe un ton afabil. Dacă vrei să te duci la o anumită croitoreasă, nici o problemă. Dar, dacă nu ai vreo preferinţă, Madame Helier e cea care lucrează pentru soţiile unor prieteni ai mei, şi arată mereu foarte bine. Mi s-a spus că-şi ajută clientele să obţină aspectul pe care şi-l doresc şi nu le impune ideile ei.

Laurel gustă din calcanul înăbuşit, plăcut impresionată.
- Atunci Madame Helier va fi. Trebuie să-mi fac pro-gramare?
-Este de dorit. O să-i trimit un bilet. Bănuiesc că mâine vei vrea să-i cunoşti pe toţi ai casei, aşa că pentru poimâine?
Laurel oftă.

- Atunci voi avea timp să mă pregătesc psihic pentru chin.
Kirkland râse.
-Te vei simţi mai bine în privinţa unei noi garderobe dacă îţi amintesc că mama ta va fi foarte invidioasă?
- E un gând josnic, dar îmi face plăcere. Gustă din conopida cu sos de brânză. Era minunată, căci avea şi puţină nucşoară. Dacă sunt temporar stăpâna casei, tre-buie să mă văd cu bucătarul tău şi poate să fur nişte reţete pe care să le duc la Bristol.
Dacă îi displăcuse aluzia ei la faptul că nu avea să stea mereu, Kirkland nu o arătă.
- Doamna Simond ar putea să nu vrea să ţi le dea, dar admiraţia ta sinceră sigur o va îndupleca.
-Admiraţia mea va fi foarte sinceră! îşi termină peştele. Ai o bucătăreasă? Credeam că în Mayfair sunt la modă doar bucătarii ţâfnoşi, francezi dacă se poate.
- Doamna Simond e englezoaică, dar a fost măritată cu un bucătar francez. Au locuit împreună la Paris până ce soţul ei a fost executat pentru o aşa-zisă greşeală politică.
Laurel se încruntă.
-Ce îngrozitor pentru doamna Simond! Ca să nu mai pomenim ce păcat pentru pierderea unui bucătar pe cinste! Ai găsit-o printr-o agenţie?
-Unul dintre agenţii mei au ajutat-o pe ea şi pe cei doi copii ai ei să fugă în Anglia, o lămuri el. A venit fără bani sau recomandări, dar agentul care a adus familia Simond din Franţa ştia că tot caut un bucătar.
-Ai făcut un bine că ai ajutat-o pe doamna Simond. Friptura de vită tăiată în felii subţiri era delicioasă,

la fel ca tot ce mâncase Laurel în acea seară. Nu mai zic ce bine a fost pentru tine.

-Rareori mi-a fost răsplătită generozitatea atât de bine. Primeşte des oferte de la oamenii care vin să cineze aici, dar până acum mi-a rămas loială. Ochii îi sclipiră de amuzament. Ii cresc în general salariul ca să mă asigur de asta.

- Oricât ai plăti-o, merită cu prisosinţă. Cred că dineurile tale se bucură de mult succes.

Ultimul fel constă în prăjituri, nuci şi fructe, dar Laurel reuşi să mănânce doar o singură prăjitură. Una deosebită, cu cardamon şi alune.

-Am obosit din nou, zise Laurel, care se simţea plină. O să-i scriu lui Daniel să-i spun că sunt bine, apoi mă duc la culcare ca să fiu odihnită când o să fac cunoştinţă cu servitorii mâine-dimineaţă. Nu vor fi încântaţi de prezenţa mea.

-Vor fi, imediat ce te vor cunoaşte. Kirkland rămase în picioare când ea se ridică de la masă. Somn uşor, draga mea.

Laurel spera să fie aşa, dar cum între ea şi soţul ei era doar o uşă, era posibil să nu poată dormi.

Laurel avusese dreptate când spusese că personalul nu va fi încântat, îşi dădu seama Kirkland a doua zi dimineaţă pe când o prezenta servitorilor. Era aşa fericit că Laurel era din nou în viaţa lui, încât nu realizase că mulţi oameni din preajma lui erau prea protectori faţă de el. Acest partizanat deveni evident imediat ce o prezentă pe Laurel doamnei Stratton, menajera.

De obicei, doamna Stratton era energică, dar plăcută şi zâmbitoare. Dar nu şi în această dimineaţă. Avea o expresie acră pe faţă când îşi salută noua stăpână.

-Bună ziua, Lady Kirkland. Să chem personalul să-i cunoaşteţi pe toţi odată sau vreţi să faceţi un tur al casei şi să-i vedeţi pe fiecare unde munceşte? Ţinea în mână o mică agendă. O să notez schimbările pe care doriţi să le faceţi.

Laurel zâmbi şi îi întinse mâna. Chiar şi în hainele simple de fiecare zi, avea un aer liniştit, dar de o autoritate inconfundabilă.
-Bună ziua, doamnă Stratton. Sigur că doresc să-i cunosc pe servitori, dar pot face asta în timp ce mă con-duci prin casă. Nu trebuie să notezi nimic. Cum o să mă împart între Londra şi Bristol, vreau să las casa Kirkland pe mâinile dumitale pricepute.
Expresia menajerei se mai îmblânzi. După ce trecuseră prin jumătate de casă, deveni prietenoasă, aşa cum era de obicei. Lui Kirkland îi plăcea să vadă cum farmecul soţiei sale îi dezarma pe servitori. îşi dădu seama că nu fusese nevoie să-şi facă griji în privinţa modului în care Laurel avea să se ocupe de casa din Londra. Se descurcase ani buni cu una mai mare şi mai dificilă, şi se pricepea să evalueze oameni şi probleme. Nu numai că ştia ce întrebări să pună, dar făcu şi câteva sugestii atât de subtile, încât doamna Stratton a fost de acord fără să-şi dea seama că noua stăpână făcea anumite schimbări.
Până să se termine turul casei Kirkland, Laurel câştigase respectul şi aprobarea personalului. Deloc surprinzător, dar doamna Simond reprezentase cea mai mare provocare. Simţea că îi datora lui Kirkland viaţa ei şi a celor doi copii, şi ar fi înjunghiat pe oricine reprezenta o ameninţare pentru el.
Când Kirkland şi Laurel intrară în bucătărie, bucătăreasa ridică privirea cu o expresie mânioasă, în contrast cu faţa ei rotundă şi fericită. După ce Kirkland o prezentă pe Laurel, bucătăreasa înclină brusc din cap şi rosti „milady“ ca pe o înjurătură.
Laurel îi zise netulburată:

- Doamnă Simond, găteşti excelent! Totul a fost de-săvârşit, de la supa de ieri la ouăle de azi. Kirkland îmi spune că musafirii lui au încercat să te angajeze la ei, dar că speră că eşti mulţumită aici. Lordul merită tot ce e mai bun.
Doamna Simond se înmuie puţin şi zise:

- Domnul a fost foarte bun cu mine. Eu îi voi fi loială pe viaţă.
Insinuarea era limpede: Laurel nu-i fusese loială.
- Kirkland mi-a spus că lasă de obicei meniul în seama iscusinţei tale, zise ea, ignorând înţepătura. Din moment ce totul merge atât de bine, sigur nu mă voi amesteca, dar aş vrea să-mi faci un tur al domeniului tău. Ii zâmbi tinerei servitoare responsabile cu spălatul vaselor. Aş vrea să-ţi cunosc şi ajutoarele. Pentru o masă în toată regula e nevoie de o mulţime de oameni.
Doamna Simond le prezentă pe cele trei tinere care lucrau pentru ea, apoi le arătă lui Laurel şi lui Kirkland cămările unde ţineau alimentele. încă o dată, întrebările lui Laurel demonstrară ce mult se pricepea şi cât aprecia munca depusă.
Turul era aproape pe sfârşite şi doamna Simond deschise uşa camerei de spălat vase, când o creatură cu blană alb şi cu negru se năpusti afară, trecând în viteză pe lângă Laurel şi bucătăreasă, zgâriind disperată podeaua cu ghearele. Era un motan rotofei. încercă să fugă din bucătărie, dar, cum nu era nici o uşă deschisă, se mulţumi să se adăpostească într-un colţ sub un scaun de lemn.
- Cine e? Laurel se duse spre ascunzătoarea pisicii.
-Motanul de la bucătărie, spuse doamna Simond,

uitându-se defensiv la Kirkland. E pe jumătate sălbatic şi îi e frică de oameni, dar e bun la prins şoareci.
- în fiecare bucătărie este nevoie de o pisică. Are un nume? Laurel îngenunche, fustele înfoindu-se în jurul ei, şi întinse o mână, gângurindu-i ca unui copilaş: Nu-i aşa că eşti un motan pe cinste? îţi dai seama ce noroc pe tine că doamna Simond te-a luat în casă?
- Ii spun Badger1 pentru că e alb cu negru. Doamna Simond se uită la motan cu dragoste. Şi pentru că îi place să se ascundă sub diverse lucruri. Este cam spe- rios, deşi e măricel. Nu lasă pe nimeni să pună mâna pe el. A venit în bucătărie pe jumătate mort de foame.
1 Bursuc (în lb. engleză, în original)

Iubire regăsită
15 7
Am început să-l hrănesc şi a intrat în casă când s-a răcit vremea.
- Sunt sigură că a avut o viaţă grea până să te găsească. Laurel îşi frecă degetele unul de altul şi cotoiul veni mai aproape. Era negru în cea mai mare parte, cu labe şi bot albe şi doi ochi verzi şi tragici. Domnule Badger, mă laşi să te mângâi?
Sperios, dar atras de vocea blândă a lui Laurel, motanul ieşi de sub scaun şi se sprijini greoi de mâna ei. Avea un cap mare de motan, iar urechea stângă îi era zdrenţuită. Când Laurel începu să-l scarpine pe gât, închise ochii şi toarse zgomotos.
-N-a tors niciodată aşa pentru mine! zise doamna Simond, indignată.
-Acum, că se simte în siguranţă, vrea să fie mângâiat, dar pentru că e fricos, a aşteptat să faci dumneata prima mişcare, zise Laurel. Pot să te iau în braţe, domnule Badger?

Puse mâna pe el cu blândeţe. Cum nu se împotrivi, îl luă în braţe. El toarse, frecându-şi bărbia de umărul ei. Lui Laurel îi strălucea faţa deasupra blăniţei albe cu negru.

- Ce motan straşnic, doamnă Simond!

Se întoarse pentru ca motanul să poată fi mângâiat de bucătăreasă.

Doamna Simond îi mângâie capul blănos, iar acesta toarse cu şi mai multă plăcere. Pe când se uita la acest spectacol înduioşător, Kirkland se gândi cât de multe avea în comun cu Badger. Amândoi voiau să fie în braţele lui Laurel.

-Doamnă Simond, ţi-ai ales bine asistentul felin. Laurel îl puse jos pe Badger cu multă grijă. Pot să mai trec să-l văd dacă îţi promit că nu vă încurc? Mi-e foarte dor de Shadow, motanul meu, dar este prea bătrân să călătorească.

Badger, plin de speranţă, se frecă de glezna doamnei Simond. Bucătăreasa îl ridică, şi pisoiul se relaxă în braţele ei, aşa cum făcuse şi într-ale lui Laurel.

- Bineînţeles că puteţi, milady, spuse ea, cu afecţiune în privire.

Laurel şi Kirkland o salutară şi se duseră sus. Când nu-i mai auzea nimeni de la bucătărie, Kirkland îi zise:

- E bine să o farmeci pe bucătăreasă, dar e prima oară când am văzut aşa ceva cu ajutorul unei pisici.

Laurel râse.

- Bucătăresele şi pisicile au fost mereu nedespărţite. Badger ştie că şi-a găsit un sălaş bun aici şi vrea să-şi arate recunoştinţa.

-Ai avut dreptate că prietenii şi servitorii mei trebuie câştigaţi şi ai făcut-o admirabil, îi zise el pe un ton serios. Arăţi... de parcă ai putea fi fericită aici.

Apoi îi veni să-şi dea palme fiindcă păruse că îi forţează mâna. Zâmbetul lui Laurel pieri de pe chip.
-Ai o casă drăguţă şi oameni de treabă care lucrează pentru tine, dar aş putea spune acelaşi lucru şi despre un hotel.
El îi ţinu uşa deschisă.
- Majoritatea hotelurilor nu au piane bune.
Ea se mai relaxă.
-Aşa e.
Dar îi trebuia mai mult de un pian şi o pisică pentru a rămâne aici. Iar el îşi dorea atât de mult ca lucrurile să meargă bine.
capitolul 23
Kirkland avea cinci birouri, fără să le punem la socoteală pe acelea de la diversele lui moşii sau manufacturi din Scoţia. Mai avea şi un birou guvernamental într-o clădire fără însemne oficiale, cu două celule în beci. Plus biroul companiei de transporturi navale de la depozitul Kirkland, aflat în şantierele navale din Londra, împărţea un birou cu Damian Mackenzie, prietenul cu care deţinea un club de jocuri de noroc, deşi Kirkland nu făcuse mult din treabă, cu excepţia perioadei când Mac fusese oficial declarat mort.

Mai avea un birou la parterul Casei Kirkland, unde lucra în majoritatea timpului, şi apoi, într-un colţ al dormitorului se găsea un birou pe care-l folosea când voia să lucreze până obosea şi se trântea direct în pat. Acesta era biroul pe care îl alese după ce se dusese Laurel la culcare, pentru că putea să-şi dea jos haina, cravata, cizmele şi să se relaxeze.
Dat fiind că era prea agitat să doarmă, încercă să studieze rapoarte din Franţa, în timp ce savura gândul că Laurel era de partea cealaltă a uşii dintre camere. întrucât îi veneau în minte imagini ale ei dormind în

braţele lui - sau nedormind - nu se mai putea concentra, aşa că se hotărî să scrie scrisori şi, mai târziu, să savureze ceea ce avea să frigă la focul din cămin.
Scrisese vreo zece scrisori şi aproape terminase de pregătit mâncarea, când se auzi un ciocănit la uşa dinspre apartamentele lui Laurel. Surprins, îi strigă să intre, şi Laurel apăru sfioasă în dormitorul lui. Purta un halat negru simplu şi părul arămiu împletit într-o coadă strălucitoare îi cădea pe un umăr. Lui i se tăie respiraţia, căci avea frumuseţea profund feminină a unei zeiţe - şi el nu voia decât să o adore.
După o clipă în care imaginaţia lui o luă razna, Kirkland recunoscu că nu era nimic seducător în atitudinea ei. Din moment ce era urmată de Badger, ai cărui paşi aproape nu se auzeau, o întrebă amuzat:
-Tu şi Badger nu puteţi dormi?
Ea zâmbi şi îi dădu coada peste umăr.
-Eu am probleme, Badger nu. Sforăia cu capul pe umărul meu. L-am ademenit la mine în dormitor să-mi ţină de urât. Sper să nu se supere doamna Simond fiindcă e atât de nestatornic.
-Cu toţii ştim că motanii trec prin multe paturi, comentă Kirkland.
-Tipic masculin, şopti ea. De fapt, am venit pentru că eram trează şi începea să mi se facă foame. Eram pe punctul să mă duc la bucătărie când am simţit un miros ademenitor din camera ta.

-Elevii aveau obiceiul să frigă tot felul de lucruri. Arătă înspre cămin, unde câteva mere şi recipiente mici de metal atârnau de sfori în faţa focului. Azi e cam rece şi înceţoşat, aşa că am decis să iau o cină târzie. Merele sunt un desert tradiţional. Am adăugat şi nişte brânză în tigaie.

Chicotind, Laurel se duse lângă cămin şi se aplecă să vadă ce se mai frigea acolo.

- Lady Agnes nu s-a plâns niciodată că elevii ei bat cuie în poliţa căminului?

-Ştia cât de foame ne era, aşa că se asigura să fie suficiente mere şi brânză ca să nu flămânzim între cină şi micul dejun. Zâmbi cu nostalgie. Mi-au plăcut la nebunie anii petrecuţi la Academia Westerfield şi cele mai frumoase amintiri sunt acelea când coceam mere şi legam prietenii.

- Daniel mi-a spus că vorbeaţi despre teologie şi fi- losofie până târziu în noapte. Laurel se ridică şi se ghemui în fotoliul din faţa căminului, cu picioarele sub ea. Nu mi-a pomenit niciodată şi despre astfel de gustări.

- Era ceva ruşinos, un secret al nostru. Kirkland în-toarse alt fotoliu spre şemineu, destul de departe de cel al lui Laurel, ca să nu fie tentat să o atingă. Dar nu sunt singurul bărbat în toată firea care mai face asta. Merele nu s-au copt încă, dar îţi pot oferi brânză Cheddar1 prăjită şi pusă pe un pesmet marinăresc şi vin roşu.

- Ce e un pesmetul marinăresc?

- E o turtă simplă, uscată şi foarte tare, care ţine mult timp. Lângă şemineu era un coş pătrat cu tacâmuri, vin, brânză şi o cutie cu pesmeţi. Scoase unul şi i-l dădu lui Laurel. Nu e prea aromat, dar se consumă în mod obişnuit pe mare, pentru că nu se strică. Dacă pui brânză, e mult mai gustos.

Ea se uită la turta coaptă.

- Brânză cu pesmeţi marinăreşti, te rog. Cred că şi lui Badger i-ar plăcea puţin.

1 Brânză englezească şi americană, pe bază de lapte de vacă şi ulei de bumbac, porumb, cocos sau soia.

Pisica îi sărise în poală şi se uita cu jind la brânză, dând din coadă.
Kirkland tăie felii subţiri de Cheddar şi le puse pe policioară pentru pisică. Apoi unse pâine cu Cheddar topit şi îi dădu farfurioara lui Laurel.
- Nu se ridică la standardele doamnei Simond, dar şi mâncarea la botul calului are farmecul ei.
- E foarte bună brânza, zise ea după prima îmbucătu-ră. Ar merge de minune cu nişte vin roşu.
El turnă amândurora vin în două pahare mici, apoi se aşează pe scaun, să mănânce pesmeţi cu brânză fierbinte. Ii plăcea tihna în care împărţea mâncarea cu Laurel, în faţa focului. Aceste momente îi dădeau speranţă pentru viitor.
Laurel mai mâncă nişte pesmeţi marinăreşti cu brânză şi sorbi din vin înainte să spună încetişor:
- Servitorii tăi au motive practice să mă accepte, dar tot sunt îngrijorată de cina cu prietenii tăi. Când vrei să-i inviţi să mă cunoască şi cât de mulţi vor fi?
- în două sau trei zile. Suficient cât să faci rost de haine potrivite. El făcu un calcul în minte. Cinci cupluri, dacă sunt toţi în oraş şi disponibili.
- Bănuiesc că i-ai ales pe sprânceană ca să aibă o păre-re binevoitoare despre comportamentul meu nepotrivit unei neveste, nu? îl întrebă ea timorată.
- Bărbaţii sunt prietenii mei de la Academia Wester- field, ceea ce dovedeşte că n-au fost niciodată prea for-mali, o linişti el. Şi nici unul nu s-a însurat cu o femeie care să condamne pe alţii foarte uşor.
Ea sorbi din vin.
- Prietenii tăi au ştiut tot timpul că ai fost însurat şi părăsit? Dacă da, atunci au avut suficient timp să-şi facă o părere proastă despre mine. Şi pe bună dreptate, căci eu am fost cea care te-a părăsit.

-Ashton ştie, pentru că e genul de bărbat cu care poţi vorbi când ţi-e mai greu în viaţă.
Iar Kirkland avusese o depresie puternică atunci când îi povestise prietenului său ce se întâmplase.

Ashton fusese înţelegător, ceea ce făcuse posibil să-i spună cât suferea.
-Mackenzie şi Carmichael ştiu şi ei, pentru că au lucrat cu mine mulţi ani.
-Ceilalţi nu ştiu că eşti însurat? Agitată, începu să fărâmiţeze un pesmet.
- Nu ştiu ce să zic de Randall, pentru că el şi-a petrecut mult timp ferindu-şi fundul de gloanţele francezilor în tot felul de locuri nu tocmai confortabile. Wyndham nu are de unde să ştie, că a stat în temniţă în Franţa. Soţia lui, Cassie, ştie de căsătoria noastră, dar nu detalii. Kirkland se uită la Laurel, care stătea nemişcată. Părea mai puţin în largul ei decât înainte. Oricum nu va mai conta nimic după ce te vor cunoaşte.
-îmi supraestimezi farmecul, replică Laurel scurt. Prietenii tăi vor fi probabil mai îngăduitori decât nevestele lor. Femeile, şi mă includ şi pe mine, sunt de obicei foarte părtinitoare când e vorba de prieteni.
El recunoscu fără tragere de inimă că ea ar putea avea dreptate - soţiile pe care le invita ţineau foarte mult la cei apropiaţi, deci şi la Kirkland. Fiind loiale şi iubitoare, le va fi probabil greu să înţeleagă de ce Laurel îşi încălcase jurămintele de la cununie.
Aveau să-şi schimbe părerea cu timpul, după ce o cunoşteau - nici măcar prietenii lui buni nu puteau spune că era făcut să fie soţ. Dar, pe termen scurt, ar putea fi stânjenitor pentru Laurel.
- îţi promit că nici una dintre ele nu va încerca să-ţi scoată ochii.

Laurel îl mângâie pe Badger, care se pusese din nou în poala ei. Verigheta ei din aur reflecta strălucirea focului.

- Măcar am pisica să mă apere.

-Merele par suficient de coapte, zise el, simţind că era vremea să schimbe subiectul. De obicei presar zahăr sau scorţişoară, dar merge de minune şi brânză topită.

- Eu vreau zahăr şi scorţişoară, te rog.

El înfipse furculiţa într-un măr zemos cu coajă crocantă, îl puse într-un castron şi presără deasupra zahăr şi scorţişoară. Apoi i-l dădu lui Laurel.

- Ce gustos e, zise ea după ce muşcă. Nu-i de mirare că şcolarilor le plac aşa mult merele coapte. Ar fi şi mai gustos cu smântână deasupra.

-Uneori aveam şi smântână. Ii zâmbi drăgăstos. Mâncare pentru zei.

Kirkland îşi mâncă mărul copt, ceea ce îl făcu să-şi amintească de şcoală. Se gândea să mai toarne vin, când Laurel spuse:

- Erai la birou când am intrat. Te opreşti vreodată din muncă?

El oftă.

- Nu suficient de mult. însă am încercat să mai reduc din volumul de muncă. Vreau să am timp pentru copilul meu. Am pregătit administratori care să aibă grijă de afacerile şi de proprietăţile mele, şi cum războiul din Franţa merge bine, nu mai lucrez aşa mult pentru guvern.

-Cred că nu ţi-ai mai luat vacanţă din luna de miere.

Avea dreptate, îşi dădu el seama.

- După ce-ai plecat, n-am mai găsit plăcere în lucruri frivole, zise el pe un ton sec. Şi tu te-ai cufundat în muncă.

-E adevărat, recunoscu ea. Nu ştiu cum o să stau degeaba luna următoare. îl puse jos pe Badger, apoi

se ridică ascunzându-şi un căscat. Dar pot să dorm în mare parte din timp. Când eşti însărcinată, consumi multă energie.
Se ridică şi el în picioare.
- Sunt sigur că o s-o faci la fel de bine ca orice.
- Sper. După ce ezită o clipă, se duse spre el şi îl sărută uşor pe obraz. Noapte bună, James.
Fără să vrea, o înconjură cu braţele şi o trase mai aproape, trupul ei încântător lipindu-se de al lui. Era toată numai moliciune şi căldură în cămaşă de noapte

şi halat, emanând un miros slab de lavandă. Caldă, atât de caldă...
După câteva secunde, se lăsă moale în braţele lui, oftând de plăcere, şi îi înconjură talia cu braţele. Tandreţea lui se transformă în dorinţă intensă, răvăşitoare. Se aplecă pentru un sărut, luându-i un sân în mână. Ea se încordă, apoi se dădu înapoi, spunând cu vocea răguşită:
- Nu de asta am venit aici în seara asta, Kirkland.
El înghiţi în sec şi nu se întinse să o tragă înapoi.
- Ştiu, dar eşti irezistibilă ca un măr copt cu smântână pe deasupra.
Râsul ei detensionă atmosfera.
- Un măr obişnuit, nu un desert simandicos făcut de doamna Simond. Da, eu sunt. Se întoarse şi se îndreptă spre uşa dintre camere. Cred că o să pot dormi acum. Mâine va fi cu siguranţă o zi lungă şi obositoare.
Badger o urmă. Kirkland se uită la pisică.
- Eu ţi-am dat brânză, motan nerecunoscător ce eşti.
Motanul se întoarse şi se uită la el, apoi o luă înapoi spre odaia lui. Laurel zâmbi.

- Dragoste din interes. Te voi lăsa să suporţi gelozia doamnei Simond, dacă află pe unde a dormit Badger.
- Bucătăria mea susţine apetitul considerabil al bestiei, aşa că mai bine profit de asta.

Kirkland luă pisica în braţe şi începu s-o scarpine pe gât. Badger începu să toarcă zgomotos şi să-i frământe lui Kirkland pieptul cu labele. După ce Laurel dispăru în odaia ei, el puse pisica pe saltea şi se dezbrăcă. Spera că era un semn bun că reuşise să ademenească pisica la el în pat.

Dacă ar fi reuşit să facă acelaşi lucru şi cu soţia lui...

capitolul 24

Atelierul exclusivist al lui Madame Helier era ascuns discret în spatele Oxford Street. Era doar o plăcuţă de alamă pe care scria „La Helier“ pe uşa care ducea acolo.

în timp ce urca scara interioară, Laurel zâmbi ironic, căci patroana alesese să fie cu un etaj deasupra nivelului străzii. Oamenii de rând nu trebuiau să tragă cu ochiul pe ferestre.

Când Kirkland o pofti pe Laurel în holul decorat cu gust, îşi dădu seama că poziţia locuinţei permitea razelor de soare să intre prin ferestrele imense, lucru folositor când trebuiau să fie alese culorile.

Şi erau din abundenţă. Nuanţele blânde, neutre ale covoarelor şi mobilei scoteau în evidenţă materialele strălucitoare drapate pe doi din pereţi. Violet îi spuse în şoaptă:

-Vedeţi cu câtă atenţie au ales materialele pe care să le expună? Orice femeie care intră aici va găsi măcar o culoare care să-i vină foarte bine.

-Ai dreptate. De pildă, mătasea asta roşie-cafenie ţi-ar veni de minune.
Laurel frecă materialul între degete ca să-i simtă greutatea şi textura.
-E cafeniu de Devonshire. Violet se uită repede şi cu jind la material, apoi se întoarse spre altele expuse. Dar azi suntem aici pentru dumneavoastră, milady. Albastrul acela v-ar sta minunat. Sau verdele acela închis. Sau brocartul acela cu aur. îi arătă cupoane diferite de materiale.
Violet avea un simţ extraordinar al culorilor - şi Laurel îşi dădea seama asta. Văzu un scrin mare într-o parte. Piesa masivă de mobilier avea zeci de sertare mici, iar pe fiecare scria ce mostre erau înăuntru. Nasturi din lemn, scoici strălucitoare sau porţelan rafinat de Wedgwood. Metri de fundă, dantelă şi alte ornamente. Pentru prima dată în viaţa ei, Laurel înţelese plăcerea pur estetică a podoabelor.
Pe când Laurel şi Violet se bucurau de culori şi texturi, Kirkland şi Madame Helier se salutară prieteneşte. Laurel încercă să caute indicii că James le cumpărase amantelor haine de aici, dar nu văzu nimic. Poate că amantele lui preferau alte magazine.

După ce Kirkland o prezentă pe Laurel lui Madame Helier, croitoreasa îi spuse:
-Lady Kirkland, bine aţi venit în atelierul meu modest.
Madame Helier era o femeie zveltă, între două vârste, cu un vag accent franţuzesc. Purta o rochie de un cenu- şiu-deschis care îi scotea în evidenţă talentul. Avea ochi ageri, dar visători când o studia atent pe Laurel.
-Soţia mea are nevoie de o garderobă completă ca să fie pregătită pentru toate ocaziile şi totul trebuie făcut

chiar mai repede decât este omeneşte posibil, îi spuse Kirkland.
în timp ce Madame Helier râdea, Laurel zise ferm:
- Nu vreau să am o viaţă socială excesivă. Vreau doar o rochie de dimineaţă, poate una pentru plimbare şi alta mai elegantă pentru dineuri cu prietenii.
-Va avea nevoie de mai multe, zise Kirkland, uităm duse spre Laurel. Intenţionăm să mergem la teatru şi la operă. Ca să nu mai pomenesc de Amfiteatrul lui Astley.
- Nu pot purta aceeaşi rochie de mai multe ori? întrebă ea, cu toate că ştia răspunsul.
- Se va spune că Lady Kirkland are doar o rochie de seară, îi zise el pe un ton grav. Aş fi considerat un soţ neglijent şi zgârcit.
Ea strâmbă din nas.
- N-ar fi drept faţă de tine, dar o garderobă prea mare mi se pare risipă de bani.
- O să începem cu o rochie în fiecare dimineaţă, iar cele pentru plimbări şi dineuri vor fi făcute imediat. După nevoie, se vor face mai multe, spuse Madame Helier cu tact. Lady Kirkland, ce stil aveţi? Ce imagine vreţi să prezentaţi în lumea bună?
Laurel nu se gândise niciodată la garderoba ei în felul acesta. Nu avea un stil personal, îşi alesese doar haine confortabile şi practice, aşa că nu se gândise niciodată prea mult la asta.
- Stilul meu este teribil de relaxat. Violet, cum ar trebui să arăt în faţa lumii bune?

-Simplitate clasică, zise servitoarea ei fără să ezite. Să aveţi un stil atemporal, să vă stea bine şi să arătaţi demn.

- Ca Madame Helier, zise Kirkland. Dar cu mai multă culoare.
Franţuzoaica ridică din sprâncene.
-N-am fost considerată niciodată un model pentru clientele mele. îşi arătă rochia de un cenuşiu-deschis. Ca şi mobilierul din salon, doresc să rămân în fundal.
-Dar aveţi un stil elegant şi rafinat, îi zise Laurel, admirând croiala rochiei doamnei Helier. îi venea ca turnată, iar materialul plutea în jurul taliei zvelte a cro-itoresei. Şi eu aş vrea să arăt la fel. Se uită la soţul ei. Cu mai multă culoare.
Kirkland zâmbi.
- O să ai nevoie şi de costum pentru călărie. Pantofi, mantii şi toate cele. Violet, tu ai talent şi la coafură. Vrei să iei o lecţie sau două de la un maestru?
-Da!
Violet făcu ochii mari de încântare.
Laurel se gândi amuzată că obţinerea înfăţişării de contesă respectabilă avea să fie plictisitoare pentru ea, dar Violet era încântată. Fata urma să aibă şi alte avantaje, din moment ce, potrivit tradiţiei, o lady îi dădea hainele folosite servitoarei să le vândă. Din moment ce Kirkland insista să-i cumpere haine elegante soţiei, Violet urma să câştige în final suficient de pe hainele stăpânei sale ca să-şi pună pe picioare propriul magazin.
-Lord Kirkland, acum e timpul să-i luăm doamnei măsurile şi poate să probăm o rochie, spuse Madame Helier. Vreţi să aşteptaţi în salonul domnilor sau să plecaţi acum?
- Mi-am adus ceva de lucru, aşa că voi aştepta. îşi luase cu el masa de scris portabilă, pe care o duse cu el în camera mai retrasă şi intimă unde fu condus de un servitor. Acesta îl întrebă ce ar prefera: ceai, vin de Xeres sau altă băutură, apoi de făcu nevăzut.

- Cel puţin soţul meu nu se va plictisi, îi spuse Laurel lui Violet când intrară în camera de probă din spatele salonului.

-Am adus o carte de poezii să vă citesc dacă vă plictisiţi, milady. Lord Byron, zise ea. Dar se uita cu lăcomie la cupoanele de materiale colorate. Erau mai multe aici decât în salonul principal.
-Acum trebuie să vă daţi jos hainele ca să vă iau măsurile, Lady Kirkland. Doamna Helier arătă spre un paravan. Urcaţi, vă rog.
Laurel îi dădu şalul uşor unei ucenice şi urcă, dar zise:
- Sunt gravidă, aşa că rochiile trebuie să fie mari ca să încap în ele şi mai încolo.
-Felicitări dumneavoastră şi lordului! Croitoreasa părea sincer încântată. Mă voi asigura că hainele vor arăta bine de acum şi până veţi fi nevoită să rămâneţi în casă.
Laurel îşi dădu seama că îi venea greu să-i displacă să probeze haine când toată lumea din jurul ei era aşa binevoitoare şi entuziastă. Violet nu mai apucă să-i citească poezii. Era prea ocupată să cerceteze fiecare cen-timetru al salonului.
în timp ce îşi dădea jos rochia modestă, Laurel îi zise croitoresei:
- Credeţi că mătase aceea cafenie de Devonshire din salon i s-ar potrivi cameristei mele?
-O, da. Culoarea îi va scoate în evidenţă pielea arămie.
- Puneţi vă rog la socoteală material suficient pentru o rochie. Sunt sigură că Violet o să-şi facă o rochie superbă.
Fata merita ceva nou, nu o rochie purtată şi transformată.
Doamna Helier dădu din cap aprobator.

-Aşa să fie. Se uită cu atenţie la corsetul şi la cămăşuţa lui Laurel. Una dintre asistentele mele e o corsetieră talentată, aşa că avem multe corsete de mărimi şi forme diferite. O rochie bună are nevoie de un suport bun. Aş vrea să încercaţi câteva din corsetele lui Betty.
-Atâta vreme cât sunt confortabile, spuse Laurel obosită.

-Vor fi. Odată ce vă luăm măsurile, Betty le va face exact cum trebuie, dar ce avem acum vi se va potrivi destul de bine.
Oftând, Laurel o lăsă pe Betty să-i scoată corsetul purtat îndelung şi să-i pună în loc unul nou care se potrivea foarte bine şi era confortabil. Se putea obişnui cu el, hotărî ea, dacă se convingea că o avantaja.
Madame dădu din cap aprobator după ce şireturile fură strânse pe corpul lui Laurel.
-Trebuie să alegeţi materialele, iar peste drum este o prăvălie specializată dacă doriţi o gamă mai largă. Dar pentru azi am o rochie de stradă care vi s-ar potrivi de minune.
îi făcu semn unei ucenice care dispăru imediat în camera alăturată şi se întoarse cu o rochie de un porto- caliu-închis.
-Păstrez aici câteva rochii parţial cusute care să fie uşor de terminat dacă o lady are nevoie imediat de una.
-Toate croitoresele londoneze au aşa multe materiale, garnituri, precum şi propria corsetieră? întrebă Laurel curioasă.
-Nu, asta găsiţi doar la Madame Helier. Mi-am zis că, dacă ofer cât mai multe servicii sub acelaşi acoperiş,

clientele mele vor fi mulţumite, o lămuri franţuzoaica. Totul este gata repede, dar asta nu înseamnă că fac rabat de la calitate. Ridică rochia. Culoarea se numeşte capucine şi veţi arăta splendid. Vă rog să ridicaţi braţele ca să v-o pun.
Laurel se supuse, şi Madame Helier îi trase rochia peste cap. După ce o încheie în spate, o prinse rapid în câteva ace.
-Va fi nevoie de foarte puţine ajustări ca să vă vină de minune. întoarceţi-vă să vă uitaţi în oglindă.
Laurel făcu asta şi rămase cu gura căscată. Nu purtase niciodată o nuanţă atât de intensă de portocaliu care să-i pună în valoare părul şi tenul. Rochia era mai decoltată decât era ea obişnuită, dar nu atât de mult încât să aibă nevoie de o eşarfă să se acopere. Avea garnituri

de culoarea piersicii, iar materialul plutea pe lângă ea, ceea ce o făcea să aibă un aer sfios, demn, dar şi un pic provocator.
- O, Doamne, zise ea. Aţi avut dreptate în legătură cu corsetul potrivit. Cât durează până e gata rochia?
- în mai puţin de o oră. Părând mulţumită, modista scoase rochia şi o dădu celor două ucenice să o finiseze. Aţi dori ceai sau poate nişte prăjiturele cât aşteptaţi? Putem să ne hotărâm asupra materialelor şi a modelelor celorlalte rochii. Am şi accesorii care s-ar putea să vă placă.
-Aş dori nişte ceai. laurel ridică vocea: Violet, am nevoie de tine să aleg materiale şi modele.
- Cât ne uităm la mostre, camerista vă poate aranja părul. O coafură înaltă cum am eu, nu? i se adresă croi-toreasa lui Violet.
Violet dădu din cap că da.
-l se va potrivi de minune stăpânei mele.

în curând, masa rotundă din colţul odăii se umplu de ceşti de ceai, mostre de material, farfurioare şi păpuşi îmbrăcate după ultimele tendinţe. Spre uimirea ei, Laurel era încântată să-şi discute gusturile cu doi experţi.
Până a fost gata rochia capucine, Laurel comandase deja şase toalete, numeroase accesorii şi îi cheltuise mulţi bani lui Kirkland. O mustra conştiinţa - dar nu la fel de mult pe cât se aşteptase.
Madame Helier o ajută să îmbrace rochia, apoi îi legă o fundă capucine în jurul gâtului. Tuşa finală a fost un şal indian fermecător, pe care i-l puse lui Laurel pe umeri.
- Iată, milady! Admiraţi-vă în oglindă, apoi mergeţi la soţul dumneavoastră să-i arătaţi cât de frumoasă sunteţi.
Laurel se uită în oglinda mare. Arăta ca o - lady. Sofisticată, încrezătoare şi chiar uimitor de la modă.
-Aţi înfăptuit o minune, doamnă. Părăsi camera de probă cu fruntea sus, traversă salonul şi deschise uşa de la salonul domnilor.

Kirkland citea încruntat un document, dar, când intră ea, îşi ridică privirea - şi încremeni. In ochii lui se citeau surpriză, aprobare şi dorinţă. Ea făcu o piruetă ca să vadă toată ţinuta.
- Iată ce minune a făcut doamna Helier.
El se ridică, neslăbind-o din priviri.
- Arăţi... exact cum ar trebui. Ca o lady. Ca o contesă. Ca o femeie care a făcut lucruri importante şi merită tot respectul. Zâmbi. Arăţi şi ca o pisicuţă care a dat iama în oala cu smântână. Te-ai simţit mai bine decât te aşteptai?

- Să ştii că da. îşi dădu seama fără tragere de inimă că nu mai era o soţie reticentă, ci o femeie care dorea să îşi mulţumească bărbatul. încercă să nu se mai gândească acum la asta. Madame Helier mi-a uşurat sarcina şi va reduce la minimum numărul de probe. Mi-a promis pentru mâine o rochie de dimineaţă şi una de seară, aşa că voi fi gata pentru prietenii tăi când îi vei invita.
Ochii lui îi sclipeau amuzaţi.
-Cum asta ţi-a făcut mai multă plăcere decât te aşteptai, sper ca acelaşi lucru să se întâmple şi în cazul prietenilor mei.
Lui Laurel îi mai scăzu entuziasmul. O croitoreasă uşor de mulţumit era diferită de prietenii devotaţi care urmau să aibă dubii în privinţa nevestei lui Kirkland, care lipsise atât de mult. Dar măcar avea să fie bine îmbrăcată pentru interogatoriu.
Moody se uită mulţumit la oaspeţii care ajungeau în faţa reşedinţei Kirkland. Căpitanul Hardwick avusese dreptate că James Kirkland era un nenorocit de lord. O, sclava coborâse din a doua trăsură! Era o bucăţică bună cum puţine erau. Chiar şi soţia lui Kirkland, despre care Moody credea că era comună, părea bună de o tăvăleală.
Nu avea să mai dureze până ajungea vasul căpitanului în Londra. Atunci îşi va înşfăca târfa şi se va face nevăzut cu ea. Moody îşi linse buzele. După ce termina

căpitanul cu ea, poate avea să-l lase şi pe el să se înfrupte puţin.
capitolul 25
Violet îşi termina micul dejun când se apropie Jasper Rhodes. Fusese drăguţ că-i prezentase toţi servitorii

reşe-dinţei Kirkland, iar ea bănuia că el trăsese sforile ca să-i netezească drumul.
Dar nu prea vorbiseră de când călătoriseră împreună spre Londra. Ca valet al lordului Kirkland, Rhodes era unul dintre cei mai importanţi servitori din casă, aşa că rareori cina în aripa lor. Când o făcea, era în centrul atenţiei a două tinere servitoare. Tinere, blonde şi drăguţe.
Violet ştia că diferenţa de vârstă între ea şi servitoare era mică, dar se simţea cu ani buni mai în vârstă ca expe-rienţă şi, din păcate, nu avea să fie niciodată blondă.
Nu conta. Voia să-l întrebe multe pe Rhodes sau să-i spună lucruri care să i se pară amuzante, dar era aici să muncească, nu să bârfească, şi era norocoasă să aibă aşa o slujbă bună. Cu toate astea, zâmbi când el se aşează pe scaunul neocupat de lângă ea, la masa unde se lua micul dejun.
-Abia te-am văzut, Violet. Am fost aşa ocupaţi amândoi, zise el cu un zâmbet molipsitor. Dar arăţi foarte bine. Iţi place în Kirkland House?
Era o cană curată pe masă, aşa că Violet îi turnă ceai din cel mai apropiat ceainic.
- Toată lumea a fost drăguţă. Cred că şi tu ai contribuit la asta, aşa că-ţi mulţumesc.
El ridică din umeri şi sorbi din ceai.
- Am zis doar că eu cred că te vei acomoda bine şi, din câte aud, aşa a şi fost.
- Lady Kirkland e cea mai bună stăpână pe care am avut-o. Aş face orice pentru ea. Ceea ce era adevărat, deşi cam revelator, aşa că Violet continuă: însă eu nu prea te-am văzut. Mănânci în altă parte?

- Uneori. Lordul mă pune să fac tot felul de lucruri pentru el. Fără să spună mai multe pe acest subiect, Rhodes o întrebă: Ştii ceva de cursul de autoapărare pentru femei care se va ţine în sala de bal în dimineaţa asta?
-A fost ideea lordului Kirkland. Ştie o femeie care se luptă bine şi care a fost de acord să ne dea nişte lecţii, îl lămuri ea. Toate femeile din casă sunt invitate, începând cu contesa.
Rhodes se încruntă.
- Să-mi fie teamă să te invit la o plimbare în după-a- miaza asta din moment ce nu lucrezi decât jumătate de zi? Poate vrei să pui în aplicare ce înveţi pe un bărbat nevrednic!
Lui Violet îi bătu inima mai tare.
-Atâta vreme cât te comporţi ca un gentleman, eşti în siguranţă. Dar este oare permis să fim văzuţi împreună?
-Atâta vreme cât ne facem treaba bine şi ne purtăm corespunzător nu vom avea nici o problemă, îi răspunse Rhodes. Kirkland îşi tratează servitorii ca pe adulţi, nu ca pe nişte copii, iar cei care vor să înveţe şi să aibă mai multe responsabilităţi au parte de o şansă.
- Sper ca această idee să devină populară. în multe case, servitorii sunt trataţi ori ca nişte copii, ori ca nişte hoţi. Iar sclavii erau trataţi şi mai rău. Dar, sunt sigură că nu toţi servitorii lui Kirkland îşi fac treaba. Atunci ce se întâmplă?
-Primesc un avertisment, iar, dacă nu se schimbă, îi zboară. Rhodes îşi termină ceaiul. Dar se întâmplă rar. Majoritatea celor de aici sunt recunoscători pentru norocul lor.
Ca Violet.
-Atunci, dacă nu mă dă afară, mi-ar plăcea să ieşim. Am fost pe la magazine şi în fiecare zi o însoţesc pe stă-pâna mea în parcul din faţa casei, dar nu m-am

plimbat de una singură. N-am avut timp. Oftă. Şi, ca să fiu sinceră, mi-a fost teamă să ies singură.

- E înţelept. Rhodes se încruntă. Am aflat mai multe despre căpitanul Hardwick. E un tip sinistru şi periculos. Dar o să fii în siguranţă cu mine.

Văzuse cât de periculos era Kirkland, aşa că îi venea uşor să creadă că bărbatul acesta putea să aibă aceleaşi abilităţi. Violet zâmbi anticipativ.

- Să sperăm că nu apune soarele până ieşim.
- O să poruncesc să fie mai mult soare, îi promise Rhodes în timp ce se ridica de pe scaun. Atunci, pe mai târziu. Să te distrezi când înveţi cum să mă baţi.

Deşi nu ştia dacă avea să-i placă, Violet voia să înveţe cât de mult se putea. Dar nu toţi bărbaţii trebuiau bătuţi, iar ea era din ce în ce mai sigură că Jasper Rhodes era dintre cei buni.

-Cum a mers cursul de autoapărare? o întrebă Rhodes când se întâlniră în aripa servitorilor ca să meargă la plimbare.

Violet i le arătă pe slujnicele care vorbeau cu însufleţire în vreme ce se adunau în aripa servitorilor.

-A fost minunat! Uită-te cât de mult le-a plăcut lecţia!

- îmi povesteşti la plimbare.

-Aş vrea să mănânc mai întâi. Cercetă cu privirea un coş cu cornuri proaspete care erau pe un bufet, gata să fie servite. îţi face poftă de mâncare când înveţi cum să pui pe fugă un atacator.

El luă două cornuri şi îi oferi unul.

-O să-ţi ţină de foame până ajungem la Shepherd Market. E aproape şi sunt tarabe cu mâncare bună. După cum vezi, am făcut rost de soare pentru tine, dar nu garantez cât va dura.

Lui Violet îi lipsea soarele din Jamaica, dar mai bine se omora decât să fie sclavă din nou. îşi luă boneta şi

şalul şi ieşiră din Kirkland House pe uşa din spate, care ducea spre străzile lăturalnice cu grajduri din spatele caselor mari din Berkeley Square. Trăsurile la fel de mari şi caii se aflau la parter, în timp ce grăj darii şi vizitiii

stăteau în odăile de sus. Era un loc aglomerat, aşa că o fată trebuia să fie atentă pe unde calcă.
în timp ce ea savura cornul proaspăt, Rhodes zise:
- Spune-mi despre curs. Muşcă din cornul lui. Vreau să ştiu de ce să mă tem.
-Pe profesoară o cheamă Hazel Wilson. Cred că lucrează pentru lord, dar nu aici,
Rhodes încuviinţă din cap.
- O ştiu pe Hazel. Nu te-ai uita de două ori după ea pe stradă, dar e o femeie foarte capabilă.
- Chiar e! Ea şi doamna Stratton au găsit câteva sal-tele cu pene în pod pe care le-au pus în sala de bal ca să nu ne lovim.
- Câte femei au participat?
-Toate! exclamă Violet. Inclusiv doamna Stratton şi contesa.
Rhodes ridică din sprâncene.
- E... şocant că atâtea femei au simţit nevoia să înveţe cum să se apere.
-N-ai fost niciodată femeie, altfel ai înţelege, îi zise Violet cu asprime.
-Aşa e, îi zise Rhodes cu blândeţe. Ce v-a învăţat Hazel de dimineaţă?
Violet se gândi cum să-i explice mai bine.
-Ne-a zis că autoapărarea începe din minte. Dacă suntem prin oraş, să fim atente la ce se întâmplă în jurul nostru. Dacă un bărbat ne înspăimântă, să nu nesocotim asta şi să plecăm de acolo sau, dacă nu

putem, să fugim. Dacă suntem atacate, să reacţionăm imediat. Să nu stăm pasive ca nişte iepuraşi sperând că lupul cel rău n-o să ne facă nimic. Să ţipăm, să-l lovim, să-l muşcăm, să-l îmbrâncim. Dacă ripostăm, unii atacatori se vor lăsa păgubaşi.
-V-a învăţat Hazel şi anumite tehnici de luptă? o întrebă Rhodes.
- Da. Ne-a spus la început să nu ne fie frică să fim rănite, pentru că s-ar putea să fim mai tare rănite de atacator. Aşa cum îndură chinurile facerii, femeile

pot suporta să fie învineţite când se luptă pentru supravieţuire.
- E un sfat bun, zise Rhodes. Dacă eşti atacată, luptă cât poţi pentru că în acea groază şi agitaţie, probabil nu vei simţi prea multă durere.
- Dar mai târziu?
El chicoti.
-Atunci simţi durerea, dar e bine, că lupta s-a terminat şi eşti din nou în siguranţă. Ce trucuri v-a arătat?
-Ne-a zis că îţi ia multă vreme să înveţi să te lupţi bine, dar sunt lucruri simple pe care le poate face orice femeie. Să-i înfigi degetele în ochi, gât sau în alte locuri moi şi vulnerabile. Violet făcu în aer un V cu degetul arătător şi mijlociu şi lovi rapid aerul. Sau să-i îndoi degetele în spate.
îi luă mâna lui Rhodes şi îi suci degetul mic până când el îşi smulse mâna şi îi zise repezit:
- E-un gest inteligent şi nu trebuie să ai multă putere să-l faci. Cum s-a descurcat contesa?
-Foarte prost, recunoscu Violet. Nu-i lipseşte curajul - ţi-am zis cum m-a scăpat de proprietarul de sclavi. Dar i-a fost imposibil să lovească altă persoană.
El făcu o grimasă.

- Oamenii cu adevărat buni la suflet şi blânzi nu se luptă bine. Tu cum te-ai descurcat?
Violet îi zâmbi, dezvelindu-şi dinţii.
- Foarte bine. Şi am vânătăi care să dovedească asta.
- E bine. Trebuie să ai grijă de tine. Rhodes arătă în-spre o străduţă îngustă la stânga. Asta duce la Shepherd Market. Ce-ai vrea să mănânci? Omul care face plăcintă cu carne e cel mai bun din oraş.
Rhodes avea dreptate; plăcintele cu carne erau delicioase. La fel şi cartoful copt în coajă, cu unt topit şi verdeţuri proaspete. Băură şi limonadă de la altă tarabă. Shepherd Market era ca un bâlci, cu muzică şi scamatori împrăştiaţi printre tarabele care vindeau mâncare, ustensile de bucătărie şi haine uzate.
Violet nu se mai simţise de multă vreme aşa de bine. Era minunat să iasă cu un bărbat de care îi plăcea şi care

o plăcea, fără să fie o pacoste. Se uita la taraba cu turtă dulce când Rhodes îi spuse:
- E timpul să mergem. Mai vreau să te duc undeva în drum spre casă. La o cofetărie pe nume La Gunter, pe partea cealaltă a Berkeley Square. Fac prăjituri fantastice acolo, dar cel mai cunoscuţi sunt pentru îngheţată.
Pe când se întorceau, bucurându-se de razele soarelui, ea îl apucă timidă de braţ. Era prima oară când făcea vreun avans unui bărbat. El zâmbi şi îi mângâie mâna acolo unde i se odihnea pe braţ, şi nu reacţionă în vreun fel care să o facă pe Violet să-şi regrete gestul.
Când se apropiau de destinaţie, Rhodes o lămuri:
- E o ceainărie foarte la modă. Vezi trăsurile trase pe strada de lângă parc? Doamnele mănâncă îngheţata în trăsuri, însoţitorii se sprijină de garduri

ca să le mănânce pe ale lor, iar ospătarii aleargă cu comenzi în susul şi în josul străzii.
Rhodes îi făcu semn unui ospătar care tocmai adusese o comandă la o trăsură şi care se pregătea să intre în ceainărie. Violet nu auzi ce-i spuse, dar ospătarul încu-viinţă din cap şi se întoarse înăuntru.
-Se mişcă repede chelnerii, zise Violet pe când altul ieşea grăbit în stradă.
-Pentru că îngheţatele se topesc repede. De aia Ie mănâncă toţi aici. S-ar face lichid dacă am încerca să le ducem la Kirkland House.
După câteva minute de aşteptare, chelnerul se întoarse cu comanda lor, iar Rhodes îi plăti o sumă cu siguranţă exorbitantă. Rhodes îi dădu una din cupele mai mici, iar lui Violet i se tăie respiraţia când văzu că îngheţata era de forma unei flori roz.
- Ce frumoasă e! Să stăm pe bancă în spatele acelor copaci. Pare un loc destul de retras.
Rhodes a fost de acord, şi până ajunseră la bancă, îngheţata începuse să se topească. Violet se aşează şi gustă din îngheţată cu linguriţa. Era delicioasă.
- E minunată! Ce aromă e? N-o recunosc.
Rhodes se uită la ea, cu un zâmbet în ochi.

-De violete. Au arome de flori şi speram că azi să aibă violete.
Violet îşi muşcă buza. Avea lacrimi în ochi. îngrijorat, Rhodes întrebă:
- Nu vrei să-ţi mănânci tiza?
Ea clipi ca să scape de lacrimi.
-Nici un bărbat nu mi-a oferit aşa ceva până acum.
- Mă bucur că sunt primul, zise şi îi oferi o linguriţă din îngheţata lui.
Ea se aplecă şi linse dulceaţa rece, apoi îi oferi şi ea o linguriţă. El o acceptă cu plăcere.

îngheţatele erau şi mai bune când şi le schimbau între ei. Deşi nu erau foarte mari şi se terminară repede, Violet ştia că nu avea să uite niciodată acea după-amiază.
Când terminară, Rhodes puse cupele şi linguriţele unele peste altele şi le aşează pe jos, sub bancă. Ii spuse serios, susţinându-i privirea:
- Dacă ai fi altă fată, aş încerca să-ţi fur o sărutare. Dar pentru că eşti tu, te întreb dacă mă laşi să te sărut.
Lui Violet i se tăie respiraţia.
- Nu sunt o englezoaică drăguţă.
- Ştiu, zise el încetişor. De asta te găsesc fascinantă.
Ea îi cercetă cu privirea chipul care i se păruse foarte comun când se întâlniseră prima dată. Dar, cu cât îl cu-noştea mai bine, cu atât i se păreau mai atrăgători ochii lui cenuşii inteligenţi, ridurile de expresie din colţurile gurii, aerul competent pe care îl degaja.
Locul lor umbros de sub platani era foarte retras. Suficient de retras pentru un sărut. Ea se aplecă în faţă fără o vorbă şi îşi lipi buzele de ale lui. Avea gust de îngheţată cu aromă de violete şi de dorinţă bine ţinută în frâu.
Rhodes şi ţinu respiraţia, apoi o sărută şi el, iar ea ştiu că viaţa îi arăta căi la care nici nu visase vreodată.
îi plăcea îngheţata şi era foarte posibil să ajungă să-l iubească pe acest bărbat.
Goeleta căpitanului Hardwick, pe nume Jamaica Queen, arăta ca orice vas ancorat în portul Londrei.

Nu arăta ca o corabie cu sclavi, deşi atunci când urcă la bord, lui Moody i se păru că simte izul inconfundabil al unui transport de sclavi.

Căpitanul nu-l lăsă pe Moody să aştepte prea mult. Se întoarse în scaun şi lătră:
-Ai găsit-o?
Moody dădu aprobator din cap.
- E în Kirkland House de pe Berkeley Square. N-am văzut-o plecând singură niciodată, dar iese des cu soţia lui Kirkland în parc, după prânz. Au mereu un valet cu ele, dar, cum e zona exclusivistă Mayfair, nu se aşteaptă nimeni să fie probleme. N-ar fi greu să înşfaci fata şi so aduci aici.
Hardwick îşi strânse buzele.
-Trebuie să fie răpită la flux, ca să ridicăm ancora imediat. După câte necazuri mi-a provocat, o vreau şi pe stăpâna târfei, aşa co să am nevoie de o trăsură mare. Mormăi o înjurătură grosolană. Violet e cea mai scumpă sclavă pe care am cumpărato vreodată, fir-ar a naibii.
- Io bucăţică bună, dar după câteva luni, când ajungi în Indii, ai să te plictiseşti de ea şi ai so vinzi. Dacă nu e rănită, o să-ţi vezi înapoi mare parte din bani.
Căpitanul pufni.
- Dar poate vreau să-i fac rău.
Moody ridică din umeri. Nu era treaba lui ce făcea Hardwick cu sclavii.
- Ce vrei să fac?
- Supraveghează-le în continuare. Cu cât le ştiu mai bine programul, cu atât mai uşor are să-mi fie. Când am încărcat totul şi e flux, o să fim gata. Se linse pe buze. Am aşteptat prea mult, la dracu'!
capitolul 26
Pe lângă cursul de autoapărare care o convinsese pe Laurel că era mai bine să stea pe lângă un bărbat protector ca James Kirkland, mai avea la dispoziţie două zile de leneveală după ce fusese la atelierul lui Madame

Helier. Kirkland era mai mult plecat în ultimul timp, ocupat să-şi pună la punct treburile neglijate în perioada când se ţinuse după soţia lui înstrăinată. Aşa că Laurel avea timp să doarmă până târziu, să citească, să se plimbe prin parcul din faţa casei, să cânte la pian şi să aţipească. Kirkland i se alătura la masă şi uneori cântau la pian unul pentru altul, deşi nu mai cântară împreună. Era cea mai liniştită perioadă pe care o avusese de foarte mulţi ani.
Dar vacanţa luă sfârşit când sosi timpul pentru dineul de care îi era groază. In timp ce Laurel se uita în oglindă, Violet îi zise:
- Părul pieptănat în sus vă vine bine, milady. îi răsuci lui Laurel o buclă ca să-i cadă exact pe umăr.
Laurel încuviinţă, dar îi spuse:
- Perfecţiunea va dispărea când voi părăsi odaia.
Violet zâmbi.
- Veţi arăta foarte bine şi îi veţi impresiona pe oamenii care vă îngrijorează atâta. Acum staţi nemişcată ca să vă dau cu puţină culoare în obraji.
-Am ajuns un tablou, spuse Laurel cu ironie. Dar trebuia să admită că puţin fard o făcea să arate mai bine, ; mai ales când era palidă din cauza emoţiilor.
Când Violet se dădu înapoi, Laurel se ridică şi se uită în oglinda de la măsuţa de toaletă. Rochia de seară de la Madame Helier era de acelaşi albastru celest care îi plăcuse lui Kirkland, dar croiala şi modelul erau mult mai frumoase decât ale rochiei la care renunţase după moartea violentă a omului din grădina Casei Sionului. Arăta elegantă, demnă şi cât de frumoasă putea fi ea.
-Violet, am un cadou pentru tine. Drept mulţumire că te-ai străduit să mă faci să arăt ca o adevărată

contesă. Laurel pusese mătasea cafenie de Devonshire într-unul din sertarele măsuţei de toaletă, aşa că scoase pachetul şi i-l dădu servitoarei. Sper să-ţi placă.
Violet rupse încet ambalajul, apoi se uită la materialul frumos colorat.

-O, domnişoară Laurel! N-am primit în viaţa mea un asemenea cadou! Mângâie mătasea cu lacrimi în ochi. Nu plâng din cauza cadoului, dar... v-aţi gândit să mi-l dăruiţi mie.
- Sunt sigură că vei face ceva splendid din material, îi zise Laurel.
- Ceva splendid şi foarte, foarte special, spuse Violet încetişor.
Se auzi un ciocănit la uşa de legătură. Violet se şterse la ochi cu dosul palmei, apoi îi deschise uşa lui Kirkland să intre în odaia lui Laurel.
- Laurel, am un cadou pentru tine, dat fiind că mi-ai spus că vei purta albastru. Se opri când Laurel se întoarse cu faţa la el. O, Doamne! făcu el. Eşti mereu frumoasă, dar în seara asta eşti răpitoare.
Ea roşi. Da, era încântată să-i facă pe plac.
- Şi tu arăţi foarte bine, milord.
- E util să umbli prin oraş deghizat în bărbat îmbrăcat la modă. Ii oferi o casetă mică de bijuterii, părând surprinzător de timid.
Laurel icni când deschise caseta. înăuntru era un set elegant format dintr-o cruce de aur cu safire şi nişte cercei simpli şi rotunzi, bătuţi şi ei cu safire. Dar pentru ea cel mai important era că James îi dăruise o cruce. Cum îi spusese Violet, ideea de a face cadou aşa ceva era cel mai nepreţuit lucru, pentru că soţul ei

recunoştea astfel că o parte importantă din viaţa ei o reprezenta credinţa.
- Cât de frumoasă e! Scoase crucea din cutie. Lanţul era făcut dintr-o împletitură complicată din zale de aur, iar safirele răspândeau o lumină albastră. Se potriveşte de minune cu rochia. Violet, dă-mi te rog jos perlele.
Şiragul dublu de perle fusese primit în dar de la părinţii ei când împlinise 16 ani. Erau atrăgătoare, dar nu foarte interesante. în această seară, Laurel voia să aibă un aer interesant.
- Mă ocup eu.
Kirkland îi dădu jos perlele, atingerea degetelor lui pe ceafă făcând-o să se înfioare.

înghiţind în sec, Laurel îşi scoase cerceii din perle şi-i puse pe cei cu safire. Apoi rămase nemişcată în timp ce Kirkland îi puse crucea la gât. Nu trebuia să se gândească la degetele lui calde care îi făceau sângele să clocotească...
Lanţul era de lungimea potrivită, căci crucea îi venea pe decolteu.
-E perfect! Se întoarse spre soţul ei. Ştii mereu ce să faci.
-Ce bine ar fi, şopti el cu amărăciune. Coborâm?
Imediat oaspeţii o să înceapă să apară.
Ea îl luă de braţ.
- Să purcedem la luptă, lordul meu.
- Nu la luptă, se împotrivi el, ci la o cină liniştită cu prieteni pe care nu i-ai cunoscut încă.
- Sper să ai dreptate!
în timp ce părăseau odaia, îi dădu liber lui Violet în acea seară. Era sigură că fata va începe să schiţeze imediat desene pentru acea mătase.

Când ieşiră din dormitorul lui Laurel pe palier, de jos se auziră glasuri sporovăind vesele.
-Se pare că au ajuns deja câţiva dintre ei, zise Kirkland coborând treptele. Soţii Ashton şi Randall vor veni cu aceeaşi trăsură, căci ultimii stau la Ashton House când sunt în Londra.
Laurel îşi aminti că Ashton era duce.
-Ashton şi Randall sunt prieteni aşa buni?
- Da. Ashton House e imensă, şi când Randall era în armată, nu prea venea la Londra şi nu avea nevoie de o reşedinţă permanentă. Ashton i-a dat mai multe camere ca să le folosească după bunul-plac oricând dorea.
Ducele părea un om generos.
- Chiar şi acum când sunt amândoi însuraţi?
-Soţiile lor, Mariah şi Julia, sunt prietene bune. Kirkland îi zâmbi. O să vezi imediat.
Lui Laurel i se părea că aceşti oameni se ştiau foarte bine şi că ea era o intrusă. îşi ridică bărbia. Nu se aşteptase să-i fie uşor, dar trebuia să facă un efort dacă era nevoită să se deplaseze între casa lui Kirkland şi a ei.

Nu trebuia să fie prietenă la cataramă cu oamenii aceş-tia, ci doar să se înţeleagă.
Când se apropiară de capătul scărilor, Kirkland îi zise:
-Acum să le prezint prietenilor surpriza promisă.
Laurel se opri, obligându-l şi pe el să facă la fel.
- Nu le-ai explicat de ce i-ai invitat?
- Nu voiai să-şi facă o impresie greşită despre tine, aşa că mi s-a părut cel mai potrivit să-i iau prin surprindere.
Laurel îşi miji ochii.
-Asta e una dintre puţinele ocazii când înţeleg de ce unii sunt mânaţi de violenţă. Un brânci pe scări...
El zâmbi larg.

- Cred că aşa e cel mai bine, căci, când te vor cunoaş-te, vor înţelege de ce m-am îndrăgostit până peste cap de tine.
Ea îşi dădu ochii peste cap, dar continuă să coboare scările.
-A sosit vremea să-ţi verific teoria.
în timp ce Laurel şi Kirkland coborau, el o bătu uşor pe mâna cu care ea îl apucase de braţ. Deşi între ei era tensiune, atingerea lui tot i se părea liniştitoare.
Intrară în raza vizuală a celor care se foiau prin sala mare de la intrare. Patru dintre cele cinci cupluri invitate sosiseră deja. Cu toţii arătau superb şi descurajant de bine îmbrăcaţi, întruchiparea lumii bune a Londrei.
Discuţiile încetară, şi Laurel simţi patru perechi de ochi care o priveau curioşi.
-Bună seara, spuse Kirkland, cei de jos auzindu-l foarte bine. Vă mulţumesc că aţi venit să o cunoaşteţi pe soţia mea, Laurel.
Se auziră exclamaţii de uimire şi toate privirile se aţintiră asupra ei. Feţele câtorva bărbaţi se crispară, la fel şi a unei femei, o roşcată elegantă. Ceilalţi oaspeţi păreau doar surprinşi.
Laurel şi Kirkland ajunseră la baza scărilor şi un bărbat blond şi arătos zâmbi şi făcu un pas în faţă. Era singurul bărbat care nu avea o expresie rigidă, aşa că probabil nu ştia ce se întâmplase.

- Felicitări, Kirkland! Ce surpriză! Tocmai te-ai întors de la Gretna Green cu încântătoarea ta soţie? Făcu o plecăciune adâncă. Ce plăcere să vă cunosc, Lady Kirkland!
Aceştia erau prietenii cei mai buni ai lui Kirkland şi câţiva ştiau în mare ce se întâmplase, aşa că Laurel hotărî să le spună adevărul.

- Plăcerea e şi de partea mea şi va deveni mai mare când voi afla cine sunteţi, domnule. Dar nu suntem proaspăt căsătoriţi. Ii zâmbi delicat. Eu şi Kirkland suntem căsătoriţi de unsprezece ani, suntem despărţiţi de zece şi ne-am împăcat de curând.
Bărbatul blond fu luat puţin prin surprindere, dar îşi reveni repede.
- V-a luat un an de zile să vă daţi seama că nu se poate trăi cu Kirkland? Desigur că sunteţi foarte rezistentă! îi zise el râzând. Că veni vorba, mă cheamă Wyndham.
Era oare el bărbatul a cărei presupusă moarte o făcuse indirect pe Laurel să-şi părăsească soţul? Wyndham părea un om prea senin ca să fi stat în temniţă zece ani.
- Mă bucur să vă văd bine sănătos, îi zise ea sincer. E un miracol.
-Soţia mea răbdătoare merită toată consideraţia, întinse braţul şi o trase pe roşcată mai aproape de el. Lady Kirkland, ea e Cassie, soţia mea.
Roşcata murmură un salut politicos. Nu părea chiar ostilă, dar privirea îi era suficient de dură ca să taie oţelul. Kirkland îşi puse mâna pe spatele lui Laurel să o liniştească.
- E timpul să mergem în salon. Avem mai mult loc pentru prezentări, să bem sherry, vin roşu şi altele.
Laurel avu la dispoziţie câteva minute cât se mutară şi se serviră băuturile ca să se adune şi să-i studieze pe musafiri. Slavă cerului că se dusese la Madame Helier. Dacă ar fi purtat una dintre rochiile ei vechi, s-ar fi simţit ca o servitoare şleampătă.
Lui Laurel nu-i prea plăcea să bea alcool, dar ceru un pahar mic cu vin sherry ca să aibă ce să ţină în mâini. Kirkland îi aduse un pahar.

-A sosit vremea să te prezint. Se uită în jur, apoi o duse pe Laurel în faţa unui bărbat brunet, zvelt, de înălţime medie, cu o expresie blândă şi ochi verzi pătrunzători.
- Laurel, ţi-am mai vorbit de Ashton.
Kirkland îi zisese că ducele era genul de prieten cu care să vorbeşti când simţeai că viaţa ţi se duce de râpă şi, după cum o privea Ashton, era limpede că nu uitase durerea pe care i-o pricinuise lui Kirkland. Pentru moment nu o judeca, dar Laurel bănuia că Ashton nu va fi uşor de convins că Laurel nu era personajul negativ din povestea lor.
- Pe lângă anii petrecuţi la Academia Westerfield, aţi fost şi la Colegiul Balliol cu Kirkland, nu-i aşa? îl întrebă ea după ce îşi scotoci în memorie.
-într-adevăr. Ashton o studie cu privirea. Semănaţi foarte bine cu Daniel, fratele dumneavoastră.
Era liniştitor să audă numele fratelui ei. Până la urmă, fusese şi el student la Academia Westerfield. Nu se mai simţea aşa de stingheră.
- Aşa ni s-a tot zis.
-Trebuie să o cunoaşteţi pe soţia mea. Ashton îi făcu semn unei femei minione cu părul auriu. I se alătură, luându-l de braţ pe Ashton cu o familiaritate tipică de soţie. Era superbă, iar Laurel simţea că era bună la suflet, dar, ca şi ducele, ducesa avea dubii în privinţa soţiei lui Kirkland.
- Ea e Mariah, căreia i se mai spune uneori şi ducesa de aur.
Li se alătură o altă femeie cu părul auriu care arăta exact ca Mariah.
-Iar eu sunt Sarah, ruda săracă, zise ea zâmbind. Doar o contesă de aur.
Erau gemene identice. Laurel se uită întâi la ducesă, apoi la contesă şi invers.

-Vă confundă des lumea? Şi, când se întâmplă asta, vă amuză sau vă irită?
Cele două se uitară una la alta şi izbucniră în râs.

- Depinde de împrejurări, îi răspunse contesa. De cele mai multe ori mă amuză.
- Nu mă deranjează atât timp cât nu încearcă nimeni să mă despartă de Rob.
Sarah îi dărui un zâmbet bărbatului înalt cu păr castaniu de lângă ea.
Trăsăturile frumoase ale soţului ei păreau severe, mai puţin când se uita la soţia lui. Dintr-odată, se îndulciră.
-Dacă ar încerca să ne despartă cineva, n-ar reuşi, zise el. Apoi îi aruncă din nou o privire lui Laurel. Lady Kirkland, eu sunt Kellington. O măsură cu privirea.
Laurel bănuia că şi el era la curent cu faptul că James avea o soţie de care fusese înstrăinat mult timp.
-Voi încerca să-mi dau seama de diferenţele între ducesă şi contesă, promise Laurel.
- Dat fiind că ne cunoaştem de cinci minute, ce dife-renţe aţi observat? o întrebă Mariah, curioasă.
în anii în care lucrase la Bristol, Laurel dobândise un simţ ascuţit al observaţiei, dar cinci minute nu erau suficiente. Se uită la ele pe rând.
- Ducesă, cred că sunteţi mai directă, zise ea încetişor, iar sora dumneavoastră e mai liniştită, dar poate mai încrezătoare. Faţa lui Lady Kellington e puţin mai îngustă. O studie pe ducesă, văzând la ea o blândeţe suavă, ca a Fecioarei. Aţi devenit mamă de curând?
Surorile se uitară din nou una la alta.
- E foarte perspicace, zise Sarah.
- Scumpul meu fiu n-are nici patru luni, zise Mariah.

- Pe viitor, o să încerc să vă deosebesc mai bine, pro-mise Laurel, dar sigur o să vă confund când o voi vedea pe una într-o cameră plină de oameni.
-Totul e să încercaţi, zise Mariah. Cele mai nesuferite persoane sunt cele care vin la mine şi mă întreabă care geamănă sunt.
Sarah se strâmbă.
-Apoi sunt dezamăgiţi că sunt doar eu, nu ducesa de aur.
-Ce groaznic! făcu Laurel. Aşa că uneori minţi. De ce să le satisfaci curiozitatea celor care sunt prea comozi să facă un efort?

Gemenele se uitară iar una la alta.
-Ar fi copilăresc, zise Sarah.
- Şi o ducesă nu e niciodată copilăroasă, zise Mariah cucernică. E mereu o femeie foarte manierată.
Sora ei flutură nevinovată din gene.
- Ca şi contesele.
Soţii lor izbucniră în râs. Kellington clătină din cap.
- Lady Kirkland, cum probabil v-aţi dat seama, dar dacă le puneţi împreună pe Sarah şi Mariah, sunt mai afurisite decât două pisici într-un sac.
Vorbăria a fost întreruptă de sosirea celui de-al cincilea cuplu, ceea ce dădu naştere unei avalanşă de saluturi. Erau Sir Damian şi Lady Kiri Mackenzie. El era un bărbat înalt şi lat în umeri cu un zâmbet molipsitor, în timp ce soţia lui înaltă şi brunetă era atrăgătoare şi avea ochii verzi ai lui Ashton. După cum se salutaseră, era evident că Lady Kiri şi Ashton erau fraţi. Aşadar, şi mai multe legături în grup.
Kirkland apăru lângă ea.
- E vremea să te mai prezint şi altora. Lady Kirkland, deşi ai avut îndoieli, te-ai descurcat bine.

- încă nu mi-a scos nimeni ochii. Ea zâmbi nehotărâtă privindu-i pe toţi. Dar încă e devreme.

capitolul 27

Kirkland şi Laurel nu puteau vorbi dat fiind că erau la capetele opuse ale mesei, dar el îi putea admira talentul de gazdă. Ştia că Laurel avea o fire rezervată şi destul de timidă, iar ea recunoscuse că nu se simţea în largul ei să cunoască atâţia prieteni de-ai lui. Dar fusese crescută ca o lady, iar cât stătuse la Bristol avusese de-a face cu oameni în diferite situaţii, inclusiv trebuise să ia atitudine în faţa unui negustor de sclavi. în concluzie, se ocupa de toate cu aplomb. De fapt, pe când doamnele se retrăgeau să-şi lase soţii să-şi bea liniştiţi vinul de Porto, el se întrebase de ce lui nu-i trecuse prin minte să o cheme pe doamna Simond

din bucătărie ca să-i mulţumească pentru o masă atât de reuşită. Kirkland se considera un patron cu mintea deschisă, care îşi plătea bine angajaţii, dar încântarea femeii chemate spre a fi lăudată nu făcea parte din pre-ocupările unui bun angajator.

Laurel pusese să fie aranjate şi mesele din sufragerie în aşa fel încât odaia să nu mai arate ca un teren de cri- chet. Se gândise la anumite lucruri care lui îi scăpaseră - iar asta le făcea tuturor viaţa mai plăcută. După ce doamna Simond se întoarse la bucătărie, Laurel se ridică.

- Doamnelor, e timpul să ne retragem pentru ca domnii să rezolve problemele ţării la un pahar de Porto.

După ce soţiile părăsiră odaia într-o învălmăşeală de mătăsuri colorate, iar bărbaţii se aşezară din nou, Mack- enzie spuse cu un zâmbet larg:

-Bănuiesc că discuţiile doamnelor sunt mai interesante. Femeile se pricep mai bine să vorbească despre problemele personale.
- Probabil că ţi s-ar scula părul în cap. Wyndham se uită la Kirkland. James, îţi cam place să ţii secrete.
-Sunt secrete şi sunt lucruri despre care cineva nu vrea să discute. Kirkland îşi turnă jumătate de pahar de vin de Porto, apoi îi dădu carafa lui Randall, care se afla în stânga lui. Nu am adus vorba de Laurel pentru că eram despărţiţi. Câţiva prieteni ridicară din sprâncene, semn că nu erau mulţumiţi de explicaţie, dar nu aveau de gând să-l contrazică.
Prieteni. Cercetă chipurile celor din jurul lui. îi ştia de zeci de ani. Cu toţii erau inteligenţi, receptivi, cu experienţă, trecuţi prin experienţe crunte - şi toţi aveau căsnicii fericite. Cum el nu avusese parte de o căsnicie fericită, poate că ar trebui să lase deoparte codul stoic al gentlemanului şi să le ceară o părere. Poate că ar primi sfaturi utile.
- Cred că ardeţi cu toţii de nerăbdare să mă bârfiţi, aşa că spuneţi cu voce tare ce aveţi de spus.

-Gentlemenii nu bârfesc despre căsniciile prietenilor lor, spuse Randall cu o sclipire jucăuşă în priviri. Ei analizează situaţia într-un mod matur şi profund. Perspicace ca întotdeauna, Ashton simţi că Kirkland spera să afle impresii.
- Soţia ta nu e genul de femeie pe care credeam că o s-o alegi, dar e încântătoare, atrăgătoare, e o plăcere să fii în preajma ei. Ducele se încruntă. E mai mult de atât, dar mi-e greu să spun ce o face unică. Deşi Laurel spusese răspicat că un soţ nu era ceva esenţial în viaţa ei, lui Kirkland tot îi plăcea să fie cu

ea. Din păcate, nici el nu putea să spună ce o făcea specială.

- Ce gen de femeie credeai că o s-aleg?

- Poate cineva de genul lui Cassie, îi zise Wyndham.

O femeie care a trecut prin multe, ca şi tine. Deşi nu poţi s-o ai pe ea. E a mea.

-Am început să cred că un bărbat şi o femeie pot să fie mult prea asemănători. Rob Carmichael îşi turnă vin de Porto şi îi dădu mai departe carafa. Nu cred că este în stare cineva să spună cine e partenerul ideal. Eu nu m-aş fi gândit la Sarah. Zâmbi larg. Imaginaţia mea nu era suficient de dezvoltată.

- Pari îndrăgostit lulea, îi zise Ashton, zâmbind.

-Suntem proaspăt căsătoriţi, aşa că ne permitem, i-o întoarse Rob. Deşi nu-mi închipui să nu fiu îndrăgostit lulea de Sarah. Totul este mai bine când este ea în preajmă.

- Mă gândesc că Sarah şi Mariah sunt gemenele soa-relui. Când intră una din ele într-o odaie, o fac să lumineze şi mai tare, fu de acord Randall. Când unchiul meu a zis că am nevoie de o soţie ca să asigur succesiunea şi toate prostiile astea, Mariah m-a convins să merg la Hartley să o cunosc mai bine pe sora ei.

- Ce noroc pe mine că Mariah a dat greş cu peţitul, zise Rob hotărât. Nu-mi pot da seama de ce, când Sarah e aşa irezistibilă.

-E încântătoare, fermecătoare şi uimitor de cutezătoare, fu de acord Randall. Dar, din momentul când

am întâlnit-o pe Julia, nu m-a mai interesat nici o altă femeie. Pentru ea am venit la Hartley. Sub pretextul că vin în vizită la Sarah şi la părinţii ei, am venit să o văd pe Julia.

-Misterioase sunt căile dragostei. Ashton roti paharul cu vin de Porto în timp ce se gândea. Mariah pur şi simplu mi s-a părut că este potrivită pentru mine. A umplut un gol în viaţa mea de care nici nu eram conştient.
Mackenzie râse.
- Iar eu, când am aflat că sora ta e Kiri, am ştiut clar că nu e potrivită pentru mine. Nu că asta m-a ajutat prea mult.
-Sora mea se trage din regine războinice hinduse, preciză Ashton râzând. N-aveai nici o şansă de scăpare. Nu că te-ai fi zbătut prea mult.
-De fapt, am încercat să mă împotrivesc, spuse Mackenzie pe un ton serios. Merita un bărbat mai bun decât un patron de casă de jocuri care s-a mai născut şi bastard. Dar mă bucur că n-am avut nici o şansă în faţa ei!
Ashton îl cercetă acum cu privirea pe Kirkland.
- Deşi Laurel nu e cum mi-aş fi imaginat, vă potriviţi. Cred... cred că datorită faptului că e foarte profundă. Ca şi tine.
-N-am încercat niciodată să analizez atracţia, zise Kirkland, dar ai dreptate. Am fost acasă la Daniel Herbert, am văzut-o pe sora lui mai mică cântând la pian şi am fost pierdut. Se gândi că Rob nu greşea când spunea că o femeie şi un bărbat pot fi prea asemănători. Dar puteau fi şi prea diferiţi, cum erau el şi cu Laurel.
- E sora lui Daniel Herbert? întrebă mirat Wyndham. Eram prieteni buni la şcoală, dar, din motive evidente, n-am mai păstrat legătura. Ce face acum?
-A fost hirotonosit după ce a terminat Oxfordul, răspunse Kirkland. Dar nu a urmat calea preoţiei pentru că era pasionat de medicină. A studiat din greu şi probabil nu a dormit mai mulţi ani, dar acum este

medic şi chirurg. El şi Laurel au o infirmerie cu tratament gratuit

în Bristol. Câteodată mai şi predică, atunci când nu sal-vează vieţi.
Cu toţii ridicară din sprâncene.
-Impresionant, spuse Wyndham. Dar ce face soţia ta la infirmerie?
- Orice trebuie făcut. Se ocupă de tot, este o infirmieră excelentă, iar proiectul ei de suflet se numeşte Casa Sionului, un adăpost pentru femei şi copii care fug de bărbaţi violenţi.
- Mă întreb dacă Julia ştie de Casa Sionului, zise Ran-dall, căzut pe gânduri.
- Se pare că soţia ta nu a jelit cât aţi fost despărţiţi, observă Ashton. E o femeie capabilă şi profundă.
-Se pare că va fi greu de înlocuit în Bristol, zise Carmichael.
-E foarte adevărat, aşa că momentan Laurel îşi va petrece timpul atât în Londra, cât şi la Bristol, zise Kirkland.
Se lăsă o tăcere jenantă. Nici unul dintre prietenii lui nu ar fi acceptat să stea despărţit de soţie foarte mult timp, dar erau prea politicoşi să spună asta.
- E minunat să ai o soţie, dar îţi complică viaţa, rupse Wyndham tăcerea.
- Da, aşa este, fu de acord Wyndham, zâmbind cu melancolie.
După ce se servi ceaiul în salon, doamnele se aşezară comod pe scaune şi canapele ca să discute relaxat în timp ce îşi aşteptau domnii să-şi termine vinul de Porto. Lady Julia, minionă, brunetă şi senină, stătea în dreapta lui Laurel. Kirkland spusese că e moaşă, deşi nu arăta ca nici una pe care o văzuse Laurel.

Gemenele, la fel de minione, dar cu părul auriu şi râzând mereu, stăteau pe o canapea mică, la stânga. Lady Kiri, înaltă şi de o frumuseţe exotică diferită de a lui Violet, dar nu mai prejos, luă loc pe un scaun în faţa lui Laurel. Când se aşează, schimbă câteva cuvinte ironice cu Lady Wyndham, roşcată şi rezervată, care stătea pe scaunul de lângă Kiri.

Soţiile erau la fel de impresionante ca soţii lor, ceea ce era ceva. Inteligenţa era categoric trăsătura definitorie a prietenilor lui Kirkland, fie ei bărbaţi sau femei. Dacă Laurel le-ar fi cunoscut mai bine, ar fi adăugat cu siguranţă şi iscusinţa.
Despărţirea îndelungată a lui Laurel de Kirkland era un subiect delicat pe care nu-l aborda nimeni. Cuplurile din seara asta erau cei mai apropiaţi prieteni ai lui Kirkland şi trebuia să se poarte frumos cu ei, chiar dacă urma să fie pentru totdeauna în afara cercului lor magic de prieteni. Era un prilej potrivit să aducă în discuţie acel subiect delicat. Laurel trase adânc aer în piept, apoi puse deoparte ceşcuţa cu ceai de care nu se atinsese.
-Voi, toate soţiile elevilor de la Westerfield, sunteţi prietene cu soţul meu. Vă gândiţi cu siguranţă la separarea şi împăcarea noastră, aşa că puneţi-mi orice întrebări, indiferent cât de directe sunt. Vă promit că voi răspunde sincer, dar tot ce spun va trebui să rămână între noi.
După o clipă de tăcere, Lady Kiri spuse, amuzată:
- încep să înţeleg de ce s-a însurat Kirkland cu tine. Dacă eşti aşa dureros de sinceră, atunci să lăsăm com-plezenţa deoparte. Eu sunt Kiri, Cassie este roşcata asta periculoasă, ea e Lady Julia, iar pe gemene le cheamă Mariah şi Sarah. Pe tine cum te cheamă?

- Laurel. în ciuda emoţiilor, Laurel reuşi să zâmbească. Kiri, văd că sinceritatea te caracterizează.
- Da, mi s-a spus adesea, dar nu ca un compliment, spuse Kiri, amuzată. Continuă, dar pe un ton serios: Prea bine, spune-ne de ce v-aţi despărţit. Pari o femeie cu capul pe umeri, aşa că îmi închipui că ai avut motivele tale.

Julia ridică mâna să o întrerupă.

- O poveste începe cu mult înaintea problemelor. Mai bine începi de când v-aţi întâlnit şi căsătorit. Şi vreau să ştiu ce ai făcut cât aţi stat despărţiţi, ca să ştiu ce fel de femeie eşti.

-Ne-am cunoscut aşa cum se întâmplă de obicei. Kirkland şi Daniel, fratele meu, erau prieteni buni

de la Academia Westerfield şi Oxford. Fratele meu l-a adus o dată acasă pe Kirkland, iar el m-a văzut cântând la pian, ceea ce l-a vrăjit, pentru că îi place muzica. Laurel se strâmbă uşor. Dacă aş fi brodat sau aş fi lucrat în grădină, cu siguranţă nu m-ar fi observat.

Cassie se încruntă.

- Lui Kirkland îi place muzica? Habar n-aveam, şi îl ştiu de foarte multă vreme.

-Cred că muzica este cea mai mare pasiune a lui, spuse Laurel, puţin surprinsă. îi place să asculte, dar ştie şi să cânte foarte bine la pian. Adesea interpretam la patru mâini.

-A ţinut secret că are o soţie, dar şi că îi place muzica. Kiri îşi miji ochii verzi. Mă întreb ce alte secrete mai mari are.

Orice avea legătură cu slujba lui era secret, dar Laurel nu voia să pomenească asta din moment ce nu era sigură ce ştiau celelalte femei.

- Revenind, îi plăcea cum cânt la pian, eram amândoi tineri şi a fost... dragoste la prima vedere.
- Asta înseamnă de multe ori dorinţă la prima vedere, remarcă Mariah. Dar ajung să însemne acelaşi lucru. Câţi ani aveai?
- Şaptesprezece. Ne-am căsătorit trei săptămâni mai târziu.
- Părinţii tăi nu ţi-au spus să mai aştepţi? o întrebă Sarah, surprinsă. Recunosc că Rob mi-a făcut curte scurtă vreme, dar eu aveam douăzeci şi şase de ani, el treizeci şi unu, iar curtatul a fost... pasional. N-ar fi fost mai bine să mai staţi ceva vreme, să vă cunoaşteţi mai bine?
-Părinţii mei nu voiau să piardă de ginere un conte bogat, spuse Laurel sec. îşi dădea seama după cum se uitau femeile la ea că înţelegeau implicaţiile acelei remarci. Dar, ca să fiu sinceră, amândoi voiam cu disperare să ne căsătorim. După nuntă, am avut o lună de miere lungă şi încântătoare, în Scoţia şi Indiile de Vest. Apoi ne-am dus la Londra ca să începem o viaţă

împreună. I se puse un nod în gât când se gândi la ce se întâmplase pe urmă.
Văzând că Laurel nu se simţea în largul ei, Mariah spuse:
- Putem vorbi mai târziu de despărţire. Ce-ai mai făcut în ultima vreme? Bănuiesc că nu ai brodat în salonul părinţilor tăi.
Ducesa era foarte perspicace.
- Am lucrat cu fratele meu la infirmeria lui gratuită din Bristol. Am înfiinţat şi un adăpost pentru femeile şi copiii care au fugit de soţi violenţi. Laurel se uită un pic sfidătoare la companioanele ei. Nu a fost o viaţă demnă de o lady.
Julia clipi.

- Se numeşte cumva adăpostul Casa Sionului?
-Ai auzit de noi? o întrebă Laurel surprinsă.
Pe buzele Juliei se ivi un zâmbet ciudat.
-Anul trecut au venit la tine două femei care au vrut să afle ce ai făcut în ideea de a înfiinţa şi ele adăposturi similare în alte oraşe.
- Da, administrează Fundaţia Infirmierelor şi lucrează cu metodiştii, spuse Laurel. De atunci au înfiinţat adăposturi în alte trei oraşe şi vor să facă şi mai multe pe viitor. Mă mir că ai auzit de Casa Sionului.
Julia chicoti.
- Eu am pus pe picioare Fundaţia Infirmierelor.
- Iar eu o patronez, adăugă Mariah. Ne-am hotărât să lucrăm cu metodiştii pentru că se ocupau deja de cazuri sociale şi de femei în situaţii dificile.
- Nu ştiam că fondatorii sunt din păturile înalte ale societăţii, spuse Laurel, fascinată.
- Dacă eşti fiica unui duce nu înseamnă că eşti la adă-post de bărbaţi violenţi, spuse Julia cu răceală. Admi-nistratorii mei mi-au spus că ţi-au oferit ajutor, dar le-ai spus că aveţi fonduri suficiente şi mai bine să folosească banii pentru noi adăposturi.
Deşi lui Laurel nu i-ar fi prisosit cele două sute de lire oferite de femeile de la Fundaţia Infirmierelor,

i se păruse mai folositor să se construiască un adăpost în alt oraş.
-Casa Sionului e finanţată din banii pe care Kir- kland mi i-a dat ca să mă întreţin, o lămuri ea. A fost foarte generos, a fost îndeajuns şi pentru infirmeria lui Daniel.
Cassie stătea foarte dreaptă în scaun.

-Julia, vreau să contribui la fundaţia ta. Susţin din toată inima iniţiativa.
Din voce se deducea că nu era străină de violenţa bărbaţilor, dar nu era numai atât. Laurel se uită şi la chipurile celorlalte femei.
- Bănuiam că vă cunoaşteţi bine, cam în acelaşi fel ca şi colegii de şcoală ai lui Kirkland.
- Evident că nu, spuse Mariah. Mă ştiu cu Julia de trei ani, de când locuim în Hartley, un orăşel, dar pe Kiri am cunoscuto după Adam. Pe Cassie o ştiu de două săptămâni. Ii zâmbi surorii ei. Şi, chiar dacă Sarah este sora mea geamănă, nu am crescut împreună. Ne-am regăsit acum un an.
- De aia uneori ne ţinem de şotii, spuse Sarah chicotind. Avem atâţia ani de recuperat.
-Aşadar, nu sunt chiar aşa o străină cum am crezut, spuse Laurel.
- Dacă aveai impresia că stăm să clevetim toată ziua, te-ai înşelat, îi spuse Kiri râzând. Dar să nu mai batem câmpii. De ce te-ai despărţit de Kirkland dacă vă iubeaţi aşa mult?
- Tocmai ne întorseserăm la Londra, şi Kirkland era cât pe ce să dea anunţuri în ziare ca să ne facem intrarea în societate. Laurel îşi plecă privirea spre ceaiul care se răcea. Deşi le îndemnase să pună întrebări, încă îi era greu să vorbească despre despărţire. Apoi un bărbat a intrat în casa noastră şi l-am văzut pe Kirkland omorân- du-l cu mâinile goale. Repede, brutal şi eficient. Eu... eu am fost îngrozită să aflu că soţul meu era un străin periculos. L-am părăsit în dimineaţa următoare.
După o tăcere cutremurătoare, Julia spuse:

-Ar fi foarte îngrijorător. Dar sigur a fost în legitimă apărare?

Laurel oftă.
- Pe atunci mi s-a părut o crimă inutilă. Când ne-am împăcat, Kirkland mi-a dat nişte explicaţii, dar tot nu sunt convinsă.
-Violenţa e prea des o parte a vieţii, spuse Cassie încetişor. E ceva groaznic pentru o tânără soţie ocrotită. Doar monştrii ucid de plăcere sau fără vreun motiv anu-me, dar uneori nu poţi să eviţi aşa ceva.
- Sunt conştientă de asta, dar nu reuşesc să mă împac cu realitatea vieţii. Laurel înghiţi cu greu. Cu o noapte înainte să plecăm din Bristol ca să venim aici, cu nici o săptămână în urmă, a mai ucis un bărbat în faţa mea. Omorul a fost pe deplin justificat pentru că a salvat viaţa unei femei aproape să fie ucisă de soţul ei. Şi totuşi... mi s-a făcut rău de la atâta violenţă.
- Deşi a salvat viaţa femeii? se încruntă Kiri, încer-când să înţeleagă.
-Suntem ceea ce suntem, zise Julia. Pentru cineva care vrea să vindece oamenii, violenţa este sinistră. Ca moaşă, înţeleg. Făcu o pauză, apoi spuse răspicat. Am omorât odată un bărbat. A fost un accident, dar moartea lui încă mă mai bântuie.
Kiri făcu ochii mari.
- Cât de îngrozitor! Ce s-a întâmplat?
-Primul meu soţ mă bătea, spuse Julia pe un ton egal. L-am împins pe când încercam să scap şi s-a izbit cu capul de şemineu.
Cuvintele ei le făcură pe toate să amuţească îngrozite până când Sarah spuse, tensionată:
- Şi eu am ucis pe cineva. Nu cu mult în urmă şi nu din greşeală.
- Ce s-a întâmplat? întrebă Julia cu blândeţe.
Sarah înghiţi spasmodic.
-Nişte tipi diabolici voiau să omoare nişte fete şi femei, inclusiv pe fiica mea vitregă. Meritau să moară. Nu regret nimic. Dar, Doamne, ce coşmaruri am!

Ochii i se umplură de lacrimi.

Mariah veni mai aproape de sora ei şi o luă pe după umeri.
- Slavă cerului că Rob e lângă tine când ai coşmaruri! îi zise ea cu blândeţe.
- Să ştii! şopti Sarah.
- Ştiu că în mare parte a vieţii am fost ferită de rele, dar este oare violenţa criminală atât de obişnuită, iar eu am avut noroc şi nu am văzut mai mult? întrebă Laurel, şocată.
Cassie oftă.
- Din păcate, nu e obişnuită. Dar, dacă tot e să fim sincere unele cu altele, şi eu am ucis, şi nu doar o dată. N-am regrete şi nici coşmaruri. îşi muşcă buza. Am coş-maruri doar cu cei pe care nu i-am putut salva. Dar viaţa mea nu-i obişnuită. Ani de zile am fost agent secret trimis în Franţa. A fost nebunie curată şi mă bucur că s-a terminat.
Deci Cassie fusese agent secret. Punând toate cap la cap, Laurel zise:
- Kirkland a spus că tu erai singura soţie care ştia că e însurat. Dacă tot suntem sincere, te întreb atâta: Te-ai numărat printre amantele lui Kirkland? Ţi-a mărturisit că are soţie când eraţi în pat?
Cassie păru uimită, apoi zâmbi.
- Era în pat, dar nu cum îţi închipui. Kirkland a făcut un atac de febră. Ştiai că le are?
Când Laurel dădu din cap că da, Cassie continuă:
- Era în stare foarte gravă şi nu putea fi lăsat singur. Toţi cei care stăteam cu el trebuia să fim de încredere în caz că delira şi spunea vreun secret. Odată a vorbit de soţia lui, cuprins de pasiune, dar spunând numai lucruri frumoase. Zâmbi ca un

drăcuşor. Nu neg că mi s-a părut atrăgător şi, dacă mi-ar fi făcut avansuri, aş fi luat în calcul o relaţie. Dar nu a făcut-o niciodată. Sunt sigură că nu i s-a părut inteligent să se încurce cu unul dintre agenţii lui şi evident că avea dreptate. Se uită la Laurel. Jur că n-am fost amanta lui.
-Nu, n-ai fost amanta soţului lui Laurel, zise Sarah cu răceală, ci iubita soţului meu.

capitolul 28
Fără să i se mişte un muşchi pe faţă, Cassie intră imediat în alertă, nefiind sigură dacă Sarah avea s-o atace. Arăta la fel de periculoasă ca şi Kirkland când îl omorâse pe Bailey, îşi dădu Laurel seama. In odaie plutea tensiunea pe când celelalte femei pândeau reacţiile lui Cassie şi Sarah. Mariah se încruntă.
- Da, am fost amanţi din când în când de-a lungul anilor, spuse Cassie pe un ton blând. Eu îl vedeam ca pe un prieten. Nu mi-am dat seama că el are alte sentimente până când l-am întâlnit pe Grey şi am aflat ce înseamnă... speranţa.
- Speranţa?
Sarah ridică din sprâncene.
Cassie se ridică şi se învârti agitată prin cameră. Curba abdomenului ei sugera că era pe la jumătatea sarcinii.
-Eu şi Rob pierduserăm atât de mult, că nu prea aveam ce să ne oferim cu excepţia... tandreţii în rarele ocazii când eram împreună. Nu ne vedeam des, din cauza slujbelor noastre.
- Rob spunea despre tine că eşti o prietenă care se confruntă cu pericolul, ca şi el, zise Sarah, urmărind-o pe Cassie cu privirea. Se gândea că voi doi vă veţi aşeza la casa voastră într-o bună zi.

- într-o căsuţă pe malul mării, şopti Cassie. Dar, cum nu mă aşteptam să supravieţuiesc războiului, nu aveam planuri de viitor. Se întoarse spre Sarah. în ciuda sufe-rinţelor îndurate în închisoare, Grey are... o seninătate a spiritului care m-a schimbat chiar când nu mai credeam că puteam avea ceva împreună. Cred că şi tu eşti la fel. îi oferi liniştea şi căldura de care eu nu aş fi fost în stare.
- Da, iar el îmi oferă sprijinul de care am nevoie. Sa- rah întâlni privirea lui Cassie. îţi mulţumesc că ai fost bună cu Rob când a avut nevoie. Zâmbi forţat. Şi îţi mulţumesc că ai fost atât de nesăbuită să renunţi la el!
Cassie se aşeză din nou pe scaun, vizibil uşurată.

-Slavă cerului că eşti o fiinţă aşa civilizată! îmi făceam griji că o să-mi scoţi ochii.
Sarah râse.
- Mă îndoiesc că aş reuşi. Nu că aş încerca. Şi datorită ţie a ajuns Rob cum e acum, iar eu aşa îl iubesc.
Laurel le privise fascinată pe cele două femei.
-Mi-am făcut atâtea griji înainte să vă întâlnesc, deşi Kirkland mi-a zis că nu are rost şi a avut dreptate. Sunteţi remarcabile. Le zâmbi uşor. Credeam că mie o să-mi scoateţi ochii că l-am părăsit pe Kirkland.
-Nimeni nu poate să judece altă căsnicie, zise Kiri pe un ton serios. Acestea fiind spuse, tu eşti cea care a încurajat această sinceritate totaîă, dar nu ţi-ai isprăvit povestea. Ştim acum de ce l-ai părăsit pe Kirkland, dar nu şi de ce te-ai întors la el.
Laurel şi-o căutase cu lumânarea, nu?
- Kirkland venise în Bristol să discute cu unul dintre căpitanii corăbiilor sale. Când a plecat din port,

a făcut un acces de malarie şi doi pungaşi l-au atacat. A fost adus în stare de inconştienţă la infirmerie. Fratele meu era plecat, eu fiind singura care putea să-l îngrijească.

- Cred că ai fost tare surprinsă când ai văzut cine era pacientul! exclamă Mariah.

- Puţin spus, răspunse Laurel, cu înflăcărare. Nu avea răni prea grave, dar era în stare febrilă. După ce l-am bandajat, i-am dat ceai de chinină, care i-a scăzut febra.

Mâinile i se încleştară. Acum venea greul. Când Laurel rămase tăcută, Kiri spuse:

-Te rog, murim de curiozitate! Deşi intuiesc ce s-a întâmplat pe urmă.

-Atracţia... n-a fost niciodată o problemă pentru noi, spuse Laurel, făcându-se roşie ca focul în obraji. El delira, eu l-am prins ca să nu cadă şi... las restul în seama imaginaţiei voastre.

-Şi toate avem o imaginaţie bogată! excalmă Sarah surescitată. Aşa că a doua zi dimineaţă aţi hotărât să vă împăcaţi?

-îmi supraestimezi sinceritatea, îi spuse Laurel cu tristeţe. Kirkland nu judeca limpede şi nu-şi mai amintea

ce făcuserăm. Eu eram îngrozită de slăbiciunea mea ne-bunească, aşa că a doua zi dimineaţă m-am comportat ca şi cum nu se întâmplase nimic. Ne-am luat la revedere civilizat şi mi-am zis că asta a fost. Apoi... îşi duse mâna la burtă. Apoi mi-am dat seama că nu mă pot preface că nu se întâmplase nimic.

-Aşadar, eşti însărcinată, zise Julia. Bănuiam eu, ai o anumită privire. E un motiv excelent să uiţi tot ce-a fost şi să vă clădiţi un viitor împreună.

- Dar nu ştiu cum să fac asta! Laurel se uită implorator la celelalte femei. Evident că a trebuit să-i spun lui Kirkland, dar am vrut să-mi cresc singură copilul la Bristol. La cât de ocupat este, nu m-am gândit că ar fi interesat, mai ales dacă va fi o fetiţă, dar chiar este. M-a convins că, chiar dacă nu ne împăcăm, tot trebuie să avem o relaţie cordială. Să fim suficient de prieteni ca fiul sau fiica noastră să poată sta cu noi. Am fost de acord să vin din când în când la Londra. Ştiu că el vrea mai mult, dar când mă gândesc la ce-a făcut...
Vocea lui Laurel se pierdu.
- L-ai văzut rupând gâtul cuiva, spuse Cassie încetişor.
Laurel înghiţi în sec.
-Nu pot să nu ţin la el, dar nu e bărbatul cu care credeam că m-am căsătorit. Suntem prea diferiţi. Aşa va fi mereu.
- N-ar trebui să te gândeşti că James a omorât oameni răi, ci la jurămintele pe care le-ai făcut, spuse Julia cu o asprime neaşteptată. La bine şi la rău, Laurel. Evident că nu ştiai totul când te-ai căsătorit cu el. Nimeni nu are cum. Căsătoria e o călătorie în necunoscut, în care ţii mâna celui căruia i-ai jurat credinţă veşnică. Nu uita că nici el nu ştie totul despre tine. Pentru că l-ai iubit, ai promis. Trebuie să faci un efort să-ţi ţii promisiunea asta.
Laurel tresări la auzul acestor cuvinte spuse cu atâta fermitate. înainte de a se gândi să răspundă, interveni Sarah:
- Mă întreb de ce n-a venit după tine când ai plecat. Nu e genul care renunţă uşor.

-Nu renunţă niciodată, o aprobă Cassie. Niciodată. Dar te-a lăsat să pleci.
Laurel spuse şovăitor:
- Dacă tot suntem sincere, cred că m-a lăsat să plec pentru că nu mă voia. Luna de miere a fost minunată, dar, când ne-am întors în Londra, şi-a dat seama că sunt o provincială fără prea mult farmec, inteligenţă sau fru-museţe. După ce-am plecat, a fost liber să trăiască după bunul-plac.
-Te subestimezi, îi spuse Mariah cu compasiune. Acum cu siguranţă pare să te vrea.
Laurel ridică din umeri.
- Fireşte, vrea să aibă un moştenitor. Acum, că e mai în vârstă, îl preocupă mai mult gândul ăsta, iar câtă vreme trăiesc, sunt singura care îi poate aduce pe lume unul. Nu poate să divorţeze de mine şi să invoce adulterul, pentru că nu m-am culcat cu altcineva, aşa că da, vrea să ne împăcăm.
Cassie scutură din cap.
- Nu iei în calcul faptul că pe Kirkland îl mustră con-ştiinţa prezbiteriană. Aş pune pariu pe jumătate din ave-rea mea că s-a simţit foarte vinovat că a luat viaţa unui om, chit că victima a fost un răufăcător. Cred că plecarea ta a reprezentat pentru el o pedeapsă binemeritată. Acum i s-a dat încă o şansă şi încearcă să repare ce s-a stricat. Am văzut cum se uită la tine. E limpede că vrea să-i fii soţie în toate privinţele.
-întrebarea este ce-o să faci. Julia îşi muşcă buza. Vorbesc din experienţă, căci şi eu i-am jurat credinţă soţului. Fostul meu socru mă ameninţa cu moartea pentru că avea impresia că i-am omorât singurul fiu. Deşi abia ne ştiam, Randall s-a însurat cu mine, crezând că era cea mai bună apărare pentru mine. Eu eram nesigură, iar în primele luni voiam să fug mâncând pământul, să-l părăsesc. Căsnicia noastră a

început să meargă doar după ce am zăvorât uşa şi am hotărât să-mi respect jurămintele.
Laurel se uită la degetele ei încleştate, albe din cauza strânsorii puternice.

-Ai dreptate. Poate e explicabil de ce l-am părăsit. Eram foarte tânără şi îngrozită. Dar acum... sunt o femeie matură şi am văzut cât de complicată este lumea. Trebuie să mă comport mai bine. O voi face. Trebuie doar... să-mi dau seama cum.
Sarah întrerupse tăcerea care se lăsase:
- Nu ştiu dacă ar trebui să vorbesc, dat fiind că sunt singura căsătorită de scurtă vreme, spuse ea cu ezitare în glas. Dar mi se pare că intimitatea fizică întăreşte legăturile în căsnicie. Intimitatea emoţională, încrederea, devotamentul. Fără intimitate fizică, îţi va fi imposibil să accepţi anumite aspecte ale firii lui Kirkland care te şochează acum. Spui că accepţi ce-a făcut din punct de vedere raţional, dar nu şi emoţional. Poate ar trebui să dai emoţiilor tale mai multe motive de a avea încredere în el.
- Cu alte cuvinte, spuse Kiri neputând să se abţină, întoarce-te în patul soţului tău şi totul se va rezolva de la sine.
Pe Laurel o năpădi un val de căldură. Poate Kirkland nu-şi amintea de partida de amor nebunesc de la infirmerie, dar ea, una, da. Bănuind că era roşie la faţă, zise:
-Trebuie să mă gândesc foarte bine. Este corect să fac ceva atât de plăcut încât să nu mai am mustrări de conştiinţă pentru o crimă?
- Nu te gândi aşa, spuse Cassie pe un ton serios. Da, ai o repulsie viscerală faţă de violenţă, care e de mai multe feluri, dar Kirkland a fost agresiv în cel mai

onorabil mod cu putinţă. Dacă te apropii mai mult de el, poate că nu vei mai simţi aşa multă aversiune. Dacă ar fi reaprins flacăra pasiunii, ar fi putut Laurel să accepte latura întunecată a soţului ei? Laurel îşi muşcă buza. Cu siguranţă că pasiunea avea să schimbe căsnicia lor în bine.
-Tot mai trebuie să mă gândesc. S-ar putea să ai dreptate.

-Sau nu. Mariah zâmbi cu subînţeles. Dar merită să te gândeşti. Apropierea în toate sensurile schimbă absolut totul.
Laurel le cercetă cu privirea.
-Mi se părea că despărţirea mea de Kirkland e un subiect delicat şi m-am hotărât să-l scot la lumina zilei şi să-l abordez. Cred că am reuşit.
-Am dezbătut şi disecat totul ca nişte chirurgi, spuse Kiri, râzând. Iţi spun din experienţă că ai făcut ceva grozav. Te felicit pentru curajul de care ai dat dovadă, Laurel.
- Mulţumesc, spuse Laurel cu timiditate. Mă bucur că am discutat împreună acest subiect delicat.
In timp ce se uita la ele, îşi dădu seama că puteau deveni prietene - şi erau pe drumul cel bun.
Uşa salonului se deschise şi intrară domnii, cu toţii îndreptându-se spre soţiile lor. Cu excepţia lui Kirkland, care intră ultimul în cameră. Părea rezervat şi avea o pri-vire imposibil de descifrat.
-Am întrerupt vreo destăinuire şocantă? întrebă Mackenzie, zâmbind larg. Când m-am gândit la voi şase într-o odaie, m-am speriat de ce-aţi putea bârfi.
Kiri îi luă mâna şi îl trase înspre ea.

- Şi aşa şi trebuie! Am dezbătut o chestiune arzătoare! Dar voi, domnilor, despre ce aţi vorbit la un pahar de vin de Porto?
-Nimic interesant, îi spuse imediat soţul ei. Treburi de stat foarte plictisitoare.
Wyndham chicoti şi se aplecă să-şi sărute soţia pe creştetul capului.
- Să nu crezi o iotă din ce spune.
Cassie îi zâmbi, iar chipul i se lumină.
-Ştiai că James e un pianist excepţional şi un mare amator de muzică? Eu nu.
-Nici eu, spuse Wyndham mirat.
Mariah îşi ascunse un căscat.
-Vreau să mă culc devreme, deşi a fost o seară excelentă. Vă mulţumesc, Lord şi Lady Kirkland.

-Şi eu vreau să mă întorc la scumpa mea fiică, spuse Julia, căzută pe gânduri, dar speram să daţi un scurt re-cital. Şi Laurel cântă la pian, şi cred că e foarte talentată. Spune că interpretaţi adesea piese la patru mâini.
Laurel îl pironi pe Kirkland cu privirea. După o pauză imperceptibilă, acesta zise:
- Laurel cântă magistral, aşa că nu văd de ce nu. Doar dacă nu eşti obosită, draga mea.
-Niciodată nu sunt prea obosită pentru muzică.
Se ridică zâmbind şi mormăind în sinea ei o înjurătură la adresa Juliei, care punea la cale un scenariu ca s-o apropie de soţul ei. Nu era ceva rău, dar un pic prea devreme! Laurel trebuia să ia multe lucruri în considerare.
Dar Kirkland zâmbea şi o poftea spre scări.
-Să interpretăm ceva din Anotimpurile lui Vivaldi? Mereu ne-a plăcut.
- Primavera, spuse ea.

Anotimpul creşterii şi al renaşterii, care simboliza ce voia ea să realizeze.
-Asta e şi piesa mea preferată, spuse el, deşi nu înţelesese aluzia ei. Un sfârşit potrivit pentru o seară reuşită.
Salonul de muzică avea suficiente^ locuri pentru toţi musafirii, deşi nu foarte multe. în timp ce doi valeţi aprindeau lămpile, Laurel se aşează pe bancheta de la pian, îşi flexă degetele, apoi şi le trecu uşor peste clape, interpretând câteva măsuri dintr-o serenadă cântată de doica ei când era mică. Muzica o calmă, ca de obicei.
Bancheta trosni când Kirkland se aşează în stânga ei. îi simţi căldura corpului care îi stârni simţurile. „Nu te gândi la el ca la un ucigaş, ci ca la un om curajos care face ce trebuie, indiferent de consecinţe. Omul căruia i-ai jurat iubire şi credinţă, la bine şi la rău."
„Pentru că ai iubit, ai promis. Trebuie să faci un efort să-ţi ţii promisiunea asta."
„Fă un efort."

îşi relaxă mâinile şi se uită la Kirkland cum se pregătea, cu degetele sale lungi şi delicate care scoteau o mulţime de acorduri profunde. La 21 de ani, i se păruse cel mai chipeş bărbat din lume. Anii ce trecuseră şi suferinţele îndurate îi conferiseră frumuseţea spiritualizată a unui sfânt medieval. Dacă s-ar fi însurat cu o femeie care l-ar fi acceptat aşa cum era, nu s-ar citi atâta durere pe chipul lui. Ar fi fost mai fericit dacă nu ar fi cunoscut-o niciodată pe Laurel. Şi dacă ea nu l-ar fi cunoscut? Nu îşi putea închipui cum ar fi fost viaţa ei. Mai simplă, dar mai mărginită. Mai săracă.
„Fă un efort mai mare."

După ce se instală la pian, Kirkland dădu din cap spre ea şi începură să cânte, notele ieşind săltăreţe de sub degetele lor pricepute. Prima mişcare vibra de viaţă. Când ea făcu improvizaţii în registrul înalt cu mâna dreaptă, Kirkland zâmbi şi execută aceeaşi improvizaţie cu mâna stângă în registrul grav. Spre deosebire de ocazia în care cântaseră împreună cu câteva zile în urmă, ea nu se mai opuse acum felului cum se îmbinau ritmurile lor. Când mâna ei stângă îi atinse degetele, o străbătu un fior. El nu păru să observe, dar ea îl deprinsese să fie prudent faţă de orice gest al ei. Să fie distant.
„Fă un efort mai mare.“
Se lăsă purtată pe aripile muzicii, care îi oferea bucurie şi împlinire. Când terminară piesa, lăsă notele să se piardă în aer. Apoi Laurel începu să interpreteze unul dintre cântecele care le plăcea amândurora, iar el o acompanie încet la pian.
Soarbe-mă doar din ochi,
Iar eu îţi voi jura credinţă cu ai mei.
După o clipă de tăcere uimită, Kirkland i se alătură la următoarele versuri, fixând-o cu privirea.
Sau lasă o sărutare în pocal Şi vin n-o să mai cer.

La început vocea lui baritonală sunase dogit, de parcă nu mai cântase de ani buni, dar, la următoarea strofă, glasurile lor se armonizară de parcă nu încetaseră nicio-dată să cânte împreună. Laurel uită de public, de sepa-rarea lor îndelungată. Tot ce conta era James şi pasiunea arzătoare care îi legase de la început.
După ce terminară cântecul, îşi aminti unde erau şi roşi din cauza intimităţii dintre ei, care se vedea cu ochiul liber. Se uită la ceilalţi şi văzu că prietenii lui Kirkland se holbau la el de parcă îi crescuse încă un cap.

Apoi camera răsună de aplauze. Parcă băteau din palme mai mult de zece oameni. Cineva, poate Wyndham sau Mackenzie, striga:
- Bis, bis!
Când aplauzele luară sfârşit, Ashton spuse:
- Kirkland, ai ţinut un mare secret. Nu ştiam că eşti aşa talentat!
Laurel şi Kirkland se uitară unul la altul şi izbucniră în râs.
- Cântăm minunat împreună! exclamă ea.
-Aşa e, o aprobă el, dar Laurel realiză că James dă înapoi. Păstra distanţa pe care o impusese ea între ei. Când se ridicară de pe bancheta lustruită, ea îi întinse mâna.
- Milord?
-Milady.
O luă de mână şi îşi făcură reciproc câte o plecăciune. Mâna lui stătea bine într-a ei. Puternică. Fermă.
Pe când Laurel scruta publicul, Lady Julia Randall dădu din cap aprobator.
După ce plecară musafirii, Laurel se simţi extenuată. Stoarsă de puteri, dar cu mintea lucrându-i febril, îi spuse lui Kirkland:
-Ai avut dreptate. Soţiile prietenilor tăi sunt femei de ispravă şi nimeni nu mi-a scos ochii.
-Asta-i bine. El îşi înclină capul într-o parte. Dar ce subiect delicat aţi abordat?
Ea râse, apoi îşi ascunse repede un căscat.

- îţi explic altă dată. Acum sunt frântă.
- Cred că vei dormi mai bine, acum că nu mai eşti îngrijorată în privinţa prietenilor mei.

-Am scăpat de grija asta, îl asigură ea. Dar, în drum spre dormitorul ei, se îndoia că va adormi uşor. Avea prea multe lucruri la care să se gândească.
Pentru mult timp, Laurel se întoarse de pe o parte pe cealaltă în pat, gândindu-se la ce spuseseră nevestele foştilor elevi de la Westerfield. Era posibil ca, devenind iarăşi soţia lui Kirkland în toate felurile posibile, să se schimbe şi să accepte mai uşor faptul că James avea nişte aptitudini periculoase care puteau aduce moartea, dar nu era un monstru.
Dar se putea să nu se schimbe suficient pentru a face faţă altor episoade violente, şi dacă, Doamne fereşte, îl vedea ucigând din nou, nervii ei s-ar putea să nu reziste. Ar fi fost cu siguranţă mult mai rău pentru ei decât armistiţiul fragil de acum.
Nu o ajuta nici să ştie că pasiunea ei era suficient de puternică încât să-i întunece mintea. O femeie putea fi amăgită în orice privinţă, mai ales dacă asta însemna să facă dragoste cu un bărbat ca James Kirkland...
Fără să găsească vreo soluţie, Laurel se cufundă într-un somn agitat, din care se trezi brusc când auzi un strigăt slab de disperare. După ce deschise ochii şi se dezmetici, îi luă o clipă să-şi dea seama că era în Kirkland House, iar sunetul chinuit venea de cealaltă parte a uşii care făcea legătura cu dormitorul lui Kirkland.
Se ridică în capul oaselor, ascultând cu atenţie. Un alt strigăt, aproape insesizabil, dar sigur disperat. Se dădu jos din pat şi se duse glonţ la uşă. Clanţa se răsuci uşor în mâna ei, iar ea se strecură în odaia lui. Era foarte slab luminată de o lampă. Kirkland se zvârcolea în pat cu ochii închişi. Avea faţa şi umerii goi şi leoarcă de sudoare.
Laurel se apropie de pat şi îi puse o mână pe frunte, speriată că are un alt acces de malarie. Deşi pieptul îi

tresălta de suspine şi se chinuia, nu părea să aibă febră.

Se smuci de sub mâna ei şi mormăi ceva de neînţeles. Sperând să nu recurgă la vreo tehnică de luptă şi s-o omoare din greşeală, îl zgâlţâi uşor ca să-l scoată din acel loc întunecat unde se afla.
-James, trezeşte-te, ai un vis urât, îi spuse ea cu blândeţe şi se întrebă ce coşmaruri îi bântuiau nopţile.
capitolul 29
-Ai un coşmar.
Vocea ei caldă şi familiară îl scoase din abisul întunecat în care căzuse şi unde se simţea disperat şi singur. Laurel era o formă neclară, stând la capul patului, cu o mână pe umărul lui.
- Laurel, Mânat de instinct, se întoarse şi îi înconjură mijlocul cu braţele, apoi o trase în pat cu el. Laurel, zise din nou, cu o voce răguşită. Scuze... că te-am trezit.
Dacă ar fi fost mai raţional, s-ar fi aşteptat ca ea să retragă de lângă el, dar ea se rezemă de perne şi îl trase mai aproape, punându-i capul pe umărul ei legănându-l încetişor în braţe. închise ochii, tremurând, întrebân- du-se dacă îmbrăţişarea nu era cumva un vis crud, ispititor. Dacă aşa era, spera să nu se termine niciodată.
- îngrijesc bolnavi de mult timp şi am somnul uşor, aşa că mă trezesc imediat, zise Laurel, cu vocea moale ca o mângâiere. îi atinse cu blândeţe muşchii spatelui, făcându-l să se destindă. Ai deseori coşmaruri?
- Nu ştiu, pentru că dorm atunci. încercarea lui de a face o glumă fu subminată de faptul că încă tremura. îşi îngropă faţa între gâtul şi umărul ei, simţind că ajunsese din iad în rai. Mirosea a lavandă

şi a Laurel, un parfum pe care l-ar fi putut recunoaşte orişiunde.
Ea îi masă ceafa cu o mână caldă şi puternică. Era o senzaţie minunată.
- îţi aminteşti ce te chinuie în vis? îi şopti ea.
Nu îi putea descrie căderea continuă într-o disperare sumbră şi solitară, cel mai groaznic dintre coşmaruri.

Iubire regăsită
209
Se simţea vulnerabil numai dacă se gândea. Dar avea şi alte coşmaruri.
-Greşelile pe care le-am făcut. Vieţile care s-au stins din cauza greşelilor mele. înghiţi spasmodic şi încercă să respire normal. Acum sunt conştient de îndrăzneala sfi-dătoare cu care am luat deciziile ce au făcut atâta rău.
-Nu e niciodată uşor în probleme de viaţă şi de moarte. Vocea ei răsuna blând în urechea lui. E destul de greu şi pentru un doctor ca Daniel, care se luptă cu rănile şi bolile, dar asta e un lucru destul de limpede. Cred că e mult mai greu să trimiţi oamenii să înfrunte pericole. Trebuie să-ţi asumi asemenea responsabilităţi pentru că cineva trebuie s-o facă. Măcar tu ai conştiinţă. Dacă trebuie să se ocupe cineva de probleme de viaţă şi de moarte, mă bucur că tu eşti acela.
S
E1 oftă adânc în părul ei împletit într-o coadă groasă.
-Cu siguranţă ai dreptate, dar ar fi mult mai uşor pentru mine să n-am conştiinţă. Sau să ştiu mereu ce e cel mai bine de făcut.
- Doar Atotputernicul este infailibil. îşi rezemă obrazul de creştetul capului soţului ei. Sigur că ai făcut greşeli. Tu şi mulţi alţii. Dar ai făcut şi multe lucruri bune. Ai salvat-o pe prinţesa Charlotte de la

răpire şi ai reuşit să împiedici asasinarea familiei regale şi a altora. L-ai salvat pe prietenul tău Wyndham din temniţă când alţii s-ar fi lăsat păgubaşi. I-ai scos din Franţa pe doamna Simond şi pe copiii ei. în mod sigur, aceste fapte contează mai mult decât greşelile.
El ridică din umeri.
- Colegii mei au făcut mare parte din treabă. Mai rar găseşti oameni ca ei, şi merită toată consideraţia.
-Cu alte cuvinte, conştiinţa ta prezbiteriană spune că, dacă se întâmplă ceva greşit, e vina ta, dar, dacă ceva merge bine, ceilalţi merită laudele?
El râse uşor.
- Aşa merg lucrurile.
Din proprie voinţă, mâna lui o mângâie pe talie şi şold. Cu un efort, Kirkland se opri, dar îi fu imposibil

să-şi ia mâna de pe ea. Având nevoie să-şi abată gândurile, continuă:
-Cassie a fost adevărata eroină în ceea ce îi priveşte pe doamna Simond şi pe copiii ei. Acum doamna Wyndham, pe care ai cunoscut-o în seara asta. A fost unul dintre cei mai buni agenţi ai mei şi avea nişte calităţi extraordinare, însă de multe ori îi mulţumesc lui Dumnezeu că a hotărât să nu mai fie spion.
- De ce a luat această hotărâte după atâţia ani? îl în-trebă Laurel.
- Datorită lui Wyndham. Ei s-au salvat unul pe altul. Kirkland zâmbi în întuneric. Nu m-am gândit niciodată că se va sfârşi aşa, însă când îi văd împreună, ştiu că e bine.
-Acum are pe cineva pentru care să trăiască. Şi un copil, dacă am dedus bine după silueta ei.
Degetele lui Laurel se plimbară prin părul de la ceafa lui Kirkland, ceea ce îl excită peste măsură.

-Aşa e. Wyndham e deopotrivă încântat şi îngrozit.
Kirkland îşi schimbă poziţia pentru ca ea să nu-i observe erecţia, deoarece, odată ce o vedea, avea să plece, iar el nu putea suporta asta. Nu voia să rişte ca ea să se smulgă din îmbrăţişare. Doamne, dar ce bine mirosea!
Laurel chicoti.
-Din ce-am văzut, încântarea şi groaza sunt stări normale pentru un bărbat care e pe cale să devină tată. Aşa e şi în cazul tău, nu-i aşa?
- Nu, o contrazise el cu blândeţe. Am fost foarte fericit când am auzit.
După o tăcere prea îndelungată, ea zise:
- Bănuiesc că eu am fost cea îngrozită.
El îşi înăbuşi durerea provocată de cuvintele ei.
- Şi nu ai fost deloc încântată?
- Ba da, mereu mi-am dorit un copil şi îmi pierdusem orice speranţă. Râse cu sfială. Dar împrejurările sunt foarte complicate!
Kirkland nu putea nega asta. Dar nu ducea dorul anilor pustii când îşi ţinea emoţiile în frâu, concentrându-se

doar asupra muncii secrete pentru guvern, asupra rolului său de conte şi de magnat al transporturilor navale şi a altor responsabilităţi pe care le preluase ca să aibă un motiv să se trezească de dimineaţă.
Vorbind de complicaţii… Stătea pe partea dreaptă, cu capul sprijinit de umărul stâng al lui Laurel, şi în timp ce gândurile lui divagaseră, mâna lui stângă cea trădătoare se strecurase în sus pe trupul ei, iar acum se odihnea pe sânul ei drept. Avusese mereu sâni superbi, surprinzător de plini dat fiind că era zveltă. însă acum erau şi mai plini datorită sarcinii. Auzise că

sânii unei femei sunt mai sensibili în timpul sarcinii, aşa că îi atinse uşor sfârcul cu degetul mare. Se întări imediat, şi Laurel gemu slab.
Se strădui să nu-şi mai mişte mâna.
-Acum vei spune că nu pentru asta ai venit, iar pe urmă o să-ţi iei politicos la revedere.
Ea îşi puse încet mâna peste a lui, care se odihnea pe sânul ei.
-De fapt, pentru asta am venit, James, cu toate că nu s-ar fi întâmplat în seara asta dacă n-ai fi avut un coşmar.
El îngheţă, întrebându-se dacă nu delira din nou.
- Poate... vrei să fii mai explicită?
Pentru că era cald noaptea, Kirkland purta doar o pereche de izmene, aşa că simţi căldura palmei lui Laurel pe când îşi cobora mâna. Apoi degetele ei se strecurară sub izmene şi îl apucară ferm. Parcă fu străbătut de un curent. Şi avu impresia că fiecare părticică a trupului îi luase foc; pentru scurtă vreme, uită şi să respire.
- E destul de limpede? îl întrebă ea, cu o voce în care se amestecau sfiala şi amuzamentul.
-Doamne sfinte, Laurel! gemu el când îşi aduse aminte cum să vorbească. Eşti sigură de ce faci? Dacă nu pleci chiar acum, nu cred că o să mă pot opri.
Nici acum nu era sigur, dar ultima fărâmă de onoare ce-i mai rămăsese trebuia să audă că ea nu avea deloc îndoieli care s-ar fi putut preface în regrete amarnice.
Ea trase adânc aer în piept.

- Ştiu că deschid cutia Pandorei, dar vreau. Temerile şi rezervele mele ne-au ţinut în purgatoriu. E timpul să mergem înainte, deşi nu ştiu dacă vom ajunge în rai sau în iad.

îl strânse cu mâna ei caldă, iar din raţiunea lui nu mai rămase nimic.

- Poate că o să fiu în iad mâine, dar acum sunt sigur în rai, zise el cu răsuflarea întretăiată.

Ştiind că avea să reziste doar câteva secunde dacă o lăsa să continue, îi dădu la o parte mâna şi se rostogoli peste ea, ridicându-i braţele deasupra capului şi se aple- cându-se să o sărute.

Gura şi buzele ei erau ispititoare la culme, limba ei o serenadă. Aşa se sărutaseră când erau proaspăt căsătoriţi şi înnebuniţi de pasiune. Pe el îl îmbăta mireasma ei, acum că îi avea trupul dornic sub el. Ba mai mult, era îmbătat de căldura ei, de inepuizabila ei căldură dătătoare de viaţă, de care se şi îndrăgostise. Deşi o convinsese să se împace de dragul copilului, ea se ascunsese în spatele unei bariere emoţionale. Acum acea barieră dispăruse, dând la iveală esenţa femeii pe care o iubea.

Nerăbdător, îşi dădu jos izmenele. Voia să vadă, să atingă, să o guste cu totul, aşa că se dădu puţin în spate, uitându-se la ea în lumina slabă. Noaptea nunţii fusese o călătorie de explorare. în această noapte redescoperea urmele lăsate de anii în care stătuseră despărţiţi. Nu mai era o fecioară nevinovată, ci o femeie care dăduse piept cu greutăţile vieţii şi care se dedicase unei vocaţii uneori periculoase. însă era tot Laurel, pe chipul căreia se citea toată bunătatea din lume.

- De ce eşti aşa departe? îl întrebă ea cu un zâmbet ademenitor.

- Cum nu am simţit întâlnirea noastră de la infirmerie, de data asta nu vreau să pierd nici o clipă preţioasă, îi răspunse el cu o voce groasă.

Purta acelaşi fel de cămăşi de noapte. Aceasta era şi mai simplă decât cea purtată în noaptea nunţii, din

bumbac alb, răscroită foarte puţin la gât, cu mâneci lungi şi fără dantelă. Merita aceeaşi soartă.

Luă cămaşa de răscroiala şi o sfâşie de la gât până la tiv, un lucru mai greu decât părea. Violenţa controlată a gestului îi mai descătuşă din emoţiile năvalnice. Ba mai mult, dădu la iveală formele pline ascunse de veşmânt.
Ea îi zâmbi ca o madonă senzuală.
- Eşti foarte dur cu cămăşile de noapte.
- Două în unsprezece ani nu e aşa de grav, îi spuse el zâmbind la rândul lui.
Zâmbetul îi pieri. Era aşa frumoasă. Imposibil, dureros de frumoasă.
- Nu vom suferi în noaptea asta, îi zise ea hotărâtă. Nimic nu trebuie să ne umbrească plăcerea senzuală, ca atunci când am făcut dragoste în cabina căpitanului de pe vasul tău cu care navigam pe ape turcoaz.
- Da, pe Doamna de lavandă. E cea mai frumoasă co-rabie cu care am navigat.
Goeleta era primul vas pe care îl comandase pentru micuţa companie de transporturi navale pe care o moştenise de la un unchi scoţian. Era aproape gata să fie lansată la apă când se însurase cu Laurel. Nava era tot aşa atrăgătoare şi fermecătoare ca mireasa lui, astfel că îi schimbase numele şi o lăsase pe Laurel să o boteze. Se gândise să sculpteze şi un alt galion, care să semene mai mult cu Laurel, dar ea îl părăsise înainte să o facă. După aceea, schimbase numele corăbiei pentru că i se păruse de rău augur să-l poarte pe cel al unei femei care nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Acel gând îi provocă suferinţă, lucru pe care ea îl interzisese. Se întinse din nou peste ea, lipit de pielea goală, profund conştient de diferenţele în ceea ce priveau fermitatea şi textura pielii. începu să o sărute din ce în ce mai jos, sprijinindu-se în coate ca să nu-şi lase toată greutatea pe ea şi s-o strivească.
Cum Laurel era de obicei rezervată şi foarte demnă, fusese uimit să afle după căsătorie că avea o senzualitate naturală şi uneori dezlănţuită. Era atât o lady elegantă, cât şi o nimfă pământeană.
Pulsul de la gâtul ei zvelt bătea ritmic sub buzele lui. îi dezmierdă sânii minunaţi cu limba şi gura făcând-o

să geamă şi să-şi arcuiască spatele. Sânii ei erau aşa de apetisanţi că abia se îndura să-i abandoneze, dar era nerăbdător să redescopere toate celelalte locuri încân-tătoare pe care şi le amintea. Era vrăjit de gustul şi de moliciunea ei, de felul în care trupul ei răspundea mân-gâierilor lui.
Pe când îi dezmierda pântecele uşor bombat, depuse acolo o sărutare pentru fiinţa care creştea înăuntru. Copilul lor, conceput din întâmplare, deci un dublu miracol.
Când buzele lui pofticioase ajunseră la dulcea şi calda moliciune dintre coapsele ei, el îşi dădu seama că pe Laurel încă o mai încânta acel sărut extrem de intim. Când îi linse pliurile delicate, ea începu să se zbată necontrolat.
-James! James!
Ii înfipse degetele în păr şi îl strânse cu putere între coapsele ei, înăbuşindu-şi strigătul. Când spasmele încetară şi respiraţia îi reveni la normal, el îşi lăsă capul pe burta ei, auzindu-i sângele zvâcnind sub obrazul lui în acelaşi ritm cu bătăile inimii sale.

Se simţea foarte mulţumit de sine. Era la fel de intens să-i ofere plăcere cât era să primească şi el. Laurel fusese întotdeauna o iubită foarte generoasă. Trebuise să o înveţe să accepte şi să dea, pentru că ea era obişnuită doar să ofere.

- O, Doamne! şopti ea, trecându-şi degetele prin părul lui. Acum am vrut să mă revanşez pentru tot ce ţi-am refuzat, dar în schimb, tu m-ai dus la extaz. Aproape uitasem ce minunat e să fiu cu tine.

Zâmbind, James îşi puse mâna în locul ei cel mai tainic.

- Dacă vrei să-ţi aduci aminte...

Ea icni, apoi se trase de lângă el.

- Poate mai târziu. Acum, domnul meu, e rândul tău.

îl împinse uşor pe spate, atingându-l într-un fel foarte interesant.

Până să se rezeme de perne, gâfâia deja. Privirea i se fixă pe faţa ei frumoasă, hotărâtă, care se apleca spre el,

gândindu-se de unde să înceapă. Părul i se desfăcuse din coada moale, revărsându-i-se pe umeri şi pe sânii plini.

- E un gând păgân, spuse Kirkland, nesigur pe el, dar m eşti ca Afrodita. Incredibil de atrăgătoare şi îi binecu-vântezi pe cei care te adoră.

De sub părul blond i se vedeau ochii luminoşi şi zâmbitori.

- Nu pe toţi. Doar pe tine, soţul meu răbdător.

Luă câteva şuviţe din părul ei lung şi le răsfiră peste el, mân- gâindu-l pe piept şi coborând până la vintre.

- Nu-i răbdător. Acum! gemu el.

Râsul ei deveni maliţios înainte să-şi aplece gura pri-ceptă, senzuală pentru a urma traseul ademenitor al şuviţelor. Când buzele îi ajunseră la erecţia lui ce pulsa, el crezu că o să înnebunească. Laurel nu-şi pierduse în-demânarea dezinhibată de care îşi amintea.
Nu se grăbea, îl ducea în pragul orgasmului, apoi încetinea ca să prelungească pasiunea năvalnică. Când nu mai putu suporta, James icni:
-Ajunge!
Cu o mişcare rapidă, o rostogoli pe spate, apoi se puse între picioarele ei astfel încât carnea lui caldă să alunece de-a lungul moliciunii ei fierbinţi. Ea gemu şi îşi înfipse unghiile în spatele lui, simţind că îşi pierde minţile de dorinţă. Când nu mai putu să suporte, el intră în adâncurile ameţitoare ale trupului ei. Explozia de senzaţii îi aprinse simţurile. Cum putuse trăi fără această intimitate răvăşitoare? Cum avea să mai trăiască dacă ea îl părăsea din nou?
Alungă furios orice gând la trecut şi viitor. Nimic nu mai conta în afară de soţia lui şi de prezentul minunat. Curând ajunse la punctul culminat. Când el explodă, ea, în spasmele iubirii, îl strânse aşa tare că aproape se contopiră: o singură minte, o singură pasiune. Tremura din tot corpul pe când sângele începu să-i circule din nou normal prin vene. Se rostogoli pe o parte şi o trase pe Laurel lângă el. Era acum aici şi îi era imposibil să-şi închipuie că s-ar putea despărţi. Deşi focul pasiunii se stinsese momentan, căldura sufletului

ei încă îl mai învăluia. Când Laurel se hotărâse să lase garda jos, i se dăruise cu totul.

Din nou se întrebă cum de trăise fără căldura ei dătătoare de viaţă şi dacă avea să supravieţuiască în caz că îl părăsea din nou.
„Nu te gândi la aşa ceva.“ Era soţia lui şi îşi juraseră credinţă de-a pururea şi în vecii vecilor, amin.
Şi, pentru că nu prea credea asta, o ţinu în braţe şi refuză să se gândească la dimineaţa următoare.
capitolul 30
Laurel stătea în braţele lui James, cu o mână în jurul taliei sale şi cu capul pe umărul lui. Ii plăcea la nebunie trupul lui puternic şi zvelt şi faptul că puteau din nou să stea goi fără inhibiţii. Totul între ei era perfect, de parcă anii în care fuseseră despărţiţi nu contaseră. Cum de îl putuse părăsi? De ce?
Brusc, văzu cu ochii minţii mâinile lui de pianist frângând gâtul unui bărbat şi i se făcu rău. Fusese atât de îngrozită, suferise atâta, încât nu putea concepe ca el să o atingă, aşa că nu avusese altă soluţie decât să-l părăsească. Amintirile îi tăiau acum respiraţia.
Dar trăirile se estompau odată cu trecerea timpului. Acum îi rămăsese doar amintirea groazei şi nu durerea sfâşietoare simţită iniţial. Acum ştia că intrusul avusese un cuţit şi ar fi putut să-l omoare pe James. Nu era crimă să ucizi în legitimă apărare.

Şi totuşi...
- De ce n-ai încercat să mă opreşti lângă tine în urmă cu mulţi ani?
El încetă să o mai mângâie
- Pentru că am ucis un om fără să vreau, zise el simplu. Să pierd ceea ce preţuiam cel mai mult părea o pedeapsă suficientă pentru păcatele mele.
Aşadar, Cassie avusese dreptate. Deşi Cassie şi Kirkland nu fuseseră iubiţi, femeia îl cunoştea foarte bine.

Merita aceeaşi onestitate din partea ei. Laurel se chinui să-i spună:
-Am crezut că, atunci când ne-am întors în Londra, ţi-ai dat seama că nu eram potrivită să fiu contesă şi nu m-ai oprit să plec pentru că nu m-ai vrut.
El trase aer în piept, profund şocat.
-Cum de-ai crezut că nu te vreau? Doamne sfinte, ar fi trebuit să-ţi dai seama din noaptea de dinainte să pleci! M-a bântuit tot timpul acea noapte care s-a dovedit a fi ultima.
Şi pe ea o bântuise acea noapte, deşi se gândise ca la una în care făcuseră dragoste. Poate că el doar o „dorea", nu o iubea, dar fuseseră foarte apropiaţi în noaptea aceea. Acea apropiere fusese unul dintre motivele pentru care nu putuse să rămână lângă el după ce asistase la crimă.
începu să o mângâie din nou pe spate.
-Ai fi rămas dacă ţi-aş fi cerut-o? Dacă te-aş fi implorat?
-Nu... nu ştiu. Se gândi un pic. Cred că repulsia mea a fost prea puternică. Cu timpul, groaza s-a mai risipit. Plus că am văzut în munca mea cât de crudă şi de nedreaptă e viaţa. E mai greu să mă şochezi acum. Dar atunci... Scutură din cap.
-Aşa că n-ar fi contat dacă încercam să te opresc. El oftă lung. Mă bucur să aflu asta, pentru că m-am întrebat adesea dacă am făcut bine că te-am lăsat să pleci.
-A fost bine, zise ea, regretând suferinţa lor, a amândurora. Cumplit, dar a fost bine.
- în acest caz, vreau să te întreb ceva, deşi poate n-ar trebui. Dar unul dintre defectele mele e că vreau să înţeleg totul. Zâmbi. Mă rog, unul dintre ele. Ce te-

a făcut să te răzgândeşti în privinţa reluării... relaţiilor conjugale?
-Soţiile prietenilor mei, zise ea uşor ironic. îţi mai aminteşti de subiectul arzător pe care l-am menţionat mai înainte? Eram sigură că aveau să fie foarte curioase în privinţa despărţirii şi împăcării noastre. Era ceva ce plutea în încăpere. Aşa că, atunci când ne-am retras să bem ceaiul, le-am zis să întrebe tot ce vor. Ele au întrebat,

eu am răspuns. Evident că nu am discutat subiecte intime, dar le-am spus destul cât să înţeleagă.
- Doamne sfinte, zise el cu amuzament în glas. Mac- kenzie avea dreptate. Purtaţi discuţii foarte aprinse.
-N-am mai trecut vreodată prin aşa ceva! Cât am stat de vorbă, am aflat şi eu lucruri despre ele. Au înţeles de ce te-am părăsit şi nu m-au condamnat pentru că eram o fetişcană, dar mi s-a pus în vedere că nu mai am optsprezece ani şi că a sosit vremea să-mi iau mai în serios jurămintele făcute la nuntă. Ea înghiţi în sec. Cred că sunt o femeie de cuvânt, aşa că nu mi-a picat bine când mi s-a zis că nu mi-am respectat jurămintele. îmi pare rău, James. Mă voi strădui să nu mai greşesc.
- Şi-ţi sunt profund recunoscător, îi zise el cu pasiune. Dar nu te judeca prea aspru, Laurel. Dacă omorul contravine principiilor morale, atunci e normal să nu-ţi respecţi jurămintele.
-Aşa mi-am zis şi eu atunci. Dar una dintre ele mi-a sugerat că, refuzând intimitatea fizică, dezechilibram lu-crurile. Cu cât sunt mai strânse legăturile dintre noi, cu atât mai mult ar trebui să-ţi accept caracterul foarte diferit de al meu. Făcu o pauză. E o teorie bună.

-Teoria este bună, spuse el pe un ton care nu era atât de degajat pe cât îşi dorise, dar crezi că va merge în practică?
Ea îl strânse mai tare de mijloc.
- Sper din tot sufletul! zise ea cu tărie. Dacă te abţii să mai omori pe cineva de faţă cu mine, totul va merge bine.
El oftă.
- O să-mi dau toată silinţa.
-Mai e ceva, spuse ea aproape în şoaptă. înţeleg că ai avut amante. Nu mă aşteptam la altceva, dat fiind că eu nu-mi îndeplineam obligaţiile de soţie. Dar... sper că vei renunţa la ele de acum.
El zâmbi cu amărăciune.
- îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu am şi nu am avut nici o amantă. De când suntem căsătoriţi, ai fost doar tu.

Laurel se trase de lângă James şi se sprijini într-un cot ca să se uite la el.
-Poftim? De ce nu? Nimeni, nici măcar eu, nu te-ar putea învinovăţi că îţi cauţi plăcerea în altă parte, de vreme ce eu nu ţi-am oferit-o.
- Dar tu ai avut iubiţi? i-o întoarse el.
-Bineînţeles că nu!
- De ce nu?
- Datorită jurămintelor de care ţi-am pomenit înainte. Să mă lepăd de toată lumea, să fiu doar a ta, zise ea, încercând să-i vadă chipul în lumina slabă.
- Crezi că un bărbat e mai puţin capabil decât o fe-meie să respecte jurămintele? o întrebă el. Laurel, eşti o femeie foarte pasională, însă nu ai cedat dorinţelor.
Ea îşi muşcă buza, gândindu-se la asta.

-Credeam că bărbaţii sunt diferiţi. Credeam că pentru ei celibatul e aproape imposibil.
-Mulţi bărbaţi au această convingere, dar nu-i adevărat. Dar să nu crezi c-a fost uşor! Pufni în râs pe neaşteptate. Fiind celibatar, am avut rezultate mai bune în muncă.
-Şi eu!
încercă să conştientizeze importanţa enormă a sacrificiului lui. Nu avusese amante în anii în care fuseseră despărţiţi. Respectase jurămintele ca şi ea. Nu-i trecuse niciodată prin minte că el o va face, dar faptul că ştia acum îi luase o piatră de pe inimă.
- Mă bucur mult că nu trebuie să mă mai prefac că mă supără gândul că te culci cu altele. Nu credeam că am dreptul să detest faptul că ai pe altele, dar îl detestam!
El o strânse mai tare în braţe.
-La fel cum uram şi eu gândul că ai putea avea amanţi. Cred că era o superstiţie să sper că, dacă îmi respectam jurămintele, aşa ai face şi tu.
-Mă bucur că am făcut-o amândoi. Acum se simţea mult mai apropiată de el, ştiind acest lucru. Credeam că te-ai culcat cu Cassie. Am fost uşurată când mi-a zis

că singura discuţie pe care ai purtat-o în pat cu ea a fost când aveai un acces de malarie.
El făcu o grimasă.
-Crede-mă, a fost o situaţie complet lipsită de romantism. Eu şi Cassie suntem prieteni de multă vreme, am trecut prin multe şi avem încredere unul în altul, dar nimic mai mult. După ce ezită puţin, continuă: Deşi mi se părea atrăgătoare, chiar dacă mi-aş fi făcut un obicei din a-mi lua amante, nu m-aş fi încurcat cu Cassie. Agenţii mei sunt dedicaţi muncii

lor şi cunosc riscurile. Chiar şi aşa, e foarte greu să-i trimiţi la sigur într-o situaţie periculoasă. Ar fi fost insuportabil să trimit o femeie cu care m-aş fi culcat. Iată un alt motiv pentru care nu am călcat strâmb.

- Oricare ţi-au fost motivele, sunt foarte mulţumită de rezultate.

închise ochii, încântată cum nu mai fusese de zece ani, şi rosti în gând o rugăciune de mulţumire.

El începu să-i maseze ceafa cu blândeţe, ceea ce o relaxă, dacă era posibil.

- Când am ajuns la Londra, mi-ai spus că sperai să-ţi faci prieteni aici, zise el, căzând pe gânduri. Crezi că te poţi împrieteni cu vreuna dintre femeile pe care le-ai văzut în seara asta?

- Mă cam intimidează, îi răspunse ea, dar sunt inte-ligente şi au dat dovadă de compasiune. Mi-au plăcut toate, în special Lady Julia. Crezi că s-ar supăra dacă i-aş face o vizită?

- Cred că ar fi încântată să te vadă. Ashton House, unde stă cu Randall când sunt în oraş, nu e departe de a noastră.

-O să-i trimit un bilet dimineaţă ca să o întreb când pot să trec pe la ea. Chicoti. încerc să mă obişnuiesc să am mereu valeţi la dispoziţie.

-Nu te gândi la ei ca la ceva de lux, ci ca la bărbaţi care au nevoie de o slujbă bună, pe care o au acum.

Ea deveni brusc atentă.

-Tocmai mi-am dat seama. Câţiva dintre servitorii tăi sunt soldaţi răniţi la lupte, nu-i aşa? Nu sunt valeţi pregătiţi special, cum se obişnuieşte la marile case.

- Da, câţiva au fost soldaţi, dar, cum deţin o companie de transporturi navale, am şi marinari. E bine să nu-i confunzi, îi zise el, râzând.

Era pe jumătate adormită când James îi spuse, ezitând:
- Vrei să-ţi petreci mai mult timp în Londra, nu doar să treci pe aici din când în când, nu? Ştiu că eşti foarte legată de Bristol, dar sigur găsim noi o soluţie de compromis ca să fim împreună mare parte din timp. Eu trebuie să fiu mai tot timpul în Londra, dar putem să cumpărăm altă casă la Bristol. L-am pregătit pe Rhodes să se ocupe mai mult de treburile legate de spionaj, ceea ce înseamnă că o să fiu mai puţin ocupat. O să am mai mult timp să stau cu tine.
Ea clipi. Nu se gândise prea mult la asta, dar James avea dreptate. Noaptea asta schimbase totul. Nu mai erau doi oameni întâmplător căsătoriţi, dar care duceau vieţi separate. Erau un cuplu care trebuia - şi voia - să fie împreună.
Când venise la Londra, fusese hotărâtă să se întoarcă acasă la Bristol într-o lună, dar noţiunea de „acasă" se schimbase. Asta însemna acum unde era James, iar el voia să fie cu ea la fel de mult ca şi ea cu el. Un efect şocant de minunat pe care relaţiile conjugale împlinite îl aveau asupra oamenilor.
- Dacă suntem amândoi dispuşi să facem un compromis, putem să ne înţelegem. Şi cred că suntem amândoi dispuşi.
-Aşa e, şopti el pe când mâna lui care o mângâia coborî pe spate şi sub pătură. M-am gândit la Shakespeare în seara asta.
Ea râse.
- Sper că nu la „Ce-mi doresc să fim străini!"
- Nu, ăsta era mottoul tău, îi răspunse el neperturbat. Mă gândeam mai degrabă la „Aţâţă pofta acolo unde-o ostoieşte".
îi atinse sânul, apoi sfârcul ce se întări repede.

- Cu alte cuvinte, pofta ţi-a revenit din nou? îşi lăsă mâna în jos şi observă că da, Kirkland avea din nou chef de amor.
- De zece ani mi-e poftă, şopti el.
-Şi mie. Se rostogoli spre el, neputând să se sature de atingerile şi de gustul lui. „Aţâţă pofta acolo unde-o ostoieşte“, repetă ea cu respiraţia întretăiată, iar acestea fură ultimele cuvinte rostite până îşi satisfăcură amândoi pofta încă o dată.

capitolul 31

Kirkland ar fi putut crede că avusese alt vis foarte intens, dar, când se trezi în zori, Laurel era în braţele lui, părul ei diafan acoperindu-i pe jumătate chipul frumos. Soţia lui. Mama copilului său. Singura lui iubire. Locul ei era acolo, aşa era corect, iar el se simţea întreg, cum nu mai fusese decât în cele câteva luni de după căsătoria lor.

Ca proaspăt căsătoriţi, nimic nu le umbrise iubirea. Trecuseră prin lunga lor lună de miere fără să se certe vreodată. Privind în urmă, fusese ca un lung duet la pian, perfect executat. Poate că, dacă ar fi deprins atunci cum să se mai ciondănească uneori, căsnicia lor nu s-ar fi destrămat atât de repede.

Acum fuseseră amândoi domoliţi de viaţă. îşi reînnoiseră jurămintele, aşa că ar fi trebuit să fie capabili să-şi rezolve conflictele din viitor fără să se mai despartă. Tot ce trebuia să facă el era să nu mai omoare pe cineva în faţa soţiei sale. Era sigur că va reuşi asta.

Laura se foi în braţele lui, întorcându-se pe spate. Ochii i se deschiseră somnoroşi şi îi dărui un zâmbet la fel de iubitor cum fusese şi în luna lor de miere.

-Mă bucur atât de mult că eşti aici, murmură ea.

-înapoi la locul tău. O sărută pe tâmplă. Vai, am o mulţime de treburi şi voi fi plecat cea mai mare partea a zilei. Tu ai planuri sau vei sta în pat toată ziua

şi te vei gândi la diverse modalităţi prin care să mă înnebuneşti?
-Nu e nevoie de asta, spuse ea cu sfială, în timp ce mâna i se plimba în jos pe corpul lui fără pic de sfială. E foarte uşor să te înnebunesc. Nu trebuie să-mi fac planuri pentru asta.
El icni când mâna ei îşi atinse scopul, şi fiorul excitaţiei îl străbătu prin tot corpul, ca o flacără.
-Aşa e. Bărbaţii sunt nişte fiinţe atât de simple.
-Doar în privinţa asta, spuse ea pe un ton ironic. Dacă aţi fi simpli în toate privinţele, aţi deveni plictisitori.
Se ridică sprijinindu-se într-o mână şi se uită în jos la el, îngândurată. Cred că o să sar pe tine acum. Te-aş sfătui să te predai necondiţionat.
- M-ai cucerit, milady. Se întoarse pe spate. Fă ce vrei cu mine.
Ea zâmbi răutăcios.
-Asta mi-e şi intenţia.
Când se aplecă şi îl sărută, el închise ochii să savureze mai bine bucuria predării. Era o femeie căreia îi plăcea să dăruiască şi se gândi că era cel mai bine să o lase să facă după cum voia.
Laurel adormi din nou după ce Kirkland părăsi şovăielnic patul ca să-şi poată vedea de treburi. După plecarea soţului ei, Badger intră în odaie, înconjură de trei ori perna lui Laurel, apoi îşi puse capul pe umărul ei. Nu era un tovarăş de pat la fel de bun ca James, dar era foarte plăcut, cu torsul lui delicat.
După ce se trezi în cele din urmă, Laurel făcu o baie, luă micul dejun şi îi trimise lui Lady Julia Randall un bilet să o întrebe când îi convenea să treacă pe la ea. Răspunsul veni repede. Laurel cânta la pian când primi invitaţia de a-i face o vizită în acea dimineaţă, urmând să rămână şi la prânz. Laurel îi trimise la fel de repede acceptul ei şi o porni spre garderobă.

Violet era în garderob şi călca noile toalete trimise de Madame Helier, aşa că Laurel o anunţă:

-Am nevoie de o rochie pentru o vizită neoficială la fiica unui duce, care e şi moaşă. Ce mi-ai sugera?
- O lady de rang înalt, totuşi cu picioarele pe pământ. Violet se încruntă pentru o clipă. Apoi dădu din cap, hotărâtă. Rochia asta de dimineaţă, milady. Camerista scoase o rochie din dulap. Griul avea o nuanţă caldă, nedefinită, subtilă şi originală.
- Nu e ostentativă, dar are o croială suficient de ele-gantă, aşa că, chiar dacă va intra şi ducele în salon, nu va trebui să vă ruşinaţi cu ţinuta asta. Asortaţi la ea cerceii cu safire şi şalul ăsta francez în care se amestecă nuanţele de albastru, gri şi verde, împreună cu boneta gri-închis cu pană de păun.
- Perfect! Laurel mângâie materialul moale, scump al rochiei. O să ajung foarte leneşă dacă te las să-mi alegi mereu ce să port, dar o faci mult mai bine decât mine.
Violet râse.
- E treaba mea să vă fac să arătaţi mai frumoasă decât v-aţi îngăduit până acum.
- Cu aşa un talent la linguşeală, magazinul pe care îl vei avea într-o zi va fi la mare căutare! După ce Violet pregăti rochia şi accesoriile, Laurel adăugă: Azi-dimi- neaţă pari mai fericită decât de obicei. Ai vreun motiv deosebit?
Violet roşi, tenul ei de cafea cu lapte închizându-se la culoare.
- După micul dejun, domnul Rhodes m-a invitat la plimbare în următoarea noastră după-amiază liberă. Am făcut acelaşi lucru şi săptămâna trecută şi a fost... foarte plăcut.

Laurel ridică din sprâncene. Era prima dată când auzea ceva despre această relaţie în devenire, dar, pentru că Kirkland avea încredere în Rhodes şi îl respecta, Violet avea să fie în siguranţă cu el. Strălucirea de pe chipul fetei când îi pomenise numele dovedea că trecea peste teama ei prudentă, cel puţin alături de Rhodes.
-Acum, că m-am instalat aici, zise Laurel, ar trebui să mă plimb şi eu mai des prin împrejurimi. Ce ţi-a plăcut mai mult? In afară de companie.

Violet roşi din nou şi încercă so ascundă căutând boneta gri pe care io recomandase stăpânei.
-Shepherd Market este aproape şi e foarte frumos, ca un bâlci. Muzică şi jongleri, şi o femeie care face cele mai bune plăcinte cu carne din Londra, potrivit domnului Rhodes.
-Mi se pare o plimbare perfectă. O să-l rog pe Kirkland să mă ducă acolo. Laurel ridică braţele ca să-i tragă Violet rochia pe cap. Ai mai fost şi în alte locuri? Ştiu că sunt case elegante spre vest, şi magazine elegante spre est, dar am fost atât de leneşă, că nu m-am dus până acolo.
- Chiar pe partea cealaltă a Berkeley Square există o ceainărie şi cofetărie despre care domnul Rhodes spune că e faimoasă. Se numeşte Gunter şi serveşte cele mai delicioase îngheţate. Domnul Rhodes mi-a luat una, dar eu cred că sunt prea scumpe pentru o biată servitoare.
Violet flutură din genele ei lungi cu inocenţă şi cochetărie în acelaşi timp. Laurel râse, încântată că fata era atât de veselă. Violet fusese atât de tăcută şi de neliniştită când venise prima oară în Casa Sionului.

-Cu alte cuvinte, când ne plimbăm prin parc, stăpâna ta atât de răbdătoare ar trebui să-ţi cumpere o îngheţată.
-întocmai. Şi una pentru dumneavoastră, fireşte. No să regretaţi.
-Vom face asta data viitoare când ne plimbăm prin parc, îi promise Laurel.
îşi puse în urechi cerceii cu safire. încă o dată, Violet avusese dreptate. Combinaţia de nuanţe albastre şi tonuri calde gri îi venea bine lui Laurel, accentuându-i culoarea schimbătoare a ochilor. Pe când îşi punea şalul italian pe umeri, Laurel spuse:

-Acum mergem la Ashton House. Voi sta acolo mai multe ceasuri, aşa că poate ai vrea să iei ceva cu tine să nu te plictiseşti. îţi place lucrul de mână?
- Cum ar fi broderia? Nu prea, mai mult îmi place să cârpesc. Violet zâmbi. Ştiaţi că lordul are o bibliotecă

doar pentru servitori? Poveşti, jurnale de călătorie, predici şi texte despre ţinutul socotelilor. Dacă vrem să împrumutăm una, trebuie să mergem la doamna Stratton şi să semnăm de primire. De când am ajuns în Londra, am citit o carte întreagă şi acum sunt la a doua. Vă deranjează dacă citesc cât timp vă aştept?
- Deloc! Cred în binefacerile cititului. Ce carte citeşti acum?
- Robinson Crusoe. Violet chicoti pe înfundate. E po-vestea unor aventuri pe o insulă tropicală care nu prea seamănă cu Jamaica, dar autorul are multă imaginaţie, îmi place foarte mult.
în timp ce îşi punea mănuşile, Laurel îşi dădu seama că ar putea să fie de folos o asemenea bibliotecă şi la Casa Sionului. Se va ocupa să facă rost de una.

îi încălzea sufletul şi faptul că James avea aceeaşi dorinţă ca şi ea de a ajuta oamenii să progreseze. Aşa cum spusese, majoritatea timpului şi-l consacra spionajului şi afacerilor sale, dar îşi găsise vreme şi să creeze o gos-podărie exemplară, cu obiceiuri care denotau respect pentru toţi cei care locuiau sub acoperişul său.
Dacă soţul ei s-ar abţine să mai omoare oameni sub ochii ei, ar avea o viaţă lungă şi fericită împreună.
Violet rămase cu gura căscată când trăsura familiei Kirkland intră pe porţile de la Ashton House.
- E imensă! Ca un palat regal!
Laurel era la fel de impresionată.
- Kirkland mi-a spus că e cea mai mare reşedinţă din Londra, dar tot nu eram pregătită să văd aşa ceva. Nu-i de mirare că pe Ashton nu l-a deranjat să-i primească la el pe soţii Randall. Probabil că ar fi putut să cazeze întreaga Academie Westerfield într-o aripă şi tot nu ar fi observat.
Ashton House era la fel de impunătoare şi în interior, cu scări monumentale, tavane înalte sculptate şi personal pregătit impecabil. Violet fu condusă în sala servitorilor, în timp ce Laurel urcă la etaj, însoţită de majordom.

Iubire regăsită
22 7
Fu o uşurare să fie primită în apartamentul familiei Randall de către Lady Julia care era zâmbitoare. Minio- nă, brunetă şi senină, arăta exact cum te-ai fi aşteptat de la o femeie de viţă nobilă care devenise o moaşă priceputăşi miloasă.
- Eşti intimidată cum se cuvine de Ashton House? o întrebă Julia, râzând, când deschise uşa să intre musafira.
Laura chicoti.

-Credeam că reşedinţa Kirkland e impunătoare, dar acum îmi dau seama că noi suntem săraci.
-Vezi de ce Ashton a fost încântat să-i ofere soţului meu un apartament întreg pentru câtă vreme îl vrea.
Julia îi făcu semn lui Laurel să se aşeze într-un fotoliu confortabil. Când Randall era în armată şi stătea rar în Londra, nu avea nevoie de un loc al său, iar acum ne place aşa mult acest aranjament, că nici eu, nici Randall nu ne mai dăm duşi de aici. Femeia zâmbi. Mai ales de când Ashton ne-a mai oferit nişte camere după căsătorie şi naşterea copilului.
- Mai bine că acest spaţiu e folosit, decât să stea pustiu, spuse Laurel când luă loc. Primul meu gând când am intrat pe domeniu a fost „Doamne sfinte!“ Al doilea a fost să mă întreb câte femei şi câţi copii ar putea fi primiţi aici dacă locul ar deveni un adăpost precum Casa Sionului.
-O femeie după inima mea! Julia se aşează pe canapeaua din faţa lui Laurel şi îşi vârî picioarele sub ea. Nu cred că Ashton şi-ar ceda casa, dar el şi Mariah au fost foarte generoşi cu Fundaţia Infirmierelor. Am tot felul de întrebări să-ţi pun. Te-ar deranja să ni se alăture şi Mariah mai târziu? O interesează şi pe ea asemenea acţiuni.
-Deloc. Aş vrea s-o cunosc mai bine. Mi-ar plăcea să-ţi văd şi fiica, şi înţeleg că Mariah are şi ea un copil, nu-i aşa?
- Da, Richard al ei e cu vreo cinci săptămâni mai mare decât Anne-Marie a mea. Julia zâmbi. Normal, vrem

să ne mândrim cu odraslele noastre şi tot ce trebuie să faci tu e să spui ce frumoase sunt.
-Asta va fi uşor. Toţi copiii sunt frumoşi. Laura îşi puse mâna pe burtă, întrebându-se dacă va îndrăzni să

vorbească despre temerile că nu va fi în stare să-şi ducă sarcina până la termen. Dar nu avea rost, căci dacă temerile lui Laurel se adevereau, Julia nu putea face nimic în această privinţă. Mi-ai putea recomanda o moaşă bună? Nu ştiu sigur dacă pruncul ăsta se va naşte aici sau la Bristol, dar m-am gândit că n-ar fi rău să am o expertă în ambele locuri. încă n-am vorbit cu o moaşă, dar cred că ar trebui.
-E bine să fii prevăzătoare, încuviinţă Julia. Noi n-o să mai stăm în Londra destul ca să te pot ajuta eu însămi, dar pot să-ţi recomand câteva persoane aici, în oraş. Dacă mai ai şi alte întrebări, te rog, pune-mi-le. Sarcina ta nu e prea înaintată, nu?
-Aproape două luni. Laurel îi putea da data şi chiar ora exactă când rămăsese gravidă dacă i le-ar fi cerut. E atât de devreme că n-am vrut să vorbesc mult de asta.
- Presupun că ai avut unele simptome. Nu vrei să vor-bim despre ele?
-Nişte greţuri matinale. îşi aminti de vizita la părinţii ei. De obicei, nu e prea rău dacă nu am ceva de făcut mai târziu în acea zi.
-Asta se întâmplă frecvent, zise Julia, un pic amuzată. Altceva?
încântată să discute cu o persoană care înţelegea şi era interesată, Laura îi spuse cum se manifesta corpul ei şi primi informaţii utile despre lucrurile la care să se aştepte în lunile viitoare. Tocmai îşi terminau discuţia când intrară în salon maiorul Randall şi un băiat de cam 13 ani, venind din camerele alăturate. Maiorul îi zâmbi lui Laurel.
- Bun venit în umila mea casă, Lady Kirkland. Vedeţi la ce strâmtoare ajung foştii ofiţeri. îi arătă cu o mână încăperea aerisită şi mobilierul somptuos, Laurel pufni în râs.

-Mi se frânge inima pentru situaţia grea în care sunteţi.
Citindu-i-se în ochi amuzamentul, el îi răspunse:
-Apreciez compasiunea dumneavoastră. Pot să vi-l prezint pe Benjamin Thomas Randall? Benjamin, fă cunoştinţă cu Lady Kirkland.
Benjamin făcu o plecăciune politicoasă, dar curiozitatea de pe faţa lui sugera că era interesat s-o cunoască pe soţia lui Lord Kirkland. După prezentări, Randall spuse:
- Plecăm să ne distrăm ca bărbaţii, să călărim şi să trecem poate şi pe la Tattersall's1. îşi sărută în treacăt soţia pe păr înainte să se îndrepte spre uşă. Mă aştept ca voi două să rezolvaţi jumătate din problemele sociale ale Marii Britanii până la întoarcerea noastră.
Julia râse.
- Vom face şi noi tot posibilul să ne simţim bine. Prinse mâna lui Benjamin când trecu pe lângă ea şi i-o strânse. Te rog să nu aduci acasă un ponei de la Tattersall's. Nu cred că e destul loc pentru unul.
- Bănuiesc că nu, spuse Benjamin cu regret prefăcut.
îşi sărută mama pe obraz, apoi ieşi după maiorul Randall. După ce se închise uşa, Laurel întrebă:
- E fiul lui Randall? E un băiat fermecător.
-Tatăl lui Benjamin a fost vărul lui Alex, dar acum băiatul e al nostru. Julia zâmbi afectuos. Este elev la Academia Westerfield.
- Sper s-o întâlnesc pe Lady Agnes Westerfield într-o zi. Trebuie să fie una dintre cele mai uimitoare femei.
-Aşa e, şi sunt sigură că o să vă întâlniţi în curând.
Răspunsul veni de la Mariah, care intra în salon cu un

zâmbet cald pe faţă. E aşa o plăcere să te revăd acum că am scăpat de subiectul acela delicat! îşi luă carnetul şi creionul. Şi acum la treabă.
După ce ducesa se trânti pe sofa, Julia i se adresă lui Laurel:
1 Principalul proprietar şi vânzător de cai pur-sânge la licitaţie din Anglia şi Irlanda (n.tr.)

- Când au venit directorii fundaţiei mele la Casa Sio-nului, începeai nişte programe de pregătire profesională pentru locatarii de acolo. Cum au mers şi care a avut mai mult succes?
-Ne concentrăm pe aptitudini practice, cum ar fi curăţenie, gătit, îngrijirea copiilor mici, iar în cazul femeilor mai educate, abordăm domenii cum ar fi contabilitatea. Majoritatea profesoarelor noastre sunt din rândul celor găzduite acolo, aşa că avem cursuri variate, dar facem planuri de lecţii pentru a fi siguri că elevele învaţă tot ce le este necesar, explică Laurel. După aceea, fac un fel de ucenicie în casele localnicilor care sprijină programul.
De la vorbele lui Laurel se porni o discuţie animată care dură câteva ceasuri, timp în care cele trei femei făcură schimb de idei, râseră şi luară un prânz excelent. La plecare, Laurel ştiu că avea două noi prietene, suflete înrudite cu ea. Trebuia să o invite pe Anne Wilson din Bristol ca să se poată întâlni toate împreună. Ca directoare a Casei Sionului, Anne avea experienţa practică a problemelor zilnice. Poate o convingeau să scrie un ghid pentru intendentele altor adăposturi.
Laurel nici nu mai apucase să abordeze subiectul măsurilor de siguranţă sau pe cel al planurilor de a înfiinţa mici manufacturi. Se întâlnise cu ambii experţi ai lui Kirkland şi fusese impresionată. Amândoi

oamenii erau acum în Bristol, unul întărind măsurile de siguranţă la Casa Sionului, iar altul înfiinţând un atelier de prelucrare a lemnului.
După ce o luă pe Violet şi pe când aşteptau amândouă trăsura, Laurel îşi întrebă camerista:
- Ce-aţi mai făcut tu şi Robinson Crusoe?
- Am mai citit, dar am şi stat de vorbă cu servitoarele ducesei şi ale lui Lady Julia. Am făcut schimb de reţete culinare. Violet zâmbi. De asemenea, am fost bine hrănită.
-Amândouă am avut o zi bună. Lui Laurel îi veni o idee. După-amiaza e plăcută, aşa c-o să-l rog pe vizitiu

să ne ducă la Gunter să ne luăm nişte îngheţate, apoi putem merge acasă prin parc.
- O să fiu foarte încântată să vă dau o mână de ajutor la îngheţate, doamnă.
Vorbele lui Violet erau îngrijite, dar ochii îi scânteiau. Trăsura sosi şi valetul o ajută pe Laurel să se urce. Când se instală înăuntru, zâmbi cu satisfacţie. Legarea unor prietenii îndulcea gândul de a trăi într-un loc nou cum n-o făcea nimic altceva.
Laurel mai mâncase îngheţată, dar era o delicatesă rară şi scumpă, pentru că era greu să faci rost de suficientă gheaţă, iar procesul de producere era complicat. Să meargă la Gunter era o bucurie şi pentru ea, nu numai pentru Violet. La prima înghiţitură din îngheţata ei din flori de portocal, suspină de plăcere.
-Ai avut dreptate, Violet. E excelentă. Trebuie să ne terminăm toate plimbările aici.
Violet zâmbi fericită în timp ce îşi savura îngheţata cu scorţişoară.
-Voi fi onorată să vă însoţesc de fiecare dată.

Deşi lua înghiţituri mici, îngheţata lui Laurel se termină prea repede, şi ar fi fost nedemn de o contesă să-şi lingă cupa. Oare o femeie însărcinată ar putea să mai comande încă una sau două sub acest pretext? Deşi gândul acesta o atrăgea, nu credea că îşi putea permite atâta lipsă de disciplină. Dar putea să devină clientă fidelă, deoarece cofetăria se afla atât de aproape de casă.

-Trebuie să discut cu domnul Gunter să trimită îngheţată şi la Kirkland House când avem musafiri. Ar putea so pună întro ladă plină cu gheaţă ca să ţină câteva ore.

-Sunt sigură că vi se va face pe plac pentru preţul corespunzător, în mod evident unul scandalos.

Banii erau, fără îndoială, de folos. Nu numai pentru îngheţată, dar şi pentru parcul acesta minunat din faţă de la Kirkland House, unde Laurel putea să-şi dezmorţească picioarele şi să respire aer curat.

Pe când ea şi Violet se plimbau, un slujitor sări din trăsură să le însoţească până acasă, în timp ce vizitiul ducea vehiculul la grajduri. Laurel începea să se obişnu-iască să aibă atât de mulţi servitori. Era uşor acum când îi cunoştea pe fiecare în parte.

înconjură unul dintre platanii bătrâni, gândindu-se că petrecea o zi minunată, iar cele mai frumoase abia urmau să vină. Zâmbi pentru sine şi estimă numărul de ore care mai rămăseseră până ce ea şi soţul ei aveau să meargă la culcare.

capitolul 32

Laurel şi Kirkland trecuseră la o nouă etapă a relaţiei lor: nu numai că locuiau sub acelaşi acoperiş, dar împărţeau şi patul. Astfel, începuseră să-şi croiască un nou stil de viaţă care li se potrivea amândurora. Luau de obicei micul dejun pe îndelete, amuzându-se şi

comentând poveşti interesante din ziare. Apoi Kirkland se ducea să-şi vadă de treburi, de obicei pleca de acasă, iar Laurel se consulta cu doamna Stratton în ceea ce privea mersul gospodăriei. Menajera nu-şi mai simţea ameninţată poziţia, deoarece Laurel nu se amesteca decât rar în treburile ei.
Laurel avea lucruri mai bune de făcut. în Bristol, fusese ocupată din zori şi până-n seară, dar acum lucra la un alt nivel. Lady Julia o pusese la conducerea Fundaţiei Infirmierelor şi, împreună cu Mariah şi Lady Kiri, făceau planuri pentru extinderea reţelei de adăposturi, îi lipsea lucrul cu femeile şi copiii, dar de munca ei actuală aveau să beneficieze mult mai mulţi oameni.
începea să se simtă ca acasă în Londra. în condiţiile iniţiale ale împăcării lor, plănuise să vină în vizită la Londra doar din când în când şi să-şi petreacă majoritatea timpului în Bristol. Acum era invers. Avea să meargă în vizită la Bristol să-şi vadă fratele şi prietenele şi să verifice dacă totul era în ordine la infirmerie şi în Casa

Sionului, dar urma să fie din ce în ce mai puţină nevoie de prezenţa ei acolo.
In timp ce ea şi Violet se pregăteau pentru plimbarea de după-amiază, Laurel se întrebă cât va dura această perioadă magică din căsnicia lor. După naşterea copilului, aveau să se schimbe multe. Dar elementele de bază - timpul petrecut împreună şi activităţile importante pe care le desfăşurau - erau deja stabilite.
Când ieşiră în Berkeley Square, Violet se uită la cer cam îngrijorată.
- Se pare că va ploua în curând, milady.

- Foarte adevărat, dar aşa e în Anglia. Dacă am ieşi din casă numai în zilele cu soare, nu am face deloc mişcare, spuse repede Laurel. Şi am mânca mai puţine îngheţate.
- Da, şi ar fi foarte trist, încuviinţă Violet.
-Martin, cred c-ar fi bine să iei o umbrelă, îl rugă Laurel pe fostul marinar voinic, devenit valet, care le însoţea astăzi. Violet îi spusese lui Laurel că era aşa o sarcină râvnită s-o însoţeşti pe contesă la plimbarea zil-nică, încât oamenii făceau cu rândul, în mare măsură pentru că Laurel le cumpăra îngheţată şi escortelor, nu numai ei înseşi şi lui Violet.
îngheţata era scumpă, dar ea se bucura să cheltuiască banii lui Kirkland în moduri care făceau atâta plăcere altora. El îi dăruise plăcere în fiecare noapte din săptă-mâna în care deveniseră din nou amanţi. Poate ar fi fost mai nimerit să spună că îşi reluaseră relaţiile conjugale, dar „a deveni amanţi" surprindea mai bine atmosfera din nopţile lor pasionale.
Pe lângă înfiinţarea mai multor adăposturi, Fundaţia Infirmierelor voia să-şi extindă programele de pregătire profesională. în prea multe cazuri, o femeie rămânea cu soţul ei violent pentru că se temea că ea şi copiii lor ar muri de foame dacă l-ar părăsi. Aceste femei aveau nevo-ie de o anumită calificare pentru a se întreţine singure.
Conceperea acestor programe îi dăduse lui Laurel o idee. Pe când ea şi camerista ei îşi începeau plimbarea prin parc, o întrebă pe fată:

-Violet, ce-ai zice să scrii o cărticică despre aptitudinile necesare unei cameriste?
Violet se opri brusc din mers, făcând ochii mari cât nişte farfurioare.
-N-aş putea să scriu niciodată o carte! bângui ea.

- Sunt sigură că poţi. Nu e vorba decât să aşterni pe hârtie ce trebuie să facă o cameristă şi cum să procedeze. Cam ca lecţiile pe care le dădeai în Casa Sionului. Cum să-şi îmbrace stăpâna, să o pieptene, să-i facă creme, lo- ţiuni şi alte cosmetice şi cum să-şi îndeplinească fiecare obligaţie. Prima întrebuinţare a cărţii va fi le instruiască pe femeile de la adăposturi precum Casa Sionului, dar cred că va găsi un public mai larg.

Violet îşi reluă plimbarea, dar îşi muşcă buza de jos.

-Am învăţat să vorbesc şi să citesc bine, dar nu scriu la fel de corect.

-Asta nu e o problemă. Pot să te ajut. O să-i zicem „broşură" ca să nu te sperie aşa mult. Laurel zâmbi. N-ar fi grozav să apară o carte cu numele tău pe copertă? Poţi să mi-o dedici mie şi lumea va şti că eşti camerista unei contese. O contesă care are nevoie de mult ajutor ca să arate onorabil!

Asta o făcu pe Violet să râdă şi, în timp ce se plimbau prin parc, fata începu să facă o listă cu subiectele pe care trebuia să le acopere cartea ei. Deşi cerul se întuneca, Laurel nu se grăbea să ajungă acasă, pentru că, cu cât Violet vorbea mai mult şi îşi dezvolta ideile, cu atât mai încredinţată era că fata putea să scrie o carte.

Laurel, Violet şi mereu răbdătorul Martin înconjurară şi traversară parcul de formă ovală. Din cauza ameninţării iminente a ploii, era aproape pustiu, dar nu conta. Violet avea nenumărate idei. Pe când se apropiau de Gunter pentru trataţia de la sfârşitul plimbării, Laurel întrebă:

- Dar reţetele tale pentru cosmetice? Eşti dispusă să le dezvălui cititoarelor pe toate? Sau pe majoritatea?

Violet strânse din buze şi se gândi un pic.

-Pe majoritatea. Dar sunt câteva pe care le-aş ţine pentru mine.

-Uite un titlu bun pentru cartea ta. Secretele cameristei unei lady, îi sugeră Laurel, pe jumătate în serios, pe jumătate cu ironie. Atâta timp cât cititorii nu se aşteaptă la poveşti porcoase!
Erau câteva trăsuri trase în faţa cofetăriei Gunter, inclusiv o diligenţă enormă, dar nu se aflau acolo vehicule deschise, şi înăuntru era doar o mână de clienţi. Ca de obicei, Laurel şi însoţitorii ei îşi mâncară îngheţatele afară. Pe când le terminau, începură să cadă primii stropi de ploaie şi să se simtă un vânt rece prin parc.
- E timpul să ne ducem acasă, zise Laurel.
Kirkland probabil că se întorsese deja pentru că plănuia să-şi invite câţiva prieteni la un fel de întrunire. Ea spera să nu dureze mult. Dacă plecau repede prietenii, poate îl convingea să se odihnească un pic du- pă-amiază. Când erai însărcinată, aveai multe scuze să mergi la culcare.
Ducele de Ashton sosi primul. Dădu mâna cu Kirkland, spunând:
-Arăţi surprinzător de bine şi cred că motivul nu e greu de ghicit.
Kirkland râse.
-Asta a fost cea mai bună săptămână din viaţa mea, Ash. Eu şi Laurel ne împăcăm atât de bine, că aproape am uitat toţi acei ani în care am fost despărţiţi.
-Mă bucur pentru tine, spuse Ashton din inimă. Mariah m-a rugat să-ţi mulţumesc că i-ai adus o nouă prietenă. Acum zi-mi ce-i cu întrunirea asta misterioasă pe care ai organizat-o?

- I-am invitat şi pe Randall şi Rob Carmichael, aşa că voi explica totul imediat ce vin şi ei.
Cu un licăr în ochi, Ashton îi spuse:
- Dacă vin şi ei, voi aştepta să vă zic tuturor cum mai merge ultima mea maşinărie infernală.
-Noul tău vapor cu aburi? Sper că n-a explodat încă.
Ashton râse.
- Fii corect. Singura ocazie când a explodat una a fost vorba despre o tentativă de crimă.

înainte să mai pună Kirkland o întrebare, fu anunţat Randall. Dându-i pălăria majordomului, acesta spuse:
-Ai rivali, Kirkland. Benjamin aproape s-a îndrăgostit de Laurel când ne-a cântat la pian.
-Nu pot să-l condamn, căci aşa mi s-a întâmplat şi mie, zise Kirkland, amuzat.
Bob Carmichael veni ultimul. Fusese marinar ceva timp şi ştia să prevadă vremea, aşa că anunţă:
-Vine furtuna. La propriu. Şi poate că ne confruntăm şi cu un alt fel de furtună aici, în sens metaforic, din moment ce ne-ai convocat la tine, Kirkland, nu?
-Da, încuviinţă şi îşi conduse prietenii în birou. V-am rugat să veniţi aici pentru că există o problemă importantă căreia nu i-am dat prea multă atenţie, şi aş vrea să aud ce gândiţi voi în această privinţă, şi poate să vă folosiţi influenţa dacă găsesc eu un mod în care să procedăm.
- Ce problemă? întrebă Randall, aşezându-se într-un fotoliu.
- Comerţul ilegal cu sclavi. Ash, tu probabil cunoşti cel mai bine subiectul. Ai fost de partea abolişionıştilor de îndată ce ţi-ai ocupat locul în Camera Lorzilor şi ţi-ai folosit toată influenţa considerabilă să promovezi legis-laţia care interzice

comerţul cu sclavi. Sunt vreo şase ani de când s-a dat legea, nu-i aşa?
Ashton aprobă.
- Da, şi a fost o victorie importantă. Dar nu o soluţie radicală, desigur. Mai sunt multe de făcut. Ce ţi-a stârnit interesul în privinţa asta? Credeam că înfrângerea lui Napoleon va fi suficientă să-ţi ocupe tot timpul.
Kirkland făcu o grimasă.
-Numai Dumnezeu ştie ce adevărate sunt vorbele tale. Dar situaţia cameristei lui Laurel mi-a amintit că mai sunt şi alte chestiuni urgente. Violet s-a născut sclavă în Jamiaca şi a fost pregătită să fie camerista unei aristocrate. Stăpâna ei a adus-o în Anglia cu ocazia unei vizite. Violet e e o fată inteligentă, cât se poate de decentă, cu dorinţa de a învăţa şi a evolua, dar, din nefericire,

a fost vândută unui oarecare căpitan Hardwick, care a făcut o obsesie pentru ea.
- Am văzuto pe fată plecând de la Ashton House cu soţia ta, zise Ashton. Este o apariţie epatantă, din păcate pentru ea.
Carmichael se încruntă.
-Hardwick e un mare ticălos. A cumpărat Lady Kirkland libertatea fetei?
-Nu, Laurel l-a văzut întâmplător pe Hardwick, cu doi dintre oamenii lui, în portul Bristol, cum încercau să o forţeze pe Violet să se îmbarce pe vasul lui Hardwick. Laurel i-a citat precedentul legal şi a luat-o pe Violet de la el cu ajutorul câtorva docheri prietenoşi.
Urmă o tăcere uluită, apoi Randall spuse:
-Nu s-a gândit soţia ta că era periculos să ia o sclavă de la o brută înrăită?

- Probabil că nu. Kirkland încă se mai înfiora când se gândea la cât de rău s-ar fi putut termina intervenţia ei. A văzut fata la mare ananghie şi nu s-a putut abţine.
- încep să înţeleg mai bine de ce sunteţi atât de atraşi unul de celălalt, zise Randall pe un ton caustic. Amândoi sunteţi nişte martiri exaltaţi care ar face mereu ce e drept, chiar dacă îşi riscă astfel viaţa.
- Probabil că aşa e, deşi căile mele sunt mult mai oco-lite decât ale lui Laurel, spuse Kirkland cu tristeţe în glas. Povestea lui Violet nu s-a terminat Hardwick şi-a pus unul dintre oameni so urmărească pe fată, probabil ca să o ia înapoi. Iată de ce a luat-o Laurel cu ea la Londra, unde ar trebui să fie în siguranţă.
Randall luă din nou cuvântul:
-Deci, situaţia grea a acestei fete pe care o ştii te-a făcut să te gândeşti la soarta tuturor nefericiţilor pe care nu-i cunoşti, nu?
- întocmai. Auzisem vag de Hardwick, dar, după ce am aflat cum o hărţuia pe Violet, am hotărât să mai fac nişte investigaţii în privinţa lui.
-Au existat zvonuri credibile cum că e implicat în co-merţul ilegal cu sclavi, zise Rob. Ţi s-a confirmat asta?
Kirkland încuviinţă din cap.

-Valetul meu, Rhodes, se ocupă de investigaţii. L-am pregătit să preia o parte din munca mea de agent secret şi dovedeşte un real talent pentru activitatea asta. Acum, că ai plecat şi te-ai însurat, Rob, nu pot conta pe tine să te ocupi de toate dacă se întâmplă să mor pe neaşteptate.
Carmichael râse forţat.
- îmi pare rău pentru asta, zise el, părând că nu regretă deloc. Rhodes e o combinaţie de înfăţişare

comună şi o minte brici, şi a crescut în zona docurilor, nu-i aşa?

- întocmai. E excelent la găsirea de informaţii şi pu-nerea lor cap la cap, exact ceea ce se cere în meseria asta. Va trebui să-mi angajez în curând alt valet, iar asta va fi o mare bătaie de cap, dar e mai uşor să găseşti servitori buni decât spioni desăvârşiţi.

-Care sunt scopurile tale? întrebă Randall. Să-l distrugi pe Hardwick şi, în acelaşi timp, să-i protejezi pe Violet şi pe alţii care ar putea fi ameninţaţi de el?

-Asta doar pentru început, zise Kirkland. Mai important e să întărim forţele Marinei Regale din Africa de Vest ca să poată face mai mult pentru a opri vasele care transportă ilegal sclavi pe ruta între Africa şi Lumea Nouă. Nu sunt sigur ce trebuie făcut în sensul ăsta. Probabil va fi necesară o lege votată de parlament.

- Oceanul e mare, escadra are acum doar trei sau patru nave, iar unii cred că Marina Regală ar trebui să-şi concentreze forţele în războiul din Europa.

Ashton se încruntă. Ca să nu mai pomenim că există încă oameni care fac o grămadă de bani pe seama sclavilor şi nu vor să vadă oprit acest comerţ ilegal.

- E cât se poate de adevărat, şi Hardwick e unul dintre ei. Asta trebuie să fie un proiect pe termen lung. Războaiele din Europa ar trebui să se termine într-un an sau doi, lucru care va da drumul la resurse, răspunse Kirkland. E timpul să ne facem planuri pentru viitor.

-Dacă parlamentul se implică în următorii câţiva ani, tu, Ash şi Rob sunteţi în Camera Lorzilor şi puteţi vota alocarea de fonduri, dar eu nu voi fi decât

un om obişnuit în viitorul previzibil, spuse Randall. Nu ştiu dacă pot face prea multe să ajut.

- Lord Daventry e unul dintre acei pairi ale căror voturi sunt întotdeauna greu de prevăzut. Ca moştenitor al său, ai ceva influenţă asupra lui, nu? Există vreo şansă să fie convins să sprijine alocarea de fonduri şi resurse pentru escadră?

Randall se gândi un timp.

-Unchiul meu nu prea ţine cont de opiniile mele, dar ar putea fi înclinat să sprijine acest proiect dacă ajunge în Camera Lorzilor. Cel mai bun mod de a-l influenţa ar fi ca Julia să pună o vorbă bună la Lady Daventry. Sunt foarte apropiate de când Julia a ajutat la naşterea copilului Domniei Sale.

-Wyndham se mai gândeşte să devină membru al parlamentului? întrebă Ashton. Cred că ar fi un bun susţinător al măsurilor împotriva comerţului cu sclavi.

- Da, aşa cum sprijină şi tatăl său asemenea măsuri în Camera Lorzilor, spuse Kirkland.

-Wyndham şi Cassie s-au întors la Summerhill, dar, înainte de a pleca, el mi-a spus că e din nou în stare să facă faţă mulţimilor, chiar şi unei mulţimi de politicieni, aşa că va accepta un loc în parlament după ce se retrage unul dintre colegii tatălui său.

- Se pare că vei reuşi să mobilizezi câţiva susţinători, remarcă Rob. Ai întrebat-o pe Violet ce ştie? Dacă a stat mai mult timp cu Hardwick, poate a aflat câte ceva despre activităţile lui.

- E o idee bună. Ii spun să coboare acum, împreună cu Laurel. întrucât Bristol a fost unul dintre principalele porturi ale comerţului cu sclavi în care îşi descărcau „marfa“ vasele venite din Indii, poate deţine informaţii folositoare.

Intră un valet să aprindă lămpile, căci se întunecase, aşa că stăpânul casei îl rugă să le cheme pe Lady Kirkland şi Violet în camera sa de lucru.

de după-amiază în Berkeley Square şi nu cred că s-au întors încă.
- Află, te rog, îi ceru Kirkland, scurt şi la obiect.
Valetul plecă, după care se auziră aproape imediat un fulger şi bubuitul unui tunet. începu să plouă torenţial şi cerul se întunecă de-a binelea.
-Ai prevăzut corect furtuna, Rob. Agitat, Kirkland se ridică şi aprinse lămpile cu mâna lui. Avea presentimentul că avea să se întâmple ceva groaznic şi ştia din experienţă că nu se înşela decât rareori. însă nu ştia exact despre ce putea fi vorba, aşa că asemenea premo- niţii nu îi erau de folos, în schimb îi încordau nervii la maximum.
Până să aprindă ultima lampă, valetul se întoarse.
- Doamna şi camerista sa sunt tot afară, milord. Dar trec de obicei pe la Gunter la sfârşitul plimbării, aşa că, negreşit, aşteaptă acolo să se termine furtuna.
- Le însoţeşte un valet, nu? întrebă Kirkland.
- Da, domnule, azi a fost rândul lui Martin.
Sentimentul de nelinişte al lui Kirkland se intensifică. Dar nu putea să aibă legătură cu Laurel. Parcul din mijlocul pieţei nu era destul de mare încât să te rătăceşti acolo.
-N-ai nici un motiv să-ţi faci griji, îi spuse Randall. Cofetăria Gunter e un loc plăcut în care să rămâi blocat în mijlocul unei furtuni.
Incapabil să explice de ce era îngrijorat, Kirkland nu spuse decât:
- Sunt sigur că ai dreptate. Sper doar ca Laurel să nu se fi udat prea tare. Are motive să... aibă mai multă grijă de ea.
- Dacă asta însemnă ce cred eu, atunci felicitări! zise Ashton, zâmbind cu gura până la urechi.

- Este încă devreme, aşa că n-am vrut să vorbim des-pre asta.
Furtuna era atât de zgomotoasă, că Lord Kirkland trebui să ridice tonul.
Şi ceilalţi bărbaţi îl copleşiră cu felicitări si urări de bine în timp ce Kirkland se uita pe fereastră. II trimisese

‘Iubire regăsită

pe Rhodes la docuri să strângă informaţii, şi valetul său putea fi persoana care dăduse de necazuri. N-ar fi vrut să i se întâmple nimic rău lui Rhodes, dar, Dumnezeu să-l ierte, mai bine lui Rhodes decât soţiei sale.
Ploaia începea să se domolească atunci când se des-chise uşa camerei de lucru şi apăru Rhodes, ud leoarcă şi cu apa scurgându-se pe covorul scump.
- Domnule, îmi cer iertare dacă vă deranjez, dar am aflat că nava-amiral a căpitanului Hardwick, Jamaica Queen e acostată în bazinul portuar al Londrei.
Pe Kirkland îl străbătu un fior care îi confirmă faptul că îngrijorarea lui era legată de Hardwick.
- Am crezut că nu va veni niciodată în Londra. Toate operaţiunile sale se desfăşoară la Bristol.
-Aşa era în trecut, dar acum se află în capitală. Am auzit că se pregăteşte să ridice ancora în timpul fluxului din seara asta. Rhodes făcu o grimasă. Poate că vremea o să-i schimbe gândul. Până pleacă, cred că este bine să întăriţi paza doamnei voastre şi a domnişoarei Violet.
Fulgerul lumină biroul şi următorul bubuit se auzi aproape concomitent. In timp ce casa se zguduia şi lampa se legăna puternic, Kirkland se gândi că tunetul suna de parcă ar fi vestit sfârşitul lumii,

Laurel şi servitorii ei tocmai o luaseră la fugă prin parc spre casă, când fulgerele brăzdară cerul şi ploaia începu să cadă în şuvoaie de parcă se aflau lângă o cascadă. Violet exclamă:

- Plouă ca în Jamaica!

Faţada de la Kirkland House se zărea la capătul celălalt al parcului, dar ploaia transforma pământul în mocirlă şi biciuia cu putere platanii.

- înapoi la Gunter! porunci Laurel în timp ce apa îi şiroia pe pălărie. E mult mai aproape.

Pe când Martin deschidea umbrela, o rafală de vânt străbătu coroanele copacilor şi apoi se abătu asupra lui Laurel şi a luiViolet. Murmurând nişte scuze, Martin se chinui să ţină umbrela.

Pentru că nu mai vedea nimic, Laurel încercă să dea deoparte umbrela din calea ei - şi în acel moment cine- va o înhăţă din spate. După o clipă de şoc, îşi aminti ce învăţase la cursul de autoapărare. încercă să-l lovească pe atacator cu cotul, dar fără nici un efect.

Violet ţipă şi Laurel văzu că fusese înşfăcată de un om voinic cu o cicatrice pe faţă, exact ca acela pe care i-l descrisese camerista ei că o urmărise în Bristol.

Martin strigă după ajutor şi sări la cel mai apropiat atacator, apoi se prăbuşi la pământ când al treilea om îl lovi în cap cu o bâtă.

Laurel află că frica te face să ripostezi mai uşor într-un atac real decât la cursuri, dar nimic din ce făcea nu o ajuta, şi nimeni nu le auzi ţipetele acoperite de urletul furtunii. Ea şi Violet fură îegate fedeleş şi aruncate în diligenţă - unde le aştepta căpitanul Hardwick, rânjind răutăcios.

capitolul 33

Cu o expresie hotărâtă pe faţă, Kirkland se îndreptă cu paşi mari spre holul de la intrare.
- Cred că o să mă duc până la Gunter să mă asigur că Laurel n-a păţit nimic.
-Vin şi eu cu tine, spuse Carmichael, încruntându-se.
Ploua încă torenţial şi Soames, majordomul, apăru cu mantaua lui Kirkland când îşi dădu seama că stăpânul lui voia să iasă. Pe când Kirkland îşi punea cu nerăbdare haina, cineva începu să bată încet la uşa din faţă.
Acesta era lucrul cumplit la care se aşteptase Kirkland. Deschise repede uşa şi un om plin de sânge intră clătinându-se, apoi se prăbuşi pe podea. Era Martin, va-letul care le însoţise pe Laurel şi pe Violet. Revenindu-i calmul care îl caracteriza în situaţiile de urgenţă, Kirkland îngenunche lângă Martin, în vreme ce sângele şi apa de ploaie se scurgeau încet, formând o pată stacojie pe pardoseala de marmură albă.
- Soames, cheamă un medic!

Cineva îi puse în mână lui Kirkland o batistă, cu care acesta îl şterse pe valet în jurul rănii de la cap. Sângera abundent, dar nu părea adâncă. „Dacă Laurel ar fi aici, ar şti cum so oblojească." II săgetă un junghi, făcându-l să respire anevoios. „Nu te gândi la Laurel, nu încă.“
-Martin, zise el pe un ton calm, poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?
Martin deschise ochii şi clipi ameţit.
-îmi pare foarte rău, milord, se auzi ca un hârâit. Chiar în faţă la Gunter. Ploua cu găleata. Trei oameni au sărit dintro afurisită de diligenţă. Le-au înşfăcat pe doamnă şi pe Violet. Am încercat să-i opresc, dar unul dintre ei m-a lovit în scăfârlie... cu o bâtă.

Era o minune că nu îi zdrobise capul.
-Ai fost curajos că ai traversat parcul după asta. Cu cât timp în urmă a avut loc atacul?
Martin se încruntă.
-Nu... cu mult. Ploua cu găleata pe-atunci.
Furtuna se potolea acum, deci nu trecuse mult timp. Zece sau cincisprezece minute, în funcţie de cât îi luase lui Martin să traverseze parcul. Inteligent din partea lui să vină aici, unde Kirkland avea să ia măsuri, în loc să se ducă la Gunter, unde nu ar fi găsit ajutor.
-Ai observat cum arată trăsura?
- Neagră. Cu două perechi de cai. Nu erau toţi la fel, dar foarte puternici. Cei de lângă roţi erau pintenogi. Martin scoase un sunet hârşâit ca un suspin. V-am dez-amăgit, milord. N-am... avut grijă de soţia dumneavoas-tră aşa cum trebuia.
-Cu trei oameni împotriva ta, ai avut noroc că ai scăpat cu viaţă.
Soames, doamna Stratton şi o slujnică se întoarseră cu pături şi prosoape ca să-l cureţe şi să-l instaleze mai confortabil pe Martin. Kirkland se ridică în picioare.
- Odihneşte-te acum, Martin. Te-ai descurcat bine.
Greşeala era a lui Kirkland, pentru că nu anticipase ameninţarea pe care o prezenta Hardwick. „Laurel. Ră-pită de o brută sângeroasă. Ar putea fi deja moartă.*1

Aproape că îşi pierdu cunoştinţa de spaimă şi de furie îndreptată împotriva lui însuşi că nu avusese destulă grijă de ea. Cum putea să mai trăiască într-o lume în care Laurel nu mai exista, şi numai din vina lui?
Ashton îi puse o mână pe umăr şi spuse încet:

-James! Respiră.
Kirkland îşi veni în fire şi îngropă frica în adâncul sufletului său, de unde se auzea doar un vaiet slab de su-ferinţă. „Nu te gândi la Laurel, ci doar la cum să opreşti un ticălos să mai facă rău.“
-Soames, trimite pe cineva la cofetăria Gunter, să vadă dacă nu sunt urme pe pământ, sau să afle dacă a văzut cineva ceva care să ne fie de folos.
- Mă duc eu, zise Rob. Nu-mi va lua mult să aflu dacă e acolo ceva util pentru noi.
Kirkland îi mulţumi înclinând din cap. Dat fiind că fusese poliţist atâţia ani, Rob avea să fie meticulos şi rapid.
Trase aer adânc în piept. Ce urma?
- Sunt aproape convins că Hardwick le duce pe vasul lui, dar nu ştiu dacă judec prea bine acum. Voi credeţi că le duce în altă parte?
în drum spre uşă, Rob se opri şi spuse:
- E un om al mării. Din câte spune Rhodes, nu acos-teză aproape niciodată în portul Londrei. Trebuie să fi venit aici s-o ia înapoi pe Violet şi să se răzbune pe Lady Kirkland. Se va duce la nava sa. Zâmbi amenin ţător. Nu plecaţi după ei fără mine.
-Vin şi eu, zise Randall. Ashton, tu?
Ducele ridică din sprâncene.
-Mai încape vorbă?
Kirkland îşi stăpâni emoţia. Nimeni nu avea prieteni mai buni decât el. Se uită la Rhodes.
- Eşti de acord că Hardwick se îndreaptă cel mai pro-babil spre Jamaica Queen?
- Da, domnule. Cum a spus şi Lord Kellington, Hard-wick e la el acasă pe mare. Are o casă în Bristol, dar nu prea dă pe-acolo. In Londra, stă pe vasul lui. Din câte am aflat, e nerăbdător să plece în Africa, aşa că va ridica

ancora cât mai repede posibil. Rhodes se întrerupse o clipă. Şi ticălosul ăsta le are cu el pe Violet şi pe stăpâna noastră!
-Chiar dacă le are acum în ghearele lui, nu le va ţine pentru multă vreme, spuse Kirkland, cu o voce şi o expresie fioroase. Probabil că a planificat răpirea astfel încât să prindă fluxul. Datorită experienţei căpătate la compania sa de transport naval, cunoştea destul de bine orele fluxului. Cam pe la şapte în seara asta, nu?
-Un pic mai devreme, dar aproape de ora asta, îi răspunse Ashton.
Privirea lui Kirkland se întoarse la Rhodes.
- Unde a acostat vasul?
- La Billingsgate, puţin mai la est de Podul Londrei. Vă fac o hartă.
Rhodes scoase un creion şi nişte hârtie dintr-un buzunar interior. Pe o parte era scrisă, dar el o întoarse, o netezi pe masă şi începu să schiţeze zona portului ce se întindea la est de pod.
-Noi ce trebuie să facem? întrebă Randall. Dacă avem dreptate în privinţa destinaţiei lui, ar trebui să-l prindem pe fluviu, dacă nu înainte.
-Am cai buni în grajduri, aşa că vom merge călare după ei. Sunt mai multe rute, dar două sunt cele mai probabile, zise Kirkland. Dacă ne împărţim în două grupuri, unul ar putea să ajungă din urmă diligenţa, dar nu putem conta pe asta.
-Vin şi eu, spuse Rhodes cu o expresie înverşunată.
Kirkland îşi aminti ce îi spusese Laurel despre Violet şi Rhodes. Din fericire, omul călărea binişor.
- Desigur. A venit cineva călare aici?
- Eu, răspunse Randall.

- Eu cu trăsura, zise Ashton. Presupun că vrei să alegi nişte veterani din serviciul tău să ne urmeze călare, nu?
Kirkland încuviinţă.
-Exact. Majoritatea nu sunt călăreţi îndemânatici, aşa că am avea nevoie de trăsuri chiar dacă am avea mai mulţi cai, dar Jones de la grajduri a fost cavalerist. El poate călări cu mine şi Rob. Randall, Ashton şi Rhodes, voi

o să mergeţi împreună. Mă gândesc la două trăsuri cu bărbaţi care să ne urmeze. Soames, ocupă-te de asta în timp ce eu descui dulapul cu arme.
Ţinuta elegantă de majordom a lui Soames dispăru, fiind înlocuită de cea dreaptă şi demnă a unui sergent de armată, ceea ce şi fusese odată.
- S-a înţeles, domnule!
Rob Carmichael se întoarse după un sfert de oră, dar fără informaţii utile. Până atunci, Kirkland îşi înarmase şi organizase „trupele". Toţi oamenii din casă se oferiseră să ajute la salvarea stăpânei lor. Şi Martin voise să vină, deşi abia se ţinea pe picioare. Se strânseră la grajduri. Kirkland se sui pe calul său, cu o expresie sumbră pe chip. Laurel nu voise să-şi vadă soţul omorând un alt om în faţa ei, dar, în clipa când îl ajungea din urmă pe Hardwick, acesta avea să fie un om mort.
îşi plimbă încet privirea, analizând cele aproape două duzini de oameni care se adunaseră. Nu mai avuseseră timp să se schimbe, aşa că erau o adunătură pestriţă. Ashton, calm şi fioros călare, purta o pereche de cizme împrumutate de la Kirkland. Maiorul Alexander Randall avea privirea oţelită după atâtea bătălii şi încăierări. Apoi venea Robert Carmichael, cel care luptase în locuri întunecate şi

primejdioase. Servitorii lui, toţi veterani, erau obişnuiţi cu disciplina. Aveau să se descurce cu misiunea care îi aştepta. Va trebui să fie aşa.
-Cu toţii ştim ce avem de făcut, spuse Kirkland concis. Mai presus de toate, trebuie să aducem înapoi femeile tefere şi nevătămate, şi, la naiba, sper că o veţi face fără să vă lăsaţi omorâţi. Vă doresc noroc tuturor! Ne vom întâlni pe malul fluviului în Billingsgate, dacă nici unul din grupuri nu-l prinde pe Hardwick mai înainte. Apucă frâiele. Şi acum, prieteni, fiţi gata de luptă şi porniţi!
în trăsură erau înghesuiţi patru bărbaţi solizi şi două femei. Vehiculul pornise de îndată ce se închiseseră uşile, făcându-i pe ocupanţi să-şi piardă echilibrul.
Violet

reuşi să-i dea un şut în genunchi unuia dintre bărbaţi, ceea ce îl făcu să urle, dar le luă doar câteva clipe răpi-torilor să le lege fedeleş pe prizoniere. Mâinile le fură prinse în faţă, apoi gleznele, ca să nu poată fugi în caz că scăpau din trăsură.
Violet încercă să strige după ajutor, iar Hardwick o pălmui cu putere peste gură.
- Păstrează-ţi ţipetele pentru mai târziu, mormăi el. Poţi să urli cât vrei după ce ridicăm ancora. Moody, dă-mi unul din căluşuri.
Omul cu cicatrice îi dădu o batistă uzată, dar trebui să-l ajute pe Hardwick să-i acopere gura lui Violet. Laurel renunţase să se mai zbată, dat fiindcă nu avea nici o şansă să câştige lupta cu patru bărbaţi vânjoşi. Trăsura se legăna periculos pe când străbătea străzile Londrei, trecând prin băltoace mari şi împroşcând cu apă în jur. Pe Laurel o apucă greaţa din cauza mişcării, precum şi a faptului că răpitorii lor puţeau.

Când Moody încercă să-i pună căluşul, îl muşcă de mână. El înjură şi îşi smuci braţul.
Trăsura se clătină când coti încă o dată, înclinându-se atât de mult pe dreapta, încât Laurel se gândi că aveau să se răstoarne. Vehiculul reuşi să evite un accident, dar pe ea o copleşi greaţa şi vărsă în poala lui Moody.
-Târfă împuţită! zbieră el, pregătindu-se să-i tragă un pumn.
- N-o lovi, Moody! se răsti Hardwick la el. Doar pu- ne-i căluşul şi ai mai multă grijă.
Laurel îşi întoarse brusc capul când Moody încercă să-i pună iar căluşul.
- Soţul meu va veni după noi, izbucni ea. Atunci o să vă pară foarte, foarte rău.
Hardwick îi râse în faţă.
- Poate va veni, dacă o să-şi dea vreodată seama ce s-a întâmplat. Dar asta-i foarte puţin probabil. Valetul tău este mort în noroi şi nimeni n-a văzut ce s-a întâmplat. Vom fi pe mare înainte ca filfizonul ăla tăntălău de băr- bată-tu să-şi dea seama că ai plecat. Probabil o să creadă că ai fugit cu un amant.

Naiba să-l ia, avea pe jumătate dreptate. Kirkland nu era filfizonul leneş pe care îl credea Hardwick, dar avea să dureze ceva până să fie observată absenţa lui Laurel şi a lui Violet, şi mult mai mult până să dea cineva de urma răpitorilor. Hardwick era cunoscut în Bristol drept un om periculos, dar cât timp avea să-i ia lui Kirkland să-şi dea seama că omul o urmărise pe Violet până la Londra?
Se cutremură când se gândi la ce i se întâmplase lui Martin. Nu avusese nici o şansă singur împotriva lui Hardwick şi a bătăuşilor lui, şi totuşi se luptase, iar asta îl costase viaţa.

Moody îi ordonă unuia dintre ceilalţi bărbaţi să o ţină pe Laurel de cap şi, de această dată, reuşi să-i pună căluşul în ciuda încercărilor ei de a se smuci. Gustul acru de vomă îi rămase în gură şi îi era greu să respire.
Se strădui să-şi alunge panica din ce în ce mai mare şi să îşi încetinească ritmul respiraţiei. Expiră încet. „Res-piră!" Kirkland era cel mai ingenios om pe care îl întâlnise vreodată, şi avea talente şi relaţii mai presus decât orice îşi putea imagina Hardwick.
Tot ce putea face era să se roage. Se pricepea la tot felul de rugăciuni: de recunoştinţă, pentru ajutor sau vindecare. In ultima săptămână, se rugase mai puţin ca de obicei, pentru că fusese aşa ocupată şi fericită, deşi spusese din inimă o rugăciune de mulţumire atunci când ea şi Kirkland se duseseră duminică împreună la biserica parohială.
Acum se ruga pentru putere, rezistenţă şi calm. Dacă se lăsa cuprinsă de groază, nu realiza nimic.
Cu Laurel înghesuită între Moody şi un altul dintre oamenii lui Hardwick, pe bancheta din spate, în faţa lui, căpitanul era liber s-o ia pe Violet în poala lui. Ea se zbătu şi scoase sunete înnebunite, în ciuda căluşului din gură, dar nu reuşi să i se opună.
Hardwick râse de împotrivirea ei.
-Dacă n-ar fi atâta lume în trăsura asta, te-aş silui chiar aici, dar fii pe pace, nu va trebui să aştepţi prea mult. Fă-te comodă.

“Iubire regăsită

O luă în braţe, strivindu-i sânii de pieptul lui. Violet rămase ţeapănă, iar în ochii ei de deasupra căluşului se citea suferinţa, furia şi deznădejdea. Laurel îi întâlni pri-virea şi încercă s-o încurajeze cum putea.

„Fii tare. Ai cre-dinţă. Cât timp suntem în viaţă, mai există speranţă."
Violet nu avea cum să ştie exact ce gândea Laurel, dar se mai linişti puţin. Cât timp erau în viaţă, mai exista speranţă. Laurel închise ochii şi se rugă pentru o minune.
capitolul 34
Laurel nu se afla de suficient timp în Londra ca să fi ajuns dincolo de West End, dar ştia că portul şi docurile erau departe, la est. Străbătuse întreaga Londră. Se simţea din ce în ce mai rău. Noroc că nu-i mai rămăsese nimic în stomac.
Violet era moale ca o păpuşă de cârpă. în cele din urmă, Hardwick obosise s-o mai ţină pe genunchi şi o înghesuise între el şi unul dintre bandiţii lui. Laurel ghici că fata se retrăsese în lumea ei, cât mai departe posibil de realitatea înconjurătoare.
Furtuna trecuse, lăsând în urmă un cer înnorat şi câţiva stropi de ploaie. Trăsura încetini pe măsură ce traficul devenea mai greoi, iar la un moment dat trebui să se oprească minute întregi din cauza unui accident. Căpitanul înjură şi bătu darabana pe coapsă în timp ce se uita pe fereastră. Dat fiind că nu se temea că e urmărit, trebuia ca nerăbdarea lui să aibă alt motiv. Poate voia să prindă fluxul?
într-un final, trăsura se opri de tot. Laurel auzi ţipetele pescăruşilor şi simţi diversele mirosuri de la ţărmul mării. Din nou panica ameninţa s-o lase fără suflare, pentru că, dacă ea şi Violet erau duse pe mare, se puteau considera condamnate.
Hardwick deschise portiera trăsurii şi sări jos. Pe fereastră, Laurel văzu cursul de apă pe care se aglomeraseră numeroase nave. Unele erau acostate la mal, altele

departe de ţărm, şi ambarcaţiuni mai mici navigau peste tot, în toate direcţiile.

- înfăşuraţi-le în ceva şi aduceţi-le la barcă! ordonă Hardwick. Oamenii lui scoaseră doi saci mototoliţi din- tr-un material aspru şi tot atâtea pături vechi, zdrenţuite. Unul din sacii plini de praf fu tras peste capul lui Laurel şi o pătură veche înfăşurată în jurul corpului ei, apoi legată. Pătura nu era legată strâns, dar îi imobiliza mâinile legate aproape de gât. Hardwick nu voia să ducă două captive pe vasul său în văzul lumii.

Laurel fu aruncată pe umărul cuiva şi scoasă din trăsură. Era foarte incomod pentru ea şi se ruga lui Dumnezeu ca acele contracţii din pântece să nu însemne că se întâmpla lucrul de care îi era cel mai frică!

Fu aruncată fără menajamente pe o suprafaţă curbă din lemn, în jurul căreia clipocea apa. O barcă. Violet fu azvârlită lângă ea. Laurel îşi dori să o îmbrăţişeze în semn de consolare, dar abia putea să respire, cu atât mai puţin să strângă în braţe o prietenă.

Apoi îşi dădu seama că mâinile îi erau suficient de sus cât să-şi scoată căluşul, şi nimeni nu va observa, căci avea sacul peste cap. Şi-l trase din gură şi luă câteva guri sănătoase de aer. Era mult zgomot în zona docurilor, aşa că nu prea avea rost să strige după ajutor, dar putea măcar să respire.

îi veni deodată alt gând. Ascunsă sub rochia ei de dimineaţă, era crucea bătută cu safire pe care i-o dăruise Kirkland, şi pe care o purta zilnic. O avea la gât şi acum. Deşi nu avea muchii tăioase, crucea era din metal tare. Eventual, o putea folosi ca pe un fel de unealtă.

Pe sub sacul legat lejer, reuşi să apuce crucea şi să rupă lanţul fin trăgând cu putere. Găsea alinare

strângând în mână simbolul credinţei sale, un dar de la soţul ei mult iubit.
O voce aspră strigă:
-Căpitane, vreo şase călăreţi vin în galop direct spre noi!
Cuvintele lui Hardwick „Desprinde barca de la chei!“ fură urmate de un limbaj atât de obscen, că ea nu înţelese

mare lucru, în schimb îi fu clară mârâitura lui: „Cum a ajuns ticălosul ăla aşa repede aici?!“
Venea Kirkland! Era sigură că el era.
Barca se depărtă de mal, legănându-se puternic. Simţea apa împroşcând-o, iar vâslele scârţâiau în locaşurile lor, căci ambarcaţiunea se deplasa în mare viteză.
Strânse în mâini crucea, simbol al speranţei şi mântuirii. Chiar dacă Hardwick avea un avans iniţial, tot mai trebuia să navigheze în jos pe fluviu până la Marea Nordului. Kirkland avea şanse să-l ajungă din urmă - şi, dat fiind că mai biruise sorţii potrivnici, Laurel voia să creadă că va reuşi şi de această dată. îşi stăpâni emoţia când îşi dădu seama că avea să fie mai greu şi mult mai periculos să atace un vas pe mare decât o trăsură. Kirkland şi oamenii lui şi-ar fi riscat viaţa dacă încercau. Şi dacă reuşeau să captureze vasul, Hardwick mai degrabă şi-ar fi omorât prizonierele decât să le predea. „Doamne sfinte, te implor, nu îngădui ca James să fie ucis încercând să mă salveze!"
Ca să uite acest gând înspăimântător, îşi cercetă legăturile de la mâini. Frânghia nu era prea groasă şi era întinsă pe alocuri, poate pentru că se înmuiase de la apa care o împroşcase cât stătuse pe fundul bărcii.

întoarse crucea şi începu să frece capătul mai lung de funie. Trebuia să stea într-o poziţie al naibii de incomodă, şi nu prea avea şanse să taie ceva, dar mişcarea repetată părea să întindă frânghia, slăbind legăturile.
Barca ajunse la vapor mult prea repede, căci se auzi cum zgâria coca vasului în timp ce era priponită acolo.
- Ia-o pe-asta! zbieră unul dintre oameni.
Nişte mâini grăbite o înhăţară pe Laurel şi o azvârliră prin aer. Trecu printr-o clipă de spaimă când se pomeni în aer, ştiind că, dacă va cădea în fluviu, se va îneca. Apoi fu smucită când alte braţe o prinseră şi o târâră pe punte exact ca pe un peşte tocmai scos din apă. în timp ce stătea întinsă acolo, udă, plină de vânătăi şi tremurând de frig, cineva o puse pe Violet lângă ea. Vocea lui Hardwick urlă de deasupra:

-încuiaţi-le pe târfele astea două în cabina mea până plecăm. Abia vom prinde fluxul.
Altă voce - oare a lui Moody? - spuse:
- Bine măcar că indivizii ăştia care ne urmăresc vor fi blocaţi aici ore întregi - până vine iar fluxul.
Laurel nu ştia prea multe despre navigaţie, dar asta nu-i suna bine. Punându-şi credinţa în Dumnezeu şi în Kirkland, începu din nou să umble la legături. Dacă nu reuşea să facă altceva, treaba asta măcar îi distrăgea atenţia de la nefericirea şi spaima ei.
Trecură câteva minute până să fie din nou ridicată şi aruncată pe umărul unui marinar. în timp ce o ducea, umărul lui osos se împingea în pântecele ei, făcând-o să se simtă şi mai nefericită.
Fu dată jos când ajunse sub punte, trecută din nişte mâini în altele, purtată pe un coridor îngust unde capul şi picioarele i se loviră de pereţi, apoi printr-o

uşă într-un spaţiu mai mare. Omul care o ducea întrebă:
- Unde să le punem?
Alt bărbat râse grosolan.
- în pat la căpitan, mai e vorbă? Poate vrea să le ia p-amândouă odată. După aia, cine ştie? Cre' că vrea să-şi păstreze cioroaica, da' poate ne-o lasă nouă p-a bălaie.
-Chiar îi contesă? întrebă omul care o ducea pe Laurel.
-Aşa se spune. Nu contează, toate au acelaşi lucru sub fuste.
După ce se mai auzi o dată râsul grosolan, Laurel fu aruncată în pat, pe moale, cu Violet între ea şi perete. Bărbaţii plecară. Se auzi cum era încuiată uşa. Timp de câteva momente, Laurel rămase întinsă acolo, recunos-cătoare pentru relativul confort al patului şi căldura corpului lui Violet, deşi acum îi era imposibil să nu bage în seamă durerile, vânătăile şi senzaţia de greaţă.
Pe puntea de deasupra, se strigau ordine, lemnul scâr-ţâia, se desfăceau velele, care erau ridicate pe catarge. Presupunea că aveau măcar un pic de timp până să se întoarcă Hardwick în cabina lui, aşa că spuse în şoaptă:

-Violet, pentru că mâinile îmi sunt aproape de faţă, am reuşit să-mi scot căluşul. Nu poţi să faci şi tu asta?
Violet îşi schimbă poziţia şi păru că se chinuia cu căluşul, apoi exclamă:
- Da' strâns l-a mai legat Hardwick! Expiră cu greu. Dar pot să respir acum.

Laurel îi era recunoscătoare lui Moody că nu-i legase căluşul mai strâns. Nu o considerase o ameninţare serioasă, şi pe bună dreptate.

- înainte să plecăm de pe mal, ai auzit călăreţii care se repezeau înspre Hardwick? Kirkland era în fruntea lor, sunt sigură.

- Dar el e pe ţărm, şi noi navigăm spre largul mării. Vocea lui Violet era întretăiată de suspine. E prea târziu. Nu mai poate să facă nimic.

- Se pare că are prieteni cu el şi, crede-mă, poate să facă foarte multe.

- Nu e suficient, spuse Violet întristată.

- Nu-mi subestima soţul.

Sacul de pe capul lui Laurel era lejer şi pătura de pe ea nu era legată prea strâns, ci doar cât să nu cadă. Aşa că reuşi să-şi ridice braţele şi să-şi scoată sacul de pe cap. Răsuflă uşurată. Ca să apreciezi văzul nu trebuia decât să fii lipsit de acest simţ pentru un timp. Deşi avea mâinile legate, reuşi să se răsucească şi să se aşeze pe marginea patului. Se uită prin cabină. Hardwick nu se zgârcea. Mobila era din mahon lustruit şi pe jos se aflau covoare turceşti foarte moi. La piciorul patului, un tub de alamă strălucitoare fusese pus pe un trepied, având capătul mai mare lângă un hublou. Un telescop.

- Staţi în capul oaselor? o întrebă Violet.

- Da, am reuşit să-mi dau jos sacul de pe cap. Mă uit prin jur după un lucru, orice ar fi, care ne-ar putea servi să ne eliberăm.

Din păcate, dat fiind că era o cabină de vapor, toate erau bine fixate. Nu se vedea nici un briceag pe biroul încastrat.

Dar legăturile de la mâini i se slăbiseră, categoric, după ce tot lărgise frânghia cu crucea. îşi relaxă muşchii

mâinii stângi cât de mult se putea şi încercă să o tragă uşor. îi luă ceva timp, se juli un pic, înjură cum n-o mai făcuse niciodată, dar, într-un final, îşi eliberă mâna stângă. După ce desfăcu şi celelalte legături, exclamă:
-Aleluia! Am mâinile libere acum, Violet! Hai să-ţi scot şi ţie sacul de pe cap şi să te dezleg.
Kirkland îşi opri calul în spume şi se uită stăruitor la barca legată de Jamaica Queen. Doamne sfinte, cele două pachete lunguieţe legate şi târâte la bord trebuiau să fie Laurel şi Violet, iar el nu putea să facă nimic, absolut nimic!
- Iisuse Hristoase! exclamă el, nefiind sigur dacă era
0 rugăciune sau un blestem. Mă întreb care dintre vasele astea poate fi închiriat mai repede ca să ne ducă după Hardwick.
- Fluxul va fi în curând împotriva noastră, zise Rob, tonul lui măsurat nereuşind să-i ascundă furia înăbuşită. Va fi greu să-i urmărim până nu creşte din nou nivelul apei.
- Nu neapărat, spuse Ashton, cu o răceală de moarte în voce. Kirkland, ţi-aminteşti că, înainte să vină ceilalţi, am vorbit puţin de ultima mea maşinărie infernală? N-am avut timpul necesar să-ţi spun că noul meu vapor cu aburi, Britannia, tocmai a sosit din Glasgow după ce
1 s-au făcut probele. E acostat în apropiere, mai jos pe fluviu, iar pescajul lui e destul de mic pentru a naviga pe Tamisa la reflux. Voiam să te invit într-o călătorie de probă săptămâna asta.
„Un vapor cu aburi! “ Kirkland întoarse capul.
- Prinde suficientă viteză pentru o urmărire?
- Da. Va prinde. Ashton luă hăţurile calului său obosit. în spatele lor, una din trăsuri se opri cu

zgomot, iar a doua nu era cu mult în urmă. Nu e decât un echipaj foarte mic la bord acum, dar, cu ajutorul oamenilor tăi, îi putem prinde pe ticăloşii ăştia.
Kirkland nu-şi amintea să-l fi auzit vreodată pe Ashton vorbind urât. El însuşi ar fi înjurat mai mult dacă ar fi ştiut cuvinte mai obscene.

- Du-ne acolo, Ashton, şi să mulţumim cerului pentru maşinăriile astea infernale.
- Apropo, zise Ashton, poate ai să crezi că-l recunoşti pe căpitanului vasului Britannia, dar, de fapt, nu e aşa.

Kirkland ridică din sprâncene, întrebându-se ce mister mai era şi acela. Dar nu conta. Din moment ce Ashton avea încredere în căpitan, lui îi era suficient.
Vasul Britannia părea scund şi ciudat printre corăbiile cu pânze şi catarge înalte, cu un coş voluminos şi o cârmă la pupa, dar pentru Kirkland era cea mai frumoasă navă pe care o văzuse vreodată. Vaporul cu aburi era amarat la un chei, nu ancorat în largul fluviului, aşa că fu întinsă o punte mobilă când marinarul de veghe îl zări pe Ashton apropiindu-se.
Ducele îi conduse la bord. Era la fel de ud şi de plin de noroi ca şi ceilalţi, dar vocea îi sună autoritar când îi dădu ordin căpitanului:

- Gordon, trebuie să urmărim un răpitor chiar acum. Sper că boilerele sunt încălzite.
- Desigur, spuse căpitanul scurt.

Bărbatul slab şi blond, cu tenul bronzat,^ încremeni când văzu cine era în spatele lui Ashton. Intr-adevăr, Kirkland îl recunoscu, şi era sigur că o făcuseră şi Rob, şi Randall. Căpitanul, pe care nu-l chema pe-atunci Gordon, fusese sigurul elev pe care Lady Agnes Westerfield îl considera un eşec. Kirkland tare ar fi vrut să ştie cum ajunsese „Gordon“ să lucreze pentru

Ashton, dar, pentru moment, asta nu era important. Tot ce conta era să fie competent.
-Una din cele două femei răpite e soţia mea, căpitane Gordon, spuse Kirkland, aşa că îţi voi fi în veci recunoscător dacă ne ajuţi s-o aducem acasă teafără şi nevătămată.
Gordon se relaxă când văzu că noua lui identitate fusese acceptată.
- Putem pleca în douăzeci de minute.
-Mai bine zece, interveni Ashton. McCarran este la bord?
-Nu, e pe uscat, în permisie.

-Atunci, eu sunt maşinistul-şef. Ashton îşi dădu jos haina frumos croită. Oamenilor care sunt cu mine li se pot da orice sarcini e nevoie. Câţiva au fost marinari şi majoritatea au experienţă în luptă. Dacă prindem Jamaica Queen până ajunge pe mare, vom avea şansa să câştigăm lupta pentru Lady Kirkland şi camerista ei.
- Să am suficientă viteză de la motoare, şi îi vom prin-de pe ticăloşi, spuse Gordon, ţâfnos. De îndată ce pornim, voi pune să fie pregătite cârligele de abordare.
Căpitanul se întoarse spre oamenii lui Kirkland în timp ce echipajul redus de pe Britannia se pregătea de plecare.
- Care dintre voi are pregătire de marinar? Când şase oameni, inclusiv Rob Carmichael, ridicară mâinile, continuă: Atunci vom avea treabă acum!
Pe când Gordon dădea ordine, Kirkland îi spuse lui Randall:
-întrucât asta pare să se transforme într-o operaţiune militară, tu vei comanda atacul la timpul potrivit. Presupun că planul e să navigăm pe Tamisa cu viteză

maximă, să ne prindem de Jamaica Queen cu cârligele de abordare şi să abordăm vasul până îşi dau ei seama ce se întâmplă, nu?
Randall încuviinţă din cap.
- E imposibil să nu bage de seamă că îi depăşeşte un vapor cu aburi, dar şi alte vase de felul ăsta mai fac probe pe Tamisa. Probabil că vom avea linii de transport fluvial şi maritim pentru asemenea vapoare în următorii câţiva ani. Hardwick nu va avea nici un motiv să creadă că e atacat până nu-i abordăm nava.
-N-aş crede că sunt în stare să încarce tunul şi să tragă prea repede, dar au sigur şi puşti la bord.
- Dar probabil sunt încuiate într-o ladă pentru arme. Majoritatea căpitanilor sunt precauţi pe bună dreptate când e vorba de accesul marinarilor la arme, spuse Rob Carmichael, venind la ei. Gordon n-are nevoie de mine pe punte, căci are destulă mână de lucru calificată, aşa că pot ajuta la elaborarea strategiei, în măsura în care aceasta este aplicabilă.

Motoarele cu abur începură să funcţioneze la parametri maximi şi Britannia se îndepărtă de chei şi alunecă în jos pe fluviu. Marea roată de la pupa se învârtea cu putere în apa întunecată pe când căpitanul cârmea vasul afară din bazinul portuar al Londrei.
Kirkland îl întrebă pe Rob:
- Cum te simţi să conduci o ceată de „piraţi*1 care va ataca vasul Jamaica Queen?
- Pare un leac minunat pentru viaţa liniştită a unui nobil sărăcit de la ţară, răspunse Rob cu o sclipire vicleană în ochi.
- Credeam că ai reuşit să-şi refaci moştenirea distrusă, zise Randall.

- De fapt, o ducem foarte bine, spuse Rob pe un ton menit să-l liniştească pe prietenul său. Ipotecile sunt sub control, Ashton mi-a dat unii dintre cei mai buni cai de rasă din Marea Britanie, iar investiţiile pe care le-am făcut în India valorează mai mult decât mă aşteptasem. Râse mânzeşte. Doar că mă simt sărac în comparaţie cu Ashton şi Kirkland.
-Dacă viaţa de nobil de la ţară devine prea plicticoasă, te poţi întoarce să lucrezi cu mine, îi sugeră Kirkland.
- Nu, mulţumesc! Agricultura se dovedeşte mai inte-resantă decât am crezut. Vocea lui Rob se înăspri. Dar sunt gata să fac dreptate. Oamenii ca Hardwick merită să fie exterminaţi.
-Aşa va fi, spuse repede Kirkland.
Britannia părăsise bazinul portuar al Londrei şi se îndrepta repede spre est, către estuarul Tamisei. Dacă pu-teau menţine această viteză, aveau să prindă din urmă Jamaica Queen cu mult înainte ca vasul să ajungă în Marea Nordului.
-Randall, e o presupunere corectă că oamenii lui Hardwick nu vor avea timp să pună mâna pe arme şi să tragă atunci când îi vom aborda?
-Probabil, dar nu-ţi risca niciodată viaţa pe baza unor „presupuneri corecte**, îl avertiză Randall. Nu ne putem asigura decât că oamenii noştri vor fi înarmaţi

şi pregătiţi de atac când vom aborda vasul, aşa că vom avea un avantaj. Acum e timpul să ne ocupăm de arme şi de cârlige.
Kirkland şi Rob îl însoţiră pe Randall. Kirkland nu dăduse niciodată o luptă programată după toate regulile, dar nu avea nevoie de această experienţă ca să ştie că e întotdeauna mai bine să fii pregătit pentru orice întâmplare neprevăzută.
„Fii tare, Laurel! Vin să te iau acasă!"

capitolul 35

Fiecare scârţâit al corăbiei o făcea pe Laurel să se uite cu teamă spre uşa cabinei, aşteptându-se să-l vadă sosind pe căpitanul Hardwick, dar până acum, nici urmă de el. Traficul aglomerat de pe fluviu probabil îi cerea căpi-tanului să fie pe punte până se mai linişteau lucrurile. După ce o dezlegă pe Violet, Laurel întrebă:

- Eşti rănită? Ai sânge în păr.

-Sunt lovită, dar cred că n-am nimic spart, şopti Violet. Cel mai tare mă dor capul şi glezna.

- Stai întinsă şi liniştită să te examinez.

-Să stau întinsă şi liniştită e specialitatea mea, zise Violet, încercând să facă o glumă galantă.

Se relaxă şi închise ochii cât timp o examină iute Laurel. Deşi fata fusese lovită mai mult decât Laurel, nu părea să aibă nimic grav. Glezna lui Violet era rău scrântită, dar nu fracturată. Deşi nu va putea să se mişte repede dacă aveau vreo şansă să fugă, un bandaj avea s-o ajute.

Căutând ceva să improvizeze un bandaj, Laurel găsi într-un sertar rufărie scumpă, frumos împăturită. Nişte batiste cu monogramă îi serviră să oprească sângele care curgea din capul lui Violet, unde avea o rană superficială. Cu două eşarfe îi imobiliză fetei glezna umflată.

-Mă duc să văd dacă pot să blochez uşa pentru ca Hardwick să nu intre aşa uşor. Dacă Kirkland vine după

noi, ceva timp în plus ne va spori şansele de a scăpa cu viaţă.

Violet deschise ochii, în care se citea efortul necesar să nu plângă de durere când i se bandaja glezna.

-Vedeţi dacă nu găsiţi şi nişte arme.
-Nu ştiu cum să încarc o puşcă sau să trag cu ea, o atenţionă Laurel.
Violet zâmbi, arătându-şi dinţii.
-Eu ştiu. Sau un cuţit. Ştiu să tai un porc, iar Hardwick e un porc.
Laurel îşi stăpâni cu fermitate greaţa.
- Să văd ce pot găsi.
Aproape toată mobila era prinsă bine în cabină, aşa că nimic nu putea fi mutat în faţa uşii. încercă să scotocească prin biroul lui, dar majoritatea sertarelor erau încuiate. In cel de sus erau un creion şi hârtie de scris, aşa că vârî creionul în broasca uşii, sperând că îi va fi mai greu lui Hardwick să intre.
în dulap găsi un halat lung de lână care o ajută să se încălzească. Deşi detesta ideea de a purta o haină a lui Hardwick, căldura era bună. O înveli cu pături pe Violet, care adormise, având faţa foarte palidă.
Laurel era istovită şi ar fi vrut să doarmă şi ea, dar nu suporta gândul de a fi vulnerabilă la întoarcerea lui Hardwick. îşi vârî crucea cu safire în corsaj, la loc sigur, şi măsură cabina cu pasul, căutând orice lucru care putea constitui o armă.
Luneta? îl scoase din suport cu multă grijă, dar era prea greu şi incomod să fie folosit pe post de bâtă eficientă. Celelalte obiecte nefixate erau prea uşoare pentru a fi folosite ca arme. Până şi scaunul rotitor de la birou era prins de podea cu piroane.
Cât timp avea să-i ia lui Kirkland să închirieze un vas pentru a porni în urmărirea corăbiei Jamaica Queen? Cel puţin două ceasuri şi apoi mai era şi problema fluxului. Ea nu ştia sigur cât dura să navighezi din Londra până în largul mării, dar avea presentimentul înnebunitor că era prea mult pentru ea şi Violet.
Se învârti prin cabină şi se rugă.

*
Era întuneric de-a binelea acum, dar cu destulă lumină de la stele şi luna palidă încât să vezi celelalte ambarcaţiuni de pe fluviu, deşi nu erau multe în timpul nopţii.
Kirkland stătea la prora vasului Britannia, mijindu-şi ochii să zărească Jamaica Queen de îndată ce se ivea. Rob şi Randall erau în dreapta lui, la fel de vigilenţi, deşi mai relaxaţi. Mai ales Randall arăta aşa cum trebuie în ajunul unei lupte. Calm, concentrat şi pregătit pentru orice.
Ashton mai trebuia să apară din sala maşinilor, unde storcea maximum de viteză posibilă din motoare, riscând să arunce în aer vaporul. Kirkland se dusese la prietenul său, în cămăruţa de dedesubt. Ash se distra de minune. Avusese întotdeauna o pasiune, deloc demnă de un duce, pentru maşinăriile mecanice, care nu avusese niciodată o importanţă mai vitală decât acum.
-Uite prada noastră. Rob arătă cu degetul chiar înainte să facă fluviul un cot. Este rapidă, dar noi suntem mai rapizi.
-Mult mai rapizi. Randall se retrase de la balustradă. E timpul să ne mobilizăm oamenii, să fie înarmaţi şi gata în orice clipă. Căpitanul are să tragă sirena aia groaznică a lui, de parcă tocmai am depăşi Jamaica Queen. Dar ne vom repezi la corabie, o vom aborda şi vom sări pe puntea ei. Puntea noastră principală e cu vreun metru mai sus, ceea ce constituie un avantaj. Este întotdeauna bine să fii mai sus decât inamicul.
- Eu o să mă duc sub punte să le găsesc pe captive cât mai repede cu putinţă, spuse Kirkland. Cred că sunt în- tr-una dintre cabine, cel mai probabil a lui Hardwick.
-Vin cu tine, zise Rhodes cu o voce hotărâtă.

-Vin şi eu după voi, odată ce cucerim puntea principală. Cu puţin noroc, ne putem mişca suficient de repede ca să nu facem prea multă vărsare de sânge.
-Puţin îmi pasă dacă îi omor pe toţi, izbucni Rhodes. Ticăloşii ăştia sunt şi negustori de sclavi, nu numai răpitori.

-N-ai omorât niciodată un om, Rhodes, nu-i aşa? îl întrebă Randall cu o voce blândă.
-Nu, recunoscu Rhodes, dar sunt gata so fac astă-seară.
-Să omori pe cineva e mai greu decât crezi, continuă Randall pe un ton scăzut. Aşa că ar fi bine să-ţi concentrezi impulsurile ucigaşe asupra celor care merită mai mult.
în ciuda tonului potolit, era ceva foarte tăios în cuvintele lui Randall. Rhodes trase adânc aer în piept.
- Ştiu că aveţi dreptate, domnule. Şi, dacă îi pot prinde la înghesuială pe Hardwick sau pe diavolul ăla cu cicatrice care o urmărea pe Violet, să fiu al naibii dacă no să-i fac să plătească pentru faptele lor.
-Poate va trebui să-ţi dispuţi onoarea asta cu Kirkland, zise Randall pe un ton sec. Dar, crede-mă, e mai bine să te concentrezi pe îndeplinirea misiunii noastre decât pe răzbunare. Prea multă emoţie poate fi periculoasă în luptă.
Se duse să-şi pregătească soldaţii, cu Rob Carmichael alături.
- Acum înţeleg mai bine de ce ai nevoie ca să fii sol-dat, îi spuse Rhodes lui Kirkland.
-O să fie o noapte instructivă pentru toată lumea, încuviinţă Kirkland.

- Faceţi lucrul ăsta de ani buni, nu-i aşa, domnule?
-Nu atacuri în toată regula, precum cel din seara asta, dar am fost în situaţii periculoase.
Kirkland rămase tăcut. Miza lui personală nu fusese niciodată mai mare ca în acel moment. Rhodes se uită lungja Jamaica Queen, pe care o depăşeau în viteză.
-Intr-adevăr instructivă. Până-n zori, vom fi mai înţelepţi sau morţi.
Kirkland spera să nu moară nici unul de-ai lor. Dar moartea era posibilă. Pentru el, nu era o problemă să-şi dea viaţa ca so salveze pe Laurel. Spera doar că nu va fie nevoie.
*

Căpitanul Gordon aduse în mod impecabil Britannia lângă Jamaica Queen, apoi o balansă cu putere în celălalt vas. Se izbiră unul de altul cu un impact care îi doborî din picioare pe jumătate dintre membrii echipajului de pe corabie, dar nici unul din vase nu fu afectat atât de tare încât să ia apă.
Kirkland şi oamenii lui aşteptau şi îşi adunaseră curajul pentru impact. Sunetul loviturii încă răsuna în aer când Randall zbieră:
-ACUM!
Cârligele de abordare zburară prin aer, trimise de marinari cu experienţă. Rob se afla printre ei, şi cârligul lui se înfipse în velatura corăbiei la prima aruncare. In câteva clipe, suficiente cârlige prinseseră cele două vase unul de altul. Soames, care era un majordom plin de demnitate, explicase că ţipetele descurajau inamicul, aşa că oamenii se aruncară peste balustrada corăbiei scoţând nişte sunete sălbatice, menite să îngheţe sângele în vine.

Deşi Kirkland era cunoscut pentru firea lui rezervată, se trezi strigând şi el „Pentru Laurel!“ ca un nebun, când ateriză pe puntea corăbiei Jamaica Queen, lângă Randall. Nu voia să ucidă, dar avea un pistol într-o mână şi un pumnal la şold, şi, în plus, cunoştea tehnica de a omorî pe cineva cu mâinile goale. Dacă era necesar.
Luaseră echipajul de pe Jamaica Queen prin surprindere. Marinarii ieşiră în fugă din bocaporturi pe puntea principală şi fură înconjuraţi de câţiva oameni ai lui Kirkland, înarmaţi cu puşti care puteau să facă găuri mari, urâte, în oricine se opunea. Câţiva ripostară cu înverşunare. Randall se năpusti cu toată forţa în încăierare şi doborî imediat doi oameni, în timp ce Rob îi apăra spatele şi împuşcă un bărbat care se repezise la Randall cu un cuţit.
Blestemând întunericul, Kirkland urmărea lupta. Unde naiba era Hardwick? Nu trebuia să fie pe punte pentru a-şi conduce oamenii? Poate că era, dar Kirkland nu-l găsea.

„Omul cu cicatrice pe faţă!“ Kirkland îl zări pe la mijlocul vasului. Probabil era ofiţer, căci striga nişte ordine şi încerca să-i adune pe marinari. El sigur ştia unde erau ţinute prizonierele. Kirkland traversă puntea în fugă, evitându-i pe marinarii care se încăierau, până ajunse la omul cu cicatrice, care zbiera ordine cu spatele la catargul cel mare. Kirkland trase singurul glonţ din pistolul său prin umărul bărbatului.
Omul cu cicatrice se răsuci şi căzu pe punte, urlând de durere. Kirkland îşi apăsă o cizmă pe pieptul lui şi îi puse vârful pumnalului la gât.
- Femeile! Unde sunt?

Omul cu cicatrice scuipă. Kirkland trasă o linie lungă pe gâtul ticălosului.
- Unde sunt femeile? Spune-mi şi te las să mai trăieşti puţin!
Cu faţa albă ca varul în contrast cu roşul sângelui, omul îngăimă:
- în cabina căpitanului, sub punte, la pupa.
Kirkland se pregătea să-l lovească în obraz cu patul pistolului său descărcat când apăru Rhodes, cu o tăietură sângerândă pe frunte.
-Ticălosule! mârâi Rhodes. Asta este pentru ce i-ai făcut lui Violet! exclamă împuşcându-l pe om în cap de aproape.
- Felicitări! îi zise Kirkland pe un ton sec, încărcân- du-şi repede pistolul. Acum poţi să spui că ai omorât un om.
Rhodes se aplecă peste victima sa, holbându-se la sânge şi la fragmentele de os sfărâmat. Furia i se prefăcu într-o groază imensă. Pentru el, era o noapte într-adevăr plină de învăţăminte.
Rhodes avea să-şi revină cu timpul, dar Kirkland nu avea vreme să aştepte. Cu pistolul reîncărcat în mână, se întoarse spre bocaportul de la pupa, prin care avea să ajungă jos, la cabina căpitanului - unde-l găsi pe unul dintre oamenii lui Hardwick cu pistolul îndreptat spre capul lui de la nici doi metri distanţă.

Kirkland era pe cale să se arunce pe-o parte şi să spere că glonţul nu-i va atinge nici o zonă vitală, când auzi o împuşcătură şi îşi văzu atacatorul căzând. Sângele îi ţâşni dintr-o rană de la tâmplă şi muri înainte să se prăbuşească pe punte.
Kirkland auzise pocnetul puternic al unei puşti, aşa că se răsuci pe călcâie, să vadă de unde venea. Căpitanul Gordon stătea pe puntea vasului Britannia, aproape

ascuns în norul de fum scos de puşca lui. îşi ţinea arma dreaptă între genunchi în timp ce o reîncărca repede. Când fumul se risipi, privirile li se întâlniră. Kirkland dădu din cap în chip de mulţumiri. Gordon îşi înclină capul, ironic. Tot ce fusese în trecut nu mai era important.
Apoi Kirkland o porni spre bocaportul prin care avea să ajungă jos, la cabina căpitanului, şi se rugă cerului ca soţia lui să fie teafără şi nevătămată.
Laurel aprinsese o lampă când se întunecase. Apoi găsise o sticlă cu puţin brandy de cea mai bună calitate. Ii dăduse cel mai mult lui Violet, să-i mai aline durerea, dar luase şi ea câteva înghiţituri. Pentru prima dată în viaţa ei, manifestă o oarecare înţelegere pentru omenii care beau prea mult.
Se plimba din nou încoace şi-ncolo prin cabină, când o izbitură puternică clătină corabia şi o azvârli pe Laurel pe podea. In timp ce umbrele aruncate de felinar pâlpâ- iau într-o agitaţie nebună în cabină, se uită în sus prin hublouri. Doamne, Dumnezeule, un alt vas se agăţase de partea stângă a corăbiei! De fapt, se lovea de Jamaica Queen, dând naştere unor scrâşnete groaznice, prevesti-toare de rău.
„Kirkland.11 Nu-şi putea închipui cum făcuse asta, dar reuşise cu siguranţă să găsească un vapor şi să urmărească vasul lui Hardwick cu o viteză care era omeneşte imposibilă.
Când se auziră strigăte şi împuşcături deasupra lor, Violet se trezi brusc. Arătând mai bine acum că se odih-nise, se ridică în capul oaselor.

- Ce se petrece?
-Kirkland ne-a ajuns din urmă, şi oamenii lui au abordat corabia ca nişte piraţi. Se auzi scrâşnetul

produs de frecarea dintre cele două vase. Nu ştiu cum Dumnezeu a făcut-o, dar a reuşit.
în ochii lui Violet se ivi un licăr de satisfacţie.
- I-aţi avertizat că va veni după noi. Sunt sigură că şi Jasper al meu e cu el.
Laurel încuviinţă din cap.
- Hardwick nu e genul de bărbat care să asculte de vorbele unei femei. E nebun.
încheieturile degetelor lui Violet se albiră de efort pe marginea patului, când îşi legănă picioarele şi se ridică şovăielnică.
-Glezna... e mai bine. Dacă trebuie să fug, cred că pot s-o fac.
- Cu ajutorul lui Dumnezeu, vom putea să stăm aici în siguranţă până se termină lupta.
Ţipetele şi împuşcăturile de deasupra se stinseră în curând. înfruntarea era pe terminate. Apoi uşa zăngăni, şi se auzi o cheie strecurându-se în broască. Hardwick încerca să descuie cabina. Laurel încremeni, cu privirea pironită pe uşă.
Creionul reuşise să blocheze broasca! De partea cea-laltă a uşii se auziră nişte înjurături obscene. Laurel îşi ţinu respiraţia. Dar încuietoarea nu avea cum să reziste prea mult timp...
Bum! Uşa zăngăni când căpitanul dădu tare cu piciorul în ea. Bum! Bum! BUM! Broasca se sparse şi uşa se deschise înăuntru. Hardwick se repezi în cabina lui ca un taur furios, trântind uşa inutilă acum după el.
Se holbă o clipă la prizonierele lui.
- Marinari tâmpiţi! Am zis doar să vă încuie aici, nu şi să vă dezlege. Dar n-are importanţă. Dat fiind că puteţi merge, o să-mi ia mai puţin timp să scap din cursa asta de şoareci.

Făcând trei paşi mari, ajunse la birou. Căpitanul descuie sertarele cu un pocnet puternic şi scoase două pistoale din sertarul de jos. Laurel îşi muşcă buza,

regretând că nu fusese în stare să-şi închipuie ce mecanism încuia biroul. Se îndoia că putea să omoare un om, însă Violet cu siguranţă şi-ar fi făcut mai puţine mustrări de conştiinţă.
Pe când verifica dacă armele lui erau încărcate, Hardwick mârâi:
- Pe voi, târfelor, o să vă iau ostatice ca să ies de aici. Dacă voi avea pistoalele îndreptate spre capetele voastre, mă vor lăsa să plec cu o barcă. O privi ţintă pe Violet. N-am avut timp să mă culc cu tine, dar, n-ai nici o grijă, o s-o fac cât de curând. Lăsând un pistol pe birou, făcu paşi mari până la pat şi o apucă pe Violet de mână. Uite ce te aşteaptă, târfo!
Tocmai îi ducea mâna fetei la vintrele lui când ea se smuci şi îl prinse de degetul mic. Cu ochii aruncând văpăi, Violet îi îndoi degetul în spate cu brutalitate.
Hardwick se trase înapoi, ţipând de şoc şi de durere:
-Afurisita dracu’!
Cu ferocitate, Violet şuieră:
-Tu vei arde pe veci în focul iadului, porc ticălos ce eşti!
Când Hardwick îşi ridică mâna grea s-o lovească, uşa fără încuietoare se deschise, trântindu-se de perete.
-Totul s-a terminat acum, Hardwick!
Vocea lui Kirkland era rece ca moartea când se năpusti pe uşă, scrutând cabina. Când o văzu pe Laurel, în ochi i se citi o imensă uşurare.
în clipa în care atenţia lui se îndrepta spre ea, Hardwick se răsuci şi ridică pistolul încărcat, ţintindu-l pe Kirkland în cap.

„Nuuuu!“ Cuprinsă de panică, lui Laurel i se păru că totul se desfăşura cu încetinitorul, ca într-un vis. De spaimă şi din instinct, înşfăcă luneta grea din alamă din suportul ei, de parcă ar fi fost uşoară ca o coadă de mătură, şi îi dădu cu ea în cap lui Hardwick cu toată puterea pe care o mai avea.
îi simţi oasele sfărâmându-se sub impactul loviturii, iar Hardwick scoase un singur sunet gâtuit înainte să

cadă pe o parte. Pistolul i se descărcă în tavan cu o bu- buitură asurzitoare în spaţiul restrâns.
Apoi se aşternu liniştea, şi nu se mai auzea decât zgomotul slab de frecare între vase. Laurel se uită îngrozită la Hardwick, ştiind că nimeni nu putea trăi cu gâtul răsucit în acel unghi nefiresc.
Omorâse un om. Laurel Herbert, cunoscută pentru blândeţea şi incapacitatea ei de a suci gâtul unui pui, care îşi încălcase jurămintele sfinte şi fugise când soţul ei ucisese, era ea însăşi o ucigaşă.
începu să tremure şi i se înmuiară genunchii. Apoi o înconjurară nişte braţe puternice, ocrotitoare.
- Doamne, Dumnezeule, Laurel, şopti Kirkland aproape ca rugăciunea unui suferind căruia i se aduce alinare. Mi-era teamă că te-am pierdut pentru totdeauna.
Ea îşi lipi faţa de a lui, încă tremurând. Parcă de foarte departe, auzi intrând un alt om. Rhodes strigă:
-Violet!
Iar Violet strigă:
-Jasper!
Laurel îi auzi pe cei doi apropiindu-se unul de celălalt, suspinând şi adresând cerului rugăciuni de mulţumire, dar nu se putea mişca să-şi salveze viaţa.
Salvase viaţa soţului ei - şi îşi incinerase sufletul.

capitolul 36

Deoarece Kirkland şi prietenii lui discutaseră deja toate posibilităţile, reuşiră să pună totul în ordine surprinzător de repede după ce capturaseră corabia Jamaica Queen. Obţinuseră cel mai bun rezultat cu putinţă. Ambele femei erau acum în siguranţă şi nu suferiseră vătămări fizice grave. Kirkland era sigur că fuseseră afectate atât mental, cât şi emoţional, dar Laurel şi Violet erau femei puternice. Supravieţuiseră şi aveau să se vindece.

Câţiva oameni de pe Britannia fuseseră răniţi, dar nici una dintre răni nu era gravă. Pe Jamaica Queen erau mai multe victime şi patru morţi: Hardwick, omul

cu cicatrice, care de dovedi a fi ofiţerul al doilea al vasu-lui, Moody, marinarul împuşcat de căpitanul Gordon şi o brută care repara pânzele şi care făcuse greşeala fatală de a încerca să-l înjunghie pe Rob Carmichael cu un ac gros şi enorm.

Secundul lui Hardwick susţinu că nu ştiuse nimic de răpire, fusese îngrozit să afle că două femei, din care una de viţă nobilă, fuseseră răpite, aşa că plănuise în secret să le ajute să fugă cu o barcă înainte de vărsarea Tamisei în mare. Kirkland îl considera un mincinos şi un turnător, dar dorinţa lui sinceră de a trece în tabăra cealaltă îl făcu folositor.

Rob şi Randall rămaseră pe Jamaica Queen cu suficienţi dintre oamenii lui Kirkland pentru a se asigura că membrii echipajului lui Hardwick se vor comporta bine. Aveau să cârmească vasul înapoi spre Londra.

Kirkland, Rhodes, doamnele lor şi membrii personalului de la Kirkland House care fuseseră răniţi se întoarseră în capitală cu Britannia. Cu Ashton în sala motoarelor şi Gordon la cârmă, reveniră în oraş cu o

viteză doar un pic mai mică decât aceea pe care o avuseseră în timpul urmăririi în josul fluviului. Ashton era foarte mulţumit de performanţa noului său vapor cu aburi.
Kirkland îşi petrecu majoritatea timpului cu Laurel în călătoria de întoarcere, lungit pe un pat dintr-o cabină, cu ea în braţe. Laurel părea încă şocată şi abia conştientă de prezenţa lui. Kirkland nu avea obiceiul să se roage, însă adresă rugi fierbinţi cerului pentru ca ea să îşi revină repede după câte îndurase.
Dar necazurile nu se terminaseră. Când ajunseră acasă în jurul prânzului, Laurel îşi puse o mână pe burtă, un spasm dureros aducându-i o grimasă pe chip.
-Te rog, şopti ea, roag-o pe Lady Julia să vină cât de repede poate.
Doamne sfinte, dacă pierdea sarcina? Acest gând îl îmbolnăvea, dar Kirkland bănuia că, având în vedere prin ce trecuse în acea zi, nu ar fi fost surprinzător.

- O aduc de-ndată, promise el, dar, mai întâi, hai să te bagi în pat.
Când o ridică în braţe, zări două-trei picături de sânge roşu-aprins pe pardoseala de marmură din sala de la intrare. Simţi un junghi cumplit în inimă. Pentru că mulţi servitori erau plecaţi, când strigă, nu apăru decât o slujnică. îi spuse scurt:
- Trimite-o imediat pe doamna Stratton sus, la apar-tamentul lui Lady Kirkland.
Apoi urcă scările cu soţia lui în braţe, fiecare pas răsunându-i în creier ca o lovitură de ciocan.
N-ar fi vrut deloc s-o lase, dar el o putea aduce pe Julia cel mai repede. în plus, trebuia să le asigure pe

Mariah şi pe Lady Julia că bărbaţii lor erau teferi şi nevătămaţi.
Până s-o pună pe Laurel în pat, doamna Stratton se năpusti în cameră, înspăimântată.
- Biata noastră stăpână! O să avem grijă de ea.
Kirkland sărută uşor obrazul palid al lui Laurel, apoi o porni spre grajduri, fără să-şi mai schimbe hainele murdare de noroi. Ar fi înhămat personal caii la cabrioletă, dar unul dintre grăjdarii care nu venise să ia parte la salvarea lui Laurel pentru că îşi pierduse un picior în război insistă s-o facă el. Kirkland se sprijini de zidul grajdului, într-o stare de prostraţie mai presus de extenuare.
Din fericire, era un drum scurt până la Ashton House. De îndată ce intră în casă, Mariah, Julia şi Sarah coborâră în fugă scara monumentală, împreună cu fiul adoptiv al lui Randall, Benjamin, şi fiica Iui Rob, Bree.
- Misiunea noastră a fost un succes deplin, spuse repede Kirkland, dându-şi seama că ar fi trebuit să ştie că familiile prietenilor săi se vor strânge împreună să se sprijine reciproc. Bărbaţii voştri nu sunt răniţi şi au contribuit din plin la salvarea lui Laurel şi a lui Violet.
în timp ce Benjamin chiuia de bucurie şi Bree o îmbrăţişa pe Sarah, Mariah spuse cu înflăcărare:
-Mulţumesc, Doamne! Laurel e într-adevăr bine? Şi Violet?

Kirkland încuviinţă din cap.
- Cu Ashton, care şi-a stricat hainele în sala motoa-relor de pe Britannia, am atins o viteză record în jos pe Tamisa. Am depăşit şi am abordat corabia răpitorilor, conduşi cu iscusinţă de Randall şi Rob. N-am avut răniţi grav printre ai noştri.
- Când se întorc acasă? întrebă Mariah.

-Ashton va fi aici cât de curând. Ne-a adus înapoi cu Britannia, dar a trebuit să închidă boilerele şi a mai avut nişte treburi de făcut înainte să părăsească vaporul. Randall se întoarce acasă mai târziu, dar tot azi, probabil pe seară, i se adresă apoi Juliei. El şi Rob Carmichael aduc înapoi corabia cu prizonieri. Trase adânc aer în piept. Sunt norocos că am asemenea prieteni.
-Ţi i-ai câştigat cu prisosinţă, James, spuse Julia încet, luându-l de umeri pe Benjamin. Dat fiind că, în ciuda celor întâmplate, Alex a supravieţuit, n-ar fi trebuit să-mi fac griji, dar e greu. Cum se simte Laurel?
Lui Kirkland i se încordară toţi muşchii feţei.
- Cred... cred că pierde sarcina. M-a trimis după tine. Trebuie să chem şi un doctor?
Lady Julia spuse pe un ton plin de compasiune:
- Nu dacă nu apar complicaţii, ceea ce e foarte impro-babil când sarcina e de numai câteva luni. Mă duc sus să-mi iau geanta cu ustensilele şi putem pleca imediat.
în timp ce Julia urca repede scările, Sarah spuse cu blândeţe:
-îmi pare rău, Kirkland. Dacă pot să vă ajut cu ceva...
El închise ochii, ştiind că nu se putea face nimic pentru copilul care nu avea să vină niciodată pe lume.
-Mulţumesc. Cât timp Laurel e bine... rosti el din ce în ce mai încet.
-Va fi bine, spuse Mariah cu fermitate. Julia e probabil cea mai bună moaşă din Anglia. Mi-a salvat viaţa când s-a născut Richard. Dar şi dumneata, domnule, ai nevoie să fii salvat. Sau, cel puţin, de multă odihnă. Strâmbă din nas. Şi o baie bună! __ ,

El zâmbi uşor, auzind-o. Ai încredere în Mariah că-ţi va însenina o zi mohorâtă!
-Am intenţia să dorm o zi întreagă odată ce ştiu că Laurel e bine.
-Vezi să nu uiţi, porunci ea.
Lady Julia cobora deja scările în mare grabă, cu o mână pe balustradă şi în cealaltă cu o geantă voluminoasă. El i-o luă şi o conduse la cabrioletă.
Când ajunseră la Kirkland House, el duse înapoi cabrioleta, iar Lady Julia intră imediat în casă. Când James se întoarse la Laurel, Julia îl aştepta deja afară din dormitor cu un diagnostic.
- E aşa cum m-am aşteptat, zise Julia, calmă. Era prea devreme să ştim dacă avea să fie băiat sau fetiţă. Faţă de cum sunt de obicei avorturile spontane, ăsta a fost uşor de suportat, aproape fără dureri. Laurel se simte bine, dar e foarte, foarte obosită. Nu vrea decât să doarmă. A spus că şi tu trebuie să faci la fel.
- Pot să dorm cu ea? Doar... s-o ţin în braţe?
Julia scutură din cap.
-Amândoi aveţi nevoie de odihnă şi de un somn bun, fără complicaţii. Cineva o să stea cu ea. Va mai fi obosită câteva zile, dar se va reface complet în două săptămâni. Julia ezită, apoi adăugă: Oricum, din punct de vedere fizic. A avut o perioadă dificilă. Ştiu că nu mai trebuie să-ţi spun să o menajezi.
Gura i se arcui într-un zâmbet trist.
-Voi face pe bărbatul neîndemânatic cât pot eu de bine. Presupun că nu e nici un motiv pentru care nu o pot vedea, doar să mă asigur că e bine, nu?
- Hai, intră, dar încet. Doarme acum.
El deschise uşa de la dormitorul ei şi o zări cu surprindere pe doamna Simond stând lângă patul lui Laurel. Ele deveniseră prietene bune, iar Badger venise cu ea. Motanul dormea la picioarele patului. Laurel se va bucura să-l vadă la trezire.

Kirkland se duse tiptil la patul ei şi văzu că fusese spălată şi îmbrăcată cu o cămaşă de noapte, cu părul

arămiu împletit într-o coadă. Stătea liniştită, părând foarte tânără. O sărută pe păr cu o gingăşie deosebită.
- Somn uşor, iubirea mea.
Când se îndreptă spre camera lui, îşi dădu seama că nu-şi amintea când mâncase ultima dată. Dar amorţeala care îi cuprinsese trupul şi sufletul îi tăiase şi pofta de mâncare. Întâi să doarmă. Când se va trezi, va avea des-tul timp să mănânce.
Era atât de amorţit, că abia reuşi să-şi scoată cizmele, în calitate de valet, Rhodes ar fi fost necăjit de starea în care se aflau, dar în starea sa de îndrăgostit, probabil că nu se gândea la prea multe, în afară de faptul că Violet se întorsese la el teafără şi nevătămată.
Kirkland îşi dădu jos haina, care era distrusă, şi eşarfa de la gât, a cărei stare nu-l interesa câtuşi de puţin. Apoi se târî în pat, luă perna în braţe pe post de substitut jalnic al lui Laurel şi dormi o zi şi-o noapte - în ciuda coşmarului recurent în care îşi pierdea soţia pentru totdeauna.
Abia se lumina de ziuă când Laurel se trezi în dimineaţa următoare. Stătea în pat şi se uita la culoarea baldachinului, din ce în ce mai intensă în odaia strălucind de razele soarelui. Din punct de vedere fizic, se simţea destul de bine. Contracţiile dispăruseră şi, cu toate că avea vânătăi pe tot corpul, când se gândea la starea în care fusese^pe Jamaica Queen, se simţea excepţional.
Doar că... îşi puse mâna pe abdomen, unde nu mai era acea rază de speranţă care îi luminase viaţa... Se simţea goală pe dinăuntru. Nevrednică. îşi dezamăgise soţul şi pe ea însăşi.

Şi omorâse un om. Nu cu sânge-rece, şi nu fără un motiv. Dar avea să-şi amintească pârâitul oaselor, în clipa când telescopul greu îi zdrobise capul victimei, câte zile mai avea de trăit.
Ca să alunge amintirea, se ridică în capul oaselor şi se uită prin odaia cunoscută. Doamna Statton dormea pe scaunul cel mai confortabil. Toţi avuseseră atâta grijă de ea. Şi totuşi...

Cuprinsă brusc de disperare, îşi dori să meargă acasă. Nu la reşedinţa asta fastuoasă care aparţinea lui Lady Kirkland, ci acasă în Bristol, la fratele şi la prietenii ei, unde era îmbrăcămintea ei simplă şi practică. La urma urmei, Lady Kirkland nu reuşise să se achite de prima datorie a unei femei nobile, aceea de a da neamului un moştenitor. Nu merita această reşedinţă grandioasă.
Fără să facă zgomot, ca să n-o trezească pe menajeră, se ridică şi merse tiptil în garderob. Ii luă doar câteva minute să îmbrace una dintre vechile ei rochii simple şi să arunce alte câteva articole într-o geantă. La urma urmei, cea mai mare parte a vieţii ei era la Bristol.
îşi puse geanta pe umăr şi se duse la parter şi apoi la grajduri. Cei din casă aveau să se trezească în curând, iar la grajduri era deja agitaţie. Rândaşii erau treji şi îşi beau ceaiul tare, ţesălau caii şi îşi povesteau unul altuia marea lor aventură când o salvaseră pe doamna lor şi pe frumuşica ei cameristă.
Grăjdarii rămaseră tăcuţi când o văzură apropiindu-se. Ea reuşi să le zâmbească, cu toate că nu i se părea real.
-Vă datorez mai mult decât pot spune vreodată. Mulţumesc.

Oamenii îi zâmbiră sfioşi şi părură foarte mândri de ei, aşa cum şi meritau. Apoi Laurel se adresă grăjdarului-şef:
- Poţi să înhami caii la trăsura cea mare? Plec acasă la Bristol.
-Vine şi lordul cu dumneavoastră ? întrebă grăjdarul cu îndoială în glas.
Ea scutură din cap.
-Nu, are o mulţime de făcut aici înainte să poată pleca undeva. Când eşti pirat pe Tamisa, trebuie să dai multe explicaţii.
Râseră amândoi la replica ei, apoi grăjdarul se duse să înhame caii la trăsură. în asta, ca şi în celelalte privinţe,

Kirkland îi făcuse viaţa foarte uşoară. Mare păcat că nu făcuse şi ea la fel pentru el.
capitolul 37
Când se trezi, după cel mai lung somn din viaţa lui, Kirkland îşi dădu seama că scurta lui carieră de soldat în marină care aborda un vas inamic îl costase mai multe lovituri şi vânătăi decât crezuse. Sună să i se aducă apă caldă pentru o baie, întrebându-se cine va veni, căci Rhodes şi Violet primiseră amândoi o săptămână liberă să se refacă. Rhodes intenţiona s-o ducă pe Violet în vizită la mama şi la sora lui şi apoi să-i arate unele locuri din Londra, dat fiind că până atunci fata nu putuse umbla fără griji prin oraş.
Cât timp aşteptă să vină apa caldă - trebuia neapărat să modernizeze instalaţiile, căci merita să investească pentru a obţine ce văzuse în casa lui Rob Carmichael - trecu în odaia lui Laurel. Patul era gol şi aranjat cu grijă, deci se trezise. Se simţea probabil mai bine. Când dădu să plece, văzu crucea ei cu safire pe măsuţa de toaletă. Lănţişorul lipsea. Se întrebă ce se

întâmplase cu el, dar nu era mare lucru, se putea înlocui oricând.
Luă crucea cu el şi se duse în odaia lui, unde apa caldă tocmai venise, iar Yarrow, unul dintre servitorii care aspira să devină valet, aştepta să-l bărbierească. Era o ocazie bună să vadă cât de îndemânatic era tânărul, dat fiind că Rhodes avea să devină spion în curând. Cu excepţia şocului pe care îl avusese după ce îl omorâse pe Moody, se achitase bine de sarcini în condiţii periculoase.
Spălat, bărbierit şi îmbrăcat în haine curate, Kirkland se simţi, dacă nu alt om, măcar unul în stare de funcţionare. îşi dădu seama şi că îi era o foame de lup şi cel mai simplu mod de a obţine mâncare era să meargă direct la sursă.

Când intră în bucătărie, doamna Simond îşi ridică privirea şi îi zâmbi cu chipul luminos. Dacă n-ar fi fost stăpânul ei, l-ar fi îmbrăţişat.
- Iată-vă, milord, şi-s sigură că vă e o foame de lup! Să vă fac o tigaie cu ouă, cârnaţi şi cartofi, aşa cum vă place?
-Ar fi grozav, alături de pâine prăjită, murături şi ceva cald de băut.
Pe când bucătăreasa dădea ordin unuia dintre ajutoarele ei să se ocupe de ceai şi pâine prăjită, Kirkland luă loc într-un scaun cu spătar la masa din lemn de brad, simţindu-se foarte mulţumit.
Badger îi sări în poală şi începu să toarcă, lăsând păr alb pe haina neagră a lui Kirkland şi păr negru pe cămaşa lui albă, fără să facă nici o deosebire. în timp ce scărpina felina pe cap, o întrebă pe bucătăreasă:
- Ştii cumva unde e Lady Kirkland acum?
-O, trebe’ să fi ajuns la jumătatea drumului spre Bristol! spuse ea, voioasă. Aţi dormit foarte mult,

stăpâne, nici nu e de mirare, aşa un erou ca domnia voastră! Ce de isprăvi mai povestesc oamenii, de când le-aţi salvat pe doamna şi pe tânăra Violet!
Mâna lui încremeni pe capul lui Badger. Laurel plecase. îl părăsise din nou, căci el ştia că asta nu era o simplă vizită la fratele ei. Căsnicia lor era încă o dată distrusă.
Nu, Laurel era distrusă. La fel se simţea şi el acum, când suferinţa îi inunda trupul.
„Respiră! “ Avu noroc că trupul îşi aminti până la urmă că trebuia să facă asta. Ii răspunse doamnei Simond într-un târziu:
- Prietenii m-au ajutat foarte mult.
-Voi toţi sunteţi eroi. Femeia puse o cană de ceai fierbinte în faţa lui, împreună cu pâinea proaspăt prăjită şi două castronaşe cu murături şi miere. Poate ajutaţi şi de intervenţia divină, aş zice.
El luă o gură de ceai fierbinte, simţind cum îl încălzeşte şi îi dă energie.
- Poate ai dreptate. Ducele de Ashton perfecţionează vapoare de ani întregi, dar faptul că am avut unul în apropiere şi gata de plecare a fost un adevărat miracol.

Mai avea nevoie de un miracol. în timp ce mânca micul dejun cald şi copios al doamnei Simond, mintea începu să i se limpezească. Cu zece ani în urmă o lăsase pe Laurel să fugă şi nu încercase so oprească, dar nu şi de această dată. Atunci fusese prea conştient de defectele lui. Nu crezuse că avea dreptul la iubire şi la fericire.
Deşi avea şi acum toate acele defecte, şi poate mai multe, ajunsese să-şi dea seama că, dacă doar cei fără defecte meritau să fie fericiţi, lumea ar fi un loc foarte mohorât. Se gândi la prietenii lui cei mai apropiaţi şi

la femeile remarcabile cu care se însuraseră. în toate cazu-rile, întemeierea unei căsnicii durabile nu fusese lucru uşor, însă prietenii lui dovediseră că era posibil. Laurel se schimbase, la fel şi el, situaţia se schimbase. Nu mai trebuiau să facă aceleaşi greşeli.
Azi era prea târziu să pornească spre Bristol. Dar, înainte să plece, avea să-i facă o vizită lui Lady Julia Randall.
Laurel găsea că e reconfortant să doarmă din nou în patul ei, cu Shadow alături. Chiar şi mai reconfortantă fusese îmbrăţişarea fratelui ei la întoarcere. Prima lui întrebare, după ce se cuibărise la pieptul lui, fusese:
- Ce a mai făcut Kirkland?
-Nimic, şoptise ea. Absolut nimic.
Cu o voce emoţionată, îi spusese lui Daniel toată po-vestea pe scurt. îi simţise durerea când auzise de pierderea sarcinii, dar cu înţelepciunea dobândită în ani întregi de practică medicală, nu îi spusese platitudini consolatoare. în schimb, o chemase pe Anne Wilson să o ajute să se bage în pat, apoi îi oferise surorii sale liniştea şi singurătatea după care tânjea.
Dormise toată noaptea şi cea mai mare parte din ziua următoare - un somn adânc, de om istovit peste măsură. Acum se făcuse noapte din nou, dar ea nu mai putea să doarmă. Bănuia că ar trebui să-i fie foame, dar nu mai avea poftă de mâncare. Poate trebuia să plângă, dar nu mai avea lacrimi.

Muzică. Doar muzica putea să exprime fără cuvinte chinul din sufletul ei.
Doar al muzicii farmec poate alina sentimentul rătăcirii,
şi poate linişti un suflet zbuciumat.

Erau versuri de William Congreve, se gândi ea. Avea sentimentul că se rătăcise, şi era, cu siguranţă, un suflet tulburat. Aprinse o lampă, apoi porni spre salonul de muzică.
Dar se temea că în această noapte nici măcar muzica nu avea să-i liniştească zbuciumul din suflet.

capitolul 38

Kirkland ajunse în Bristol după lăsarea întunericului. Era prea târziu pentru o vizită, chiar şi pentru un membru al familiei. Dar, la naiba cu manierele - n-avea să mai aştepte nici o clipă în plus s-o vadă pe Laurel.
Aşteptă atât de mult după ce bătu la uşa de la Herbert House, că era cât pe ce să se lase păgubaş. Apoi îi deschise Daniel, frânt de oboseală şi cu pete de sânge uscat pe cămaşă.
Daniel ridică din sprâncene când văzu cine era în pragul casei sale.
- M-am tot întrebat dacă ai să vii.
Se dădu deoparte ca să poată intra Kirkland în micul hol din faţă.
- Nu mai fac greşeala din trecut. Obosit, Kirkland intră în casă. Ai de gând să mă pedepseşti pentru durerea şi zbuciumul pe care i le-am pricinuit surorii tale?
- Bănuiala mea e că te pedepseşti destul singur, fără ajutorul meu, spuse Daniel cu mâhnire în glas. îmi pare foarte rău pentru pierderea ta, James.
- E o pierdere pentru noi toţi.
Daniel iubise întotdeauna copiii şi ar fi fost foarte încântat să aibă o nepoată sau un nepot, dar Kirkland se sili să nu se mai gândească la asta.

- Plănuieşti să fii un frate mai mare atât de protector, încât să nu-mi dai voie s-o văd pe Laurel? Nu te sfătuiesc.
- N-am dreptul să mă amestec în căsnicia ta.
Daniel ezită, apoi adăugă cu o sinceritate dureroasă: Am re-cunoscut că motivele mele nu au fost prea oneste. Da, eşti un diavol dificil şi nu neapărat omul pe l-aş fi ales de soţ pentru sora mea, dar eşti alegerea ei şi asta-i tot ce contează.
- Lucru pentru care n-am încetat niciodată să-i mul-ţumesc lui Dumnezeu. Laurel a fost cea mai mare bine-cuvântare a vieţii mele.
Kirkland şi-ar fi dorit să poată spune acelaşi lucru şi despre el, dar el nu era binecuvântarea nimănui.
- Când a plecat cu tine la Londra, absenţa ei a lăsat un mare gol în viaţa mea. Daniel făcu o grimasă. A fost cea mai bună prietenă şi colegă a mea ani întregi, dar nu era corect faţă de ea. Merită mai mult decât un frate cu mintea aiurea şi epuizat de atâta muncă.
Kirkland scutură din cap.
- Nu regreta ce aţi realizat aici. Cu siguranţă, Laurel nu are păreri de rău. Când părinţii au alungat-o, i-ai oferit dragoste şi sprijin, ca să nu mai pomenim de şansa de a-şi folosi darurile cum puţine femei reuşesc.
- Da, dar cred că locul ei este lângă tine. Daniel zâmbi, făcând haz de necaz. Va trebui să găsesc timp să-mi fac alţi prieteni.
-Eram prieteni buni pe vremuri, Daniel, zise Kirkland în şoaptă. Când m-a părăsit Laurel, am suferit de două ori mai mult, pentru că te-am pierdut şi pe tine în acelaşi timp. Crezi că mai putem fi prieteni din nou?
Daniel încremeni locului.
- N-am găsit niciodată pe cineva atât de bun ca tine cu care să discut teologie şi filosofie.

- Şi care să nu fie de acord cu tine în atât de multe privinţe. Kirkland zâmbi şi îi întinse mâna. Cred că încă îţi datorez o scrisoare în care să-ţi contrazic opiniile absurde despre Adam Smith şi cartea lui, Avuţia naţiunilor.

Faţa lui Daniel se destinse într-un zâmbet autentic şi îi strânse mâna lui Kirkland.
- Să ştii că tot greşeşti.
- Dovedeşte-o!
Daniel râse şi dădu drumul mâinii lui Kirkland.
-Voi începe să-mi adun argumentele. Dar nu acum - urmăreşte muzica.
Deschise uşa ce dădea spre casă şi, dinspre salonul de muzică se auzi o melodie tristă. Kirkland trase adânc aer în piept.
- Urează-mi noroc.
-Vă urez noroc amândurora. Sau, ca să fiu mai exact, mă rog pentru voi.
Daniel înclină din cap şi se întoarse la treburile sale. Kirkland urcă scările şi deschise încet uşa salonului de muzică. Laurel stătea pe banchetă, cu fustele înfoiate în jurul ei şi o lampă, în care flacăra pâlpâia încet, aşezată pe pianul Broadwood. îşi ridică privirea, dezvăluind ex-presia mâhnită de pe chipul său. Fără să pară surprinsă sau interesată de sosirea lui, continuă să cânte.
Kirkland se aşeză pe banchetă lângă ea, dar păstră distanţa dintre ei, dat fiind că ea nu părea că vrea să fie atinsă. Părea înspăimântător de retrasă, iar el nu ştia cum să ajungă la ea. începu cu muzica, deoarece aceasta era o parte integrantă din căsnicia lor.
-Ador cântul Gregorian, şi tu îl interpretezi extrem de frumos, dar e prea melancolic.

- Se potriveşte cu starea mea sufletească.
Degetele ei lungi scoaseră un acord de o jale sfâşietoare. Pentru că n-o scotea la capăt cu muzica, el îi puse întrebarea cea mai importantă:
-Te gândeşti să te întorci la Londra, sau te-ai mutat definitiv aici?
-Nu ştiu încă, răspunse ea pe un ton blând. Nu ştiu nimic în afară de faptul că am dat greş ca soţie şi ca femeie. Mi-am pierdut salvarea.
Suferinţa ei palpabilă îl spintecă precum un cuţit. Deşi se îndoia că vorbele pot alina o jale atât de adâncă, era dator să încerce.

-Am vorbit cu Julia înainte să plec din Londra. Ea spune că multe sarcini, poate una din patru sau cinci, se pierd în primele luni. Poate chiar mai multe. N-a fost nimic neobişnuit cu a ta. Julia crede că asta s-ar fi întâmplat şi dacă n-ai fi fost răpită de Hardwick.
-Nu are de unde să ştie. Nimeni nu are.
Laurel termină cântul şi îşi lăsă degetele să se plimbe încet pe claviatură. Rezultatul nu fu o piesă muzicală, ci doar note triste, disparate. încercând din nou s-o conso-leze, Kirkland îi spuse:
-Julia crede că nu există nici un motiv pentru care să nu ai alţi copii în viitor.
- Şi mie mi-a spus acelaşi lucru, zise Laurel, posomorâtă. Dar, dat fiind că nu am dat naştere unui copil în primul an de căsnicie şi acum am pierdut unul, nu cred că sunt făcută să fiu mamă. Sunt prea multe dezacorduri.
El îşi stăpâni emoţia.
- O căsnicie înseamnă mai mult decât procreare.
-A da, mai e vorba şi de moştenire. Mâinile îi rămaseră nemişcate pe claviatură. M-am gândit mult. N-ar fi greu de aranjat aparenţa unui adulter din partea mea,

în aşa fel încât să poţi divorţa şi apoi să-ţi iei o soţie mai fertilă.
El făcu ochii mari.
-Ce idee îngrozitoare! Divorţul e... de neconceput. Ai uitat jurămintele de care am vorbit? La bine şi la rău, până când moartea ne va despărţi.
Cu o voce de o tristeţe copleşitoare, Laurel îl întrebă:
- Chiar dacă nu-ţi pot da un moştenitor?
- N-am nevoie de nici un moştenitor! izbucni el. Mă doa- re-n cot de titlu! Nu-mi fac griji decât pentru tine. Vrei să creşti un copil? Mai mulţi copii? Există întotdeauna copii care au nevoie de un cămin. Orice copil vom creşte, va fi ca al nostru în toate privinţele. în cele din urmă, Laurel se uită la el.
-Nu te-ar deranja asta?
- Deloc. îşi puse încet mâna peste a ei, pe claviatură, degetele lui scoţând un acord grav. Dacă te am pe tine. Ca soţia mea în toate felurile. Am făcut eforturi

să ne refacem căsnicia şi cred că am făcut o treabă bună. Nu renunţa acum!
Ea înghiţi în sec, agitată.
- Nu ştiu cum să merg mai departe.
- Ceas de ceas. Zi de zi. Cu timpul, devine din ce în ce mai uşor să mergi înainte. Vocea i se crispă. Doar n-am stat zece ani singur ca să-mi găsesc altă femeie! în noaptea când ne-am întâlnit, am ştiut că te voi iubi toată viaţa mea. Mi-am spus că gândul acela era absurd, dar era adevărul adevărat. Tu eşti sufletul meu, Laurel. Fără tine, sunt un om gol pe dinăuntru, care nu are nimic de la viaţă în afară de responsabilităţi. îi strânse mâna mai tare. Vreau mai mult de-atât.

Detaşarea ei se risipi şi îşi trase mâna de sub a lui.
-Sunt o ucigaşă, James! L-am omorât pe Hardwick fără să mă gândesc o clipă. Vocea i se întretăie. Simt de parcă... pierderea copilului este pedeapsa pentru păcatele mele.
Puterea sentimentului de vină... o ştia prea bine.
-Aiureli! spuse el pe un tom calm. Ai fi preferat să mă omoare Hardwick pe mine? Totuşi, cred că viaţa mea e mai valoroasă decât a lui. Sper că şi tu gândeşti aşa.
- Bineînţeles, mă bucur că te-am salvat! Dar asta mă face oare mai puţin păcătoasă? „Să nu ucizi. “ îşi îngropă faţa în palme şi umerii i se cutremurară. Poate că aş fi reuşit să-l opresc în alt fel, fără să-l lovesc cu atâta forţă.
Vocea lui se calmă.
- Când ticăloşii flutură pistoale încărcate în jurul tău, cel mai bine e să păcătuieşti fiind puternic. încrede-te în instinctele tale, milady. Ai făcut ce a trebuit.
- Nu e vorba doar că am omorât un om, deşi e destul de rău şi asta. Nu ştiu cum mai pot să mă împac cu mine însămi. V-am pus pe tine şi pe prietenii tăi în primejdie de moarte.
-Am reuşit să vă salvăm pe tine şi pe Violet fără să avem pierderi, spuse Kirkland. Dar şi dacă nu am fi avut atâta noroc, toţi oamenii care au venit cu mine cunoşteau riscurile. Să acţionezi înseamnă să accepţi

şi consecinţele faptelor tale, şi toţi le-au acceptat. Când faci ce trebuie, îşi asumi adesea şi riscuri.
Ei i se puse un nod în gât.
- Mă bucur că nu au fost victime, dar tot sunt răspun-zătoare pentru moartea lui Martin. El nu făcea decât să-şi îndeplinească slujba, iar ei l-au omorât în faţa mea! N-a avut nici o şansă. închise ochii câteva

clipe. Ştiai că el şi una dintre fetele din casă aveau de gând să se căsă-torească? Şi acum e mort.
Bucuros că putea să-i dea o veste bună, Kirkland spuse:
- De fapt, Martin e în viaţă şi se simte destul de bine. După ce v-au luat pe tine şi Violet, el a traversat parcul clătinându-se şi a căzut plin de sânge la picioarele mele, spunându-mi tot ce ştia despre răpire. S-a comportat admirabil şi mă voi ocupa să fie generos răsplătit, alături de ceilalţi servitori ai mei care şi-au făcut datoria din plin.
Ea îşi ridică faţa.
- Martin n-a murit? Mulţumesc lui Dumnezeu!
-Trebuie să faci mai mult decât să-I mulţumeşti lui Dumnezeu, Laurel.
Kirkland scoase crucea cu safire dintr-un buzunar inte-rior. Avea un nou lănţişor fin din aur. I-o aşează în mână, apoi o luă de umeri cu un braţ şi o trase lângă el.
Kirkland continuă cu blândeţe în glas:
-Trebuie să-i cerem Domnului să ne ierte. Nu asta e treaba Lui? Să ierte omenirea imperfectă. Tu îi ierţi repede pe alţii şi le oferi bunăvoinţă. Fă la fel şi în cazul tău. Nu-şi putu stăpâni încordarea din voce. Te rog. Pentru că nu pot suporta să te pierd.
Pentru o clipă, ea deveni rigidă, iar el se temu că se va smulge din braţele lui. Apoi îşi desfăcu palma şi se uită la cruce. Safirele străluceau în lumina lămpii, aruncând scânteieri de un albastru celest.
întorcându-şi faţa spre umărul lui, ea începu să plângă încetişor, jelind durerea pierderii suferite. O înconjură şi cu celălalt braţ şi o trase mai aproape de inima lui.

Nu ar fi putut îndura lacrimile izvorâte din suferinţă dacă ea nu s-ar fi întors în cele din urmă spre el. Laurel simţea că se va frânge de durere. Cu mintea foarte limpede, admise: nu acceptase că James putea s-o iubească, pentru că nu se iubise niciodată pe sine. Oricât de mult ar fi încercat, nu fusese niciodată destul de bună pentru părinţii ei, iar această convingere adânc în-rădăcinată în lipsa ei de valoare o urmărise toată viaţa.
Laurel Herbert, sora cea sfântă a doctorului, fusese considerată un model de credinţă în comunitatea ei. îi venise uşor să dăruiască iubire, aşa că o oferea tuturor din preajma ei, atât din plăcerea de a dărui, cât şi ca un mod de a-şi compensa lipsa de valoare. însă nu fusese niciodată pe deplin în stare să accepte iubire, poate în afara celei a fratelui ei, care fusese crescut sub acelaşi acoperiş cu ea. Voise să-i dăruiască lui James un copil, un cadou suprem, căci nimic mai puţin n-ar fi fost de-ajuns în schimbul a tot ce îi dăduse el. Să aibă speranţa unui copil, apoi să dea greş, o distrusese.
Ştiindu-se lipsită de importanţă, nu ceruse niciodată iertare lui Dumnezeu. Credinţa pe care încercase să o pună în centrul vieţii sale era la fel de slabă şi de imperfectă ca şi restul fiinţei ei.
Şi totuşi, James o iubea oricum. Vorbele, vocea şi tandreţea cu care o îmbrăţişa o făceau să fie convinsă de asta. îşi dădu seama că, dincolo de pasiunea pentru muzică pe care o împărtăşeau, în adâncul fiinţei lor erau la fel: fiinţe cu defecte, imperfecte, care tânjeau după iubire şi se îndoiau că sunt vrednici de ea. Unde era iubire, era şi bunăvoinţă, îndurare şi iertare. Cu lacrimile pătând cămaşa soţului ei, începu să se roage Domnului să-i dea puterea de a se ierta pe sine. Să-şi accepte eşecurile, să aibă forţa de a face

lucrurile mai bine şi să-i poată dărui lui James fericirea pe care o merita.
O rază luminoasă de speranţă se ivi în mijlocul deznădejdii care o cuprinsese. I se opri răsuflarea când

o zări. Când inima ei ajunse la lumină, aceasta se revărsă în interiorul ei, formând râuri strălucitoare de căldură şi iertare care iluminau fiecare colţişor întunecat al sufletului ei pătat.
Lacrimile aproape i se opriră pe când contempla acest nou peisaj sufletesc. Da, pierduse copilul pe care îl dorise atât de mult şi suferinţa era mare, dar era o durere pe care femeile o suportaseră din timpuri imemoriale.
Omorâse un om, şi asta nu avea să uite niciodată, însă acel act violent fusese necesar, altfel şi-ar fi văzut soţul ucis sub ochii ei. Ea adusese pericolul reprezentat de Hardwick în viaţa soţului ei şi a prietenilor lui, dar nu putuse să asiste impasibilă la ce i se întâmplase lui Violet în acea zi la Bristol.
„Să acţionezi înseamnă să accepţi consecinţele faptelor tale.“ Făcuse ce trebuia în acea zi la Bristol şi, deşi consecinţele fuseseră îngrozitoare, în cele din urmă, binele triumfase, Pentru asta, îi mulţumea din suflet Domnului.
îşi ridică faţa brăzdată de lacrimi şi privi în adâncurile albastre ale ochilor soţului ei, care văzuseră atâtea.
-Ţi-am spus în ultimul timp cât de mult te iubesc? Nu eşti doar mai puternic, mai bogat şi mai arătos decât mine, dar şi mai înţelept. Nu cred c-am să înţeleg vreodată de ce mă iubeşti, dar, de azi înainte, no să mă mai întreb. Pur şi simplu, îţi voi accepta dragostea, ca pe cel mai mare dar pe care mi l-a făcut viaţa.
- Nu ştii de ce? Datorită căldurii tale sufleteşti, milady, spuse el şi un zâmbet îi lumină faţa, alungând

durerea şi aleanul. Căldura nesfârşită, binecuvântată pe care o răspândeşti oriunde te duci. Prezenţa ta îi face pe toţi din jurul tău mai buni şi mai fericiţi. Zâmbetul îi deveni trist. înflăcărarea iubirii mele dovedeşte cât de mult îşi doreşte această căldură sufletul meu rece şi întunecat.
-Atunci va fi o plăcere pentru mine să te încălzesc zi şi noapte. Noua lumină din sufletul ei îi permise să-i adauge, cu uşoară ironie: Va mai trebui să aştepţi un pic, dar nu prea mult, până să-ţi încălzesc nopţile, îţi promit.

Iubire regăsită
285
Ea îşi dădu capul pe spate şi îi dărui un sărut care îi promitea că aşa va fi mereu.
-împreună vom face destulă căldură să aprindem focul în toate nopţile din viaţa noastră.
O sărută şi el, cuprinzându cu braţele lui puternice.
- La bine şi la rău, până când moartea ne va despărţi. Tu eşti tot ce mi-am dorit, vreodată, iubirea mea.
Şi era destul. El îi era suficient Pentru totdeauna.

epilog
Londra
Casa răsuna de muzică. Kirkland zâmbi când intră pe uşă şi auzi muzica duioasă cântată de Laurel revărsându-se în valuri pe scări. Fiindcă şi servitorilor le plăcea s-o asculte, lăsase deschisă uşa de la salonul de muzică, aşa că sunetele se răspândeau în toată casa. Primul lucru pe care îl făcu Kirkland fu să-i dea pălăria lui Soames, acum din nou majordom, deşi bărbatul mai în vârstă se bucurase de scurta lui

întoarcere în timp la zilele în care fusese sergent-major. Următorul lucru fu să se ia după muzică.
Se opri în pragul uşii de la salonul de muzică. îi plăcuse întotdeauna să se uite la Laurel, şi niciodată mai mult ca atunci când crea armonii vrăjite la pian. Astăzi purta o rochie strălucitoare în nuanţe de violet şi roz, mătasea revărsându-se în falduri în jurul ei. Era cu siguranţă cea mai frumoasă fiinţă creată de Dumnezeu pe pământ.
Simţindu-i prezenţa, ea îşi ridică privirea şi îi dărui zâmbetul care era atât de special pentru el, acela plin de nesfârşită căldură, iubire şi înţelegere.
în luna de când se întorseseră de la Bristol, căsnicia lor intrase într-o nouă etapă. Pasiunea era stăvilită pentru că nu-şi reluaseră încă relaţiile conjugale. Amândoi, mai ales Laurel, voiau să lase să treacă un timp între marile necazuri care aproape le distruseseră căsnicia şi viitorul pe care şi-l făureau împreună. Noaptea, dormeau în acelaşi pat şi stăteau de vorbă, ţinându-se de mână şi purtând haine de noapte, pentru că pielea goală era prea ispititoare. Discutând mult, începuseră să se înţeleagă mult mai bine unul pe celălalt. El îi vorbi de greşelile pe care

le făcuse, de succesele sale şi de situaţiile lipsite de noroc în care nu existaseră soluţii satisfăcătoare. Emoţionată, Laurel îi destăinui că îşi petrecuse toată viaţa străduindu-se să fie bună, dar simţind în adâncul sufletului ei că nu va putea să fie niciodată destul de bună. Când rămaseră fără cuvinte, adormiră atingându-se mereu şi foindu-se toată noaptea.
Laura era atât de frumoasă, încât Kirkland spera că în curând vor uita suficient trecutul de dragul viitorului ca să poată fi uniţi în toată puterea cuvântului. Dar avea să aştepte cât era necesar pentru ca Laurel să fie

pe deplin vindecată şi pregătită pentru asta. La urma urmei, aşteptase deja zece ani.
El zâmbi când se apropie de ea.
-Bucăţile tale preferate din Mozart, allegro şi chiar vivace. Cred că eşti fericită, draga mea.
- Da! Laurel îi luă mâna şi îl trase pe bancheta de la pian, lângă ea. Puţin spus, James. Stai aici lângă mine, să cântăm împreună.
El făcu întocmai, iar faptul că împărţeau claviatura era o metaforă reuşită pentru câte aveau în comun acum că ea îşi deschisese sufletul în faţa lui. După ce terminară una dintre piesele lor preferate de Vivaldi, Laurel se întoarse spre el, cu ochii în nuanţe schimbătoare strălucindu-i.
- Lady Julia a fost în vizită azi, mai devreme, şi am avut o discuţie dintre cele mai interesante, spuse ea cu sfială. I-am zis că, deşi am pierdut sarcina, încă mă simt gravidă, ceea ce e absurd. Apoi am început să-i explic. Tu ai observat?
El ridică din sprâncene.
- Nu te-am văzut destul ca să remarc aşa ceva.
Laurel roşi.
-Pentru că în ultima lună nu am fost cu totul… soţ şi soţie, pare imposibil să fi rămas grea din nou, iar alte posibilităţi sunt întru câtva alarmante. Aşa că Julia m-a examinat şi mi-a spus că nu sunt însărcinată din nou, ci mai am un copil în pântece!

El făcu ochii mari.

- Dar nu ai pierdut sarcina?
- Ba da, dar Julia mi-a zis că a mai întâlnit câteva ca-zuri ca al meu, în care femeia pierde sarcina în primele luni, dar continuă să fie gravidă. Laurel îi luă mâna şi i-o aşează pe burta ei, care era intr-adevăr

bombată. Ea crede că a fost probabil vorba de gemeni, iar unul din ei nu a fost destul de puternic să supravieţuiască. Aşa că l-am pierdut. în astfel de cazuri, copilul mai puternic supravieţuieşte şi se naşte normal şi sănătos. Şi Julia a spus că exact asta mi s-a întâmplat şi mie!
El se uită la ea, nevenindu-i să creadă. Totuşi, părea să fie adevărat şi real.
-Credeam că am avut deja porţia noastră de miracole.
Ea închise ochii, ţinându-i mâna pe pântecele ei.
- Când mi-am dat seama pentru prima oară că sunt însărcinată, am fost şocată, uimită şi încântată, dar... şo-văielnică. De parcă era ceva în neregulă. Când am pier-dut sarcina, părea aproape inevitabil. Deschise ochii. Dar acum totul pare în regulă. încă îmi jelesc copilul pierdut, dar mai am unul în mine, un copil mai puternic care e un adevărat miracol.
El o luă în braţe, simţind căldura şi puterea feminină care dădeau sens vieţii lui.
- Sunt binecuvântat, şopti el. îmi vine să te ridic în braţe şi să te învârt, dar nu îndrăznesc, ca nu cumva să-ţi fac rău. Aşa că doar te voi săruta.
Ceea ce şi făcu, cu pasiune, entuziasm şi bucurie. Când sărutul se termină, astfel încât să poată amândoi respira, Laurel se ridică, îi luă mâinile şi începu să cânte.
O, vin lunile de vară,
Şi copacii se împodobesc cu flori înmiresmate,
Şi cimbrul sălbatic de la munte Creşte pe lângă busuiocul înflorit.
Recunoscând cântecul popular scoţian, Kirkland i se alătură, rostind „mândruţo“ acolo unde ea spunea „flăcăule“.

Mergem, mândruţo, mergem?

Şi wm merge cu toţii împreună Să culegem cimbru sălbatic de pe munte,
In jurul busuiocului înflorit.
Mergem, mândruţo, mergem?
Când se terminară versurile, Laurel spuse cu sfială:
- I-am mai pus Juliei şi alte întrebări. No să mă sparg în bucăţele, iubirea mea. Şi nu avem ceva minunat de sărbătorit?
Punând piciorul în prag, Kirkland o întrebă:
- Eşti sigură că no să ţi se întâmple nimic rău?
Zâmbetul ei deveni ironic.
-Julia spune că, în general, femeile gravide se poartă în două feluri: fie nu vor ca soţul să le atingă, fie vor să le mângâie tot timpul. Ghiceşte cum sunt eu!
Râzând, el nu mai opuse rezistenţă şi o lăsă să-l tragă spre dormitorul lor.
- Ţi-am mai spus în ultimul timp ce mult te iubesc?
- Nu de când ai plecat azi-dimineaţă. Ea se uită peste umăr, cu un zâmbet care ar fi putut lumina Londra în cea mai neagră noapte a anului. Şi eu te iubesc, James. Chiar mai mult decât ieri, dar nu la fel de mult ca mâine.
Ajunseseră în dormitorul lor, aşa că el închise uşa şi o luă pe Laurel în braţe. In viitor, vor avea parte atât de necazuri, cât şi de bucurii, căci şi suferinţa face parte din viaţă. Dar ştia acum că nimic, absolut nimic nu-i va mai despărţi. Legăturile dintre ei se căliseră în foc pentru totdeauna.
Şi astăzi... astăzi era o zi fericită.

nota autoarei
Vreau să declar în mod oficial că nu am inventat sindromul geamănului dispărut în scopuri artistice. Mi-a pomenit de acest sindrom o prietenă, scriitoare şi asistentă medicală cu mulţi ani de experienţă. Am

început să mă interesez şi am găsit un site cu postări ale unor femei care pierduseră un copil în primele luni de sarcină, iar apoi avuseseră un bebeluş sănătos. Tehnologia modernă face fenomenul mai uşor de înţeles, dar cred că o moaşă experimentată l-ar fi putut deduce chiar şi pe timpul când nu apăruse ecograful.
Comerţul cu sclavi a fost interzis de parlamentul britanic şi de congresul american în 1807. In 1808, Marina Regală a poziţionat o escadră în Africa de Vest pentru a-i opri pe negustorii de sclavi să ţină sub control coasta acestei părţi a continentului. Deşi escadra a avut iniţial două vase mici, în perioada de maxim avânt cuprindea o şesime din toate forţele navale.
începând din 1820, Marina Statelor Unite s-a alăturat eforturilor britanice de a opri acest comerţ. Escadra din Africa de Vest a capturat 1 600 de vase cu sclavi şi a eliberat aproximativ 150 000 de africani între 1808 şi 1860, deci trebuie să fi existat oameni ca James Kirkland care să-i sprijine activitatea.
în 1815 , curse regulate de vapoare cu aburi au început să circule de-a lungul Tamisei la Londra, aşa că Ashton nu era singurul care testa asemenea vase în acea vreme.
Sunt cât se poate de sigură că Violet Herbert Rhodes şi-a terminat cartea, Secretele cameristei unei lady, şi că aceasta a ajuns un bestseller!

.
.

mulţumiri
Prietenei mele, autoare ca mine şi asistentă la Urgenţă, Laurie Kingery, pentru informaţii medicale preţioase!

Şi, desigur, pentru Cauldron şi Wenches, precum şi excelentului meu agent, Robin Rue.

în colecţia CĂRŢI ROMANTICE vor mai apărea:
Nora Roberts
KefugiuC
Reece Gilmore este pe fugă, luptându-se cu disperare să facă faţă atacurilor de panică şi coşmarurilor care o bântuie. Nu intenţionează să rămână în orăşelul Angel’s Fist mai mult decât este nevoie, în ciuda locuitorilor prietenoşi şi a irezistibilei atracţii pe care o simte faţă de scriitorul Brody. Dar, când o serie de evenimente ameninţătoare dovedesc că cineva vrea să o înlăture, Reece îşi pune încrederea în Brody pentru a afla adevărul înainte de a fi prea târziu.
Sidney Sheldon Qngeruf întunencufm
Detectivul Danny McGuire nu poate uita chipul frumoasei Angela Jakes şi coşmarul pe care aceasta l-a îndurat în noaptea morţii soţului ei, multimilionarul Andrew Jakes. Zece ani mai târziu, cazul este nerezolvat, dar întâlnirea lui Danny cu fiul vitreg al lui Jakes, care este îndrăgostit de o superbă văduvă, readuce la viaţă misterele trecutului...

în aceeaşi colecţie au apărut:
1. Danielle Steel, 0 femeie împlinită
2. Danielle Steel, Cu fiecare zi
3. Nora Roberts, Vis în alb
4. Nora Roberts, Parfumul iubirii
5. Nora Roberts, Trăieşte clipa
6. Nora Roberts, Fericiţi pentru totdeauna
7. Danielle Steel, Legături de familie

8. Danielle Steel, Moştenirea
9. Danielle Steel, Misterele dragostei
10. Danielle Steel, Strada Charles 44
11. Nora Roberts, Comori tăinuite
12. Barbara Delinsky, Evadarea
13. Jackie Collins, Celebritate
14. Danielle Steel, Luminile Sudului
15. Mary Jo Putney, O nouă viaţă
16. Maryjo Putney, Umbrele trecutului
17. Maryjo Putney, Pasiune şi onoare
18. Danielle Steel, Petrecerea
19. Eloise James, Un sărut la miezul nopţii
20. Eloise James, Atingerea dragostei
21. Sandra Brown, Dulce mânie
22. Sandra Brown, Confruntarea
23. Jackie Collins, Zeiţa răzbunării
24. Sandra Brown, Sărutul ispitei

25. Danielle Steel, Conacul
26. Sandra Brown, Furtună în paradis
27. Danielle Steel, îngerul păzitor
28. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 1
29. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 2
30. Fem Michaels, Un Crăciun de neuitat
31. Fern Michaels, O dorinţă de Crăciun
32. Joanna Trollope, Nurorile
33. Joanna Trollope, O altă familie
34. Maryjo Putney, O iubire imposibilă - voi. 1
35. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 2
36. Jo Beverley, Mireasă fără voie
37. Pamela Morsi, O femeie de succes
38. Danielle Steel, Miracolul
39. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 1
40. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 2
41. Maryjo Putney, Compromisul inimii
42. Nancy Thayer, Paşi pe nisip

43. Amanda Quick, Alchimia dragostei
44. Ellen Maister, Vieţi paralele
45. Amanda Quick, Tainele trecutului
46. Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
47. Amanda Scott, Regele furtunilor
48. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 2
50. Jo Beverley, Fericire periculoasă
51. Diane Chamberlain, înainte de furtună
52. Danielle Steel, Două vieţi
53. Maryjo Putney, Dansul pasiunii
54. Elin Hilderbrand, Insula

55. Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
56. Sarah Jio, Anotimpul regăsirii
57. Nora Roberts, Visuri împlinite
58. Luanne Rice, Barca de argint
59. Mary Jo Putney, Taina contesei
60. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi
61. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi
62. Danielle Steel, Vârstele dragostei
63. Loretta Chase, Seducţie
64. Judy Astley, Iubiri clandestine
65. Amanda Quick, Nesocotita
66. Ulrika Jonsson, Suflete regăsite
67. Danielle Steel, Hotel Venclome
68. Anne Golon, Angelica. Marchiza îngerilor
69. Nora Roberts, Imblânzitoarea de suflete
70. Elizabeth Noble, Iubiri de altădată
71. Amanda Quick, Scandal
72. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 1
73. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 2
74. Anne Golon, Angelica. Logodnica vândută
75. Fem Michaels, Noi începuturi
76. Amanda Quick, O relaţie periculoasă
77. Elizabeth Noble, Scrisori pentru fiicele mele

78. Nora Roberts, Treptele iubirii
79. Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă
80. Danielle Steel, Ecouri
81. Anne Golon, Angelica. Serbări regale
82. Helen Warner, Invitaţie la nuntă
83. Jill Shalvis, Irezistibil
84. Amanda Quick, Legământul iubirii

85. Nora Roberts, Paşi spre fericire
86. Luanne Rice, L/n albastru infinit
87. Danielle Steel, Surprizele vieţii
88. Amanda Quick, Dorinţa
89. Lisa Jewell, Petrecerea lui Ralph
90. Mary Jo Putney, Când dragostea te schimbă
91. Helen Simonson, Ultima cucerire
92. Fern Michaels, In căutarea fericirii
93. Julia Quinn, Eloisa James, Patru nunţi şi o moştenire
94. Rebecca Chance, Fete rele - vol.l
95. Rebecca Chance, Fete rele - vol.2
96. Ana Damian, Scenariu pentru dragoste
97. Mary Jo Putney, Călătorie spre iubire
98. Jane Lovering, Muzica inimii
99. Lisa Jackson, Iubire vinovată
100. Beth Kendrick, Greşeli din dragoste
101. Danielle Steel, Dincolo de aparenţe
102. Nora Roberts, Iubire peste timp
103. Kristin Hannah, A doua şansă
104. Julia Quinn, Eloisa James, Aleasa inimii
105. Nora Roberts, Martora
106. Nancy Thayer, Vara iubirii regăsite
107. Mary Jo Putney, Curcubeie sfărâmate
108. Amanda Quick, O aventură de-o noapte
109. Eileen Goudge, Chipurile dragostei
110. Mary Jo Putney, Râul de foc
111. Amanda Quick, Şarada iubirii

112. Amanda Quick, Frumoasa şi Bestia
113. Judy Duarte, Legături miraculoase
114. Amanda Quick, Misterul Afroditei

115. Joanna Trollope, O pasiune interzisă
116. Amanda Quick, Rendez-vous la miezul nopţii
117. Maryjo Putney, îmblânzirea unui rebel
118. Amanda Quick, Capcanele iubirii
119. Maryjo Putney, Aventurile unei lady
120. Jackie Collins, Jocuri periculoase
121. David Nicholls, O zi
122. Julie Maxwell, Faţetele dragostei
123. Amanda Quick, O pradă uşoară
124. Maryjo Putney, Daruri periculoase
125. Mary Jo Putney, O alegere dificilă
126. Jojo Moyes, Jertfa iubirii
127. Maryjo Putney, Caruselul inimilor
128. Barbara Taylor, Bradford, Puterea dragostei
129. Mary Jo Putney, Mătase şi umbre
130. Nora Roberts, îndrăzneşte să visezi
131. Elizabeth Naughton, Aşteaptă-mă
132. Nora Roberts, Păstrează-ţi visul
133. Maryjo Putney, Săruturi furate
134. Barbara Cartland, Triumful dragostei
135. Maryjo Putney, Mătase şi secrete
136. Barbara Cartland, întoarcerea în paradis
137. Amanda Quick, Un sărut periculos
138. Nora Roberts, Cântecul de sirenă
139. Amanda Quick, Secretele nopfii
140. Mary Jo Putney, Văluri de mătase
141. Barbara Cardand, Pe aripile iubirii
142. Nora Roberts, Gdseşte-ţi visul
143. Amanda Quick, Logodnică de împrumut
144. Jo Beverley, Dulcele păcat al iubirii

145. Nora Roberts, Magia destinului

146. Amanda Quick, Atracţie periculoasă
147. Eloisa James, Jocul dragostei
148. Nora Roberts, Magia umbrei
149. Margot Berwin, Aroma pasiunii
150. Amanda Quick, Otrava perfectă
151. Mary Jo Putney, Tunete şi trandafiri
152. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 1
153. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 2
154. Barbara Taylor Bradford, Gustul dragostei
155. Danielle Steel, Până la sfârşitul veacurilor
156. Eloisa James, Alegerea perfectă
157. Amanda Quick, O iubire neconvenţională
158. Nora Roberts, Dalia albastră
159. Danielle Steel, La prima vedere
160. Jude Deveraux, Adevărata dragoste
161. Nora Roberts, Dalia albastră - Visul Stellei
162. Nora Roberts, Trandafirul negru
163. Amanda Quick, O aventură riscantă
164. Mary Jo Putney, Copilul sălbatic
165. Nora Roberts, Crinul roşu
166. Amanda Quick, Cristalul Nopţii
167. Sandra Brown, Amintiri înşelătoare
168. Danielle Steel, Păcatele mamei
169. Linda Howard, O inimă neîmblânzită
170. Amanda Qucik, Focul din oglinzi
171. Maryjo Putney, Mireasa din China
172. Danielle Steel, Trădarea
173. Nora Roberts, Misterele nopţii
174. Linda Howard, Alegerea inimii

175. Maryjo Putney, Un târg neobişnuit
176. Amanda Quick, Grădinile de Cristal
177. Jude Deveraux, Mai presus de timp
178. Linda Howard, O noapte de neuitat
179. Danielle Steel, Prieteni pentru totdeauna
180. Mary Jo Putney, Blestemul trecutului

181. Amanda Quick, Suflete sălbatice
182. Lisa Jackson, Păcatul originar

Căsătoreşte-te în grabă, căieşte-te o viaţă întreagă... Existenţa lui James, Lord Kirkland, pare să fie o ilustrare perfectă a vechiului proverb, deşi, aparent, toată lumea îl consideră un om împlinit. Deţine o companie de transport maritim, o parte dintr-un cazinou şi este un spion eficient şi lipsit de milă. Rareori este îngăduitor faţă de propriile slăbiciuni... mai puţin când este vorba despre gingaşa şi neîmblânzita frumuseţe care a fost cândva soţia sa. Laurel Herbert era o copilă inocentă când i-a oferit lui James inima, căsătorindu-se cu el la foarte scurt timp după ce s-au cunoscut. Insă fericirea lor durează doar până în clipa în care Laurel îl vede cu propriii ochi înfăptuind un act de o violenţă şocantă, ceea ce o face să realizeze că bărbatul de care şi-a legat soarta este un necunoscut. In acea noapte ea îşi părăseşte soţul, iar el o lăsă să plece fără vreun cuvânt.
Zece ani mai târziu, reîntâlnirea lor întâmplătoare reaprinde flacăra pasiunii, iar consecinţele acelei unice nopţi nu pot fi ignorate. Şi în vreme ce încearcă să îşi dea seama dacă fericirea de altădată poate fi regăsită, trebuie să înfrunte duşmanii comuni şi piedicile care apar în calea acestei iubiri dintre cele mai neobişnuite....

Mary Jo Putney este unul dintre cei mai bine vânduţi autori americani de ficţiune romantică, bucu- rându-se de o prezenţă permanentă în topurile publicaţiilor New York Times şi Publishers Weekly.